

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

B I B L I O T H È Q U E

C A N T O

2

J

LAR

DES BA

1

1

D E L A

1

AZ 3027

9861

ΠΟΙΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΗ.

TOM. B'.

POETARUM GRÆCORUM
SYLLOGE.

TOM. II.

TTPIB JUL. DIDOT.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ
ΒΙΩΝ ΜΟΣΧΟΣ.

THEOCRITUS
BION MOSCHUS

CURANTE JO. FR. BOISSONADE.

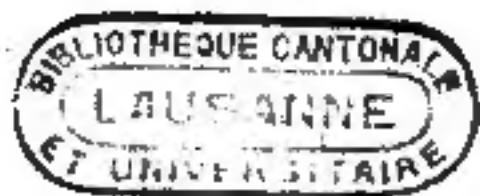
[Jean-François]

AZ 3827

PARISIIS
APUD LEFEVRE BIBLIOPOLAM.

M DCCC XXIII.

51395

IO. SCHWEIGHAEVSE
PROFESS. ARGENTOR.
ACAD. INSCR. SOC. LIBERO
VIRO ERVDITISSIMO
OPTIMO OPTIMORUM
GRAECORUM SCRIPTT. EDITORI
ATQVE MIHI
CONSTANTIS BENEVOLENTIAE
CAUSA
COLENDO SEMPER
ET CVLTO
BVCOLICOS GRAECOS
L. L.
OFFERO.

lū et Hamakeri curis, subitis illis quidem sed eorum doctrina dignis, non sine fructu sum usus. Carendum autem fuit, nec sine magno desiderio, Jacobsii et Briggsii virorum ingeniosissimorum, editionibus; et Kiesslingianam raptim tantum inspexi, quippe qui libro mihi commutato, ne abuti viderer, vix fuerim usus, male timidus; amicus enim humanissimus, a quo illum eram mutuatus, plusculum moræ non impatienter tulisset. Hæc a me dicta sunt ob eam causam, ne plus a me speretur, quam efficere potui, atque ut mihi ad excusationem perfugia sumam, si cubi erraverim.

In formis Doricis, quæ non leve sane impedimentum Bucolicorum Græcorum editori objiciunt, a Brunckii, dorismum ubique restituentis, sedulitate nimia eaque paulo minus quam periculosissima abstinui. Codicibus sum obsequutus, vel analogiæ, ita ut in eodem Idyllio easdem formas exhiberem. Quod si quædam id genus immutavero non

movenda, vel mutanda non tetigero, ut in rebus minutissimis et attentæ mentis oculorumque aciem fugientibus fieri amat, veniam a lectoribus flagito, quam qui doctior erit mihi facilius dabit.

Brunckii in locis quæ corrupta sunt aut esse videntur emendandis audaciam majore etiam cum cura vitavi; et sæpe hujus vel magnorum virorum, quæ dicebantur palmaris, correctiones lituravi, et exules lectiones in sedem pristinam jure postliminii revocavi. Nam, quod aiebat scriptor primarius, « diæta curam incipio, chirurgiæ tædet. » Atque notularum ea præsertim est ratio ut receptis a me lectionibus quid sit auctoritatis moneam. Loco vix uno aut altero periculosam ausus sum facere medicinam.

Fistulam, tenebricosum et ineptum poematum, quod sub nomine Theocriti in Anthologia prostat, sed a plurimis poetæ elegantissimi editoribus rejectum est, ipse in ordinem recepi. Nam quod de magnorum

virorum factis ait Xenophon, id de eorum scriptis libens usurpo : ἀλλ' ἵμοιγε δοκεῖ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς τραπτόμενα ἀξιωμακτόνεια εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. Quod si aliis aliter videbitur, nolint gravius ob id succensere ; quum una pagella poema totum absolvatur. In majora servant censuræ suæ fulmen.

Dum hæc raptim scribo, jam Gnomici Poetæ torcularibus subjiciuntur, quos puto sub junii kalendas aut summum idus, si per typographum licebit, emissum iri. Curabo quidem ut a me satis fiat, nec labori par-
cetur. — A. d. vi. id. April. MDCCLXXIII.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΓΕΝΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητῆς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησὶ (Εἰδ. ζ', κἀ.).

Σιμιχίδα, πᾶς δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει;

Ἐνιοὶ δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι (θοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι), πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίνναν. Ακουστῆς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. Ἡκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγῶου. Εὐφυῆς δὲ γενόμενος περὶ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν, τοὺς πάντας νικήσας σχεδὸν, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε.

Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ὕστερον ὠνομάσθη.

Ιστίον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Δράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου. Εγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΑΥΤΗ ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὅς δὲ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τίθηται· διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει. Ομοίως τούτο προτάσσεται, διὰ τὸ χαριώτερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος (Ο. ζ', δ.) « Ἀρχομένου δ' ἔργου, » φησὶ « πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαγωγές. » Ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποδεικνυμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διέκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν.

Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ αἰπόλος, ἥτοι Μεγάλας, ἢ καὶ Κορίνθας. Ἀγνωεῖται δὲ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα.

Πῶς εὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ

αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; διὰ τὸ μέλ-
λειν παρειαχθῆναι τὸν ποιμένα κρεπτόνως τῇ
καλάμῃ φθεγγόμενον

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεο-
κρίτου Θύρσις, ἡ ᾧδῃ· ταυτέστιν, ὁ βουλούμενος
Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἡ ᾧδῃν. Θύρσις μὲν γάρ
ἔστιν ὁ ποιμὴν ἢ αὐλὴν, ᾧδῃ δὲ, τὸ μέλισμα τὸ
φθεγγόμενον.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, ΚΑΙ ΑἰΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄδῃ τι τὸ φιθύρισμα καὶ ἃ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται· ἄδῃ δὲ καὶ τὸ
Τυρίσδες. Μετὰ Πάνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποιοῦ.
Λῖκα τήνος ἔλη κεράων τράγον, αἶλα τὸ λαψῆ·
Λῖκα δ' αἶλα λάβῃ τήνος γέρας, ἐς τὲ καταρῶα
Ἄ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμείξης.

ΑἰΠΟΛΟΣ.

Λάβον, ὦ ποιμάν, τὸ τεδὸν μέλος, ἢ τὸ καταχῆς
Τήν' ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδαρ
Λῖκα ταῖ Μῦσαι τὰν οὔδα δῶρον ἄγανται,
Ἄρνα τὸ πακίταν λαψῆ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρέσκη
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οὔν ὕστερον ἀξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, λῆς, αἰπόλε, τῆδε καθίξας,
 Ἐς τὸ πάκνυτας τοῦτο γαίλορον, ἄτε μυρίκι,
 Τυρίσθην; τὰς δ' αἶγας ἔγῃν ἐν τῇδε νομευοῖς.

ΑΙΠΟΔΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμῆν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμεν
 Τυρίσθην. Τὸν Πάνα θεοδίκεμεν· ἡ γὰρ ἀπ' ἀγρας
 Τάνικα κεκραῖος ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πυρὸς,
 Καὶ οἱ αἰετὶς δριμύτα χολὰ ποτὶ βῆνι κάθηται.
 Ἀλλὰ (τύ γάρ σῃ, Θύρσι, τὰ Δάρνιδος ἀλγέα εἶδες,
 Καὶ τῆς βοσκολικῆς ἐπὶ τὸ πλεονέκτο μαῖσας)
 Αἰὲρ', ὑπὸ τῶν πετρίων ἐσθόμεθα, τῷ τε Πράϊπαι
 Καὶ τῶν Ἑρηνωίδων κατεναντίον, ἄπειρ' ὁ Θάλας
 Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ θρύες· αἱ δὲ κ' αἰετός,
 Ὡς ποκα τὸν Διδύαθε ποτὶ Χρόμην ἔσας ἐρίσθην,
 Αἰγὰ τέ τοι θεοῦ διδύματόκεν ἐς τρεῖς ἀμείλξαι,
 Ἀ, αὖ' ἔχοις' ἐρίφας, ποταμείλξεται ἐς δύο πέλλας,
 Καὶ βαθὺ κισσίδιον, καλυμμένον ἀδελὶ περὶ,
 Ἀρφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσθην.
 Τῷ περὶ μὲν χαλῶν μακρύεται ὑφ' ὅθι κισσὸς,
 Κισσὸς ἐλιχρύσις κεκομισμένος· ἀ δὲ κατ' αὐτὸν
 Ἑρπῶς Εἰξ εἰλείται ἀγαλλομένα κρεκόντι·
 Ἐντοσθεν δὲ γυνὰ, τὴν θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Δοκητὰ πέπλοι τε καὶ ἄμπυκι· πᾶρ δὲ οἱ ἄνδρες,
 Καλὸν ἰθευμάσθοντες, ἀμειβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

Νεκρίους' ἐπέουσι· τὰ δ' οὐ φραγὸς ἔπτεται αὐτῆς.
 Ἀλλ' ὅκ' ἐκ μὲν τῆνον ποτιδέρχεται δινὸρα γαλεῖον,
 Ἀλλοικε δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπταὶ νόον οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Διὸς κυλοῦσθοντες ἐταῖοι μαχθίσθοντι
 Τόλῳδ' ἄντα γριπύς τε γάρων πέτρα τε τέτυκται
 Λεπρὰς, ἐρ' ἢ σπείδον μέγα διπτυον ἐς βόλον Παι
 Ο πρῶτος, κίμνοντι τὸ παρερὸν ἀνδρὶ δοταῖς.
 Φαίης πεν γύειν κὺ δον σθένος ἔλλοπισίειν,
 Ὡδ' οἱ ὠδάκοντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἔνες,
 Καὶ πολὺ περ ἔοντι τὸ δ' αὖ σθένος ἀξίου ἔτας.
 Τυτθὸν δ' ἔδουεν ἀκωθεν αλετρώτοις γάρωντος
 Πυρναῖαις σταφυλάσι καλὸν βεβριθεν ἀλωά
 Τὸν ὀλίγος τις κῆρος ἀρ' αἰρωπιαῖσι φυλάσσοντι
 Ἡμνος· ἀρρὶ δὲ μιν δὴ ἀλόνπειας. Ἀ μὲν δ' ὄρχως
 Φοιτῇ, στρομένα τὸν τρώξιμον· ἂ δ', ἐπὶ πᾶσαν
 Πάντα ὅλον τούχουα, τὸ παιδὸν οὐ πρὶν ἀνέσθον
 Φατὶ, πρὶν ἢ ἀιράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίζουσι καλὸν πλάκει ἀκριδοθήκην,
 Σχοίνῃ ἀραρμόσθον· μέλειται δὲ οἱ οὔτε τι πῆρας,
 Οὔτε φυτῶν τούτῃνον, δον παρὶ πλέγματι γαστρί.
 Παντὰ δ' ἀρρὶ δὴ πᾶς περσπέπτεται ὑγρὸς ἀκωνθός,
 Διολεχὸν τι δάκμα· τέρας καὶ το θυρὸν ἀτυξαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ περθμαι Καλυθονίῃ αἰγὰ τ' ἔδωκα
 Ὄνον, καὶ τυρόντα μέγα λαιαῖο γάλακτος·
 Οὐδέ τι πω ποτὶ χεῖλος ἔμην δίχον, ἀλλ' ἐτι κίλται

Αχρεόντων. Τῷ κέν τυ μόλις πρόφρων ἀρεσαίμην,
 Αἶκα μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀτίσης.
 Κοῦ τοι τί φθονέω. Πόταγ', ὃ γὰρ τῶν γὰρ ἀοιδῶν
 Οὔτε πα εἰς Αἰθῶν γε τὸν ἐνλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀρχετε βαυκολικῶς, Μῦσαι φίλοι, ἀρχατ' ἀοιδῶς.
 Θύροις ὅθ' ὡς Αἶτνας, καὶ Θύροισις ἄσ' ἅ φωνά

Πᾶ ποκ' ἀρ' ἦθ', ὅλα δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, Νύμφαι;
 Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέρπεα, ἥ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ σὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥέον εἶχετ' Ἀνάκτω,
 Οὐδ' Αἶτνας σκοπιῶν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἀρχετε βαυκολικῶς, Μῦσαι φίλοι, ἀρχατ' ἀοιδῶς.
 Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χόκ' ὄρυμφοι λέων ἀνέκλαυσε θανάοντα.

Ἀρχετε βαυκολικῶς, Μῦσαι φίλοι, ἀρχατ' ἀοιδῶς.
 Πολλὰί οἱ παρ' ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλὰί δ' αὖ θαλάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἀρχετε βαυκολικῶς, Μῦσαι φίλοι, ἀρχατ' ἀοιδῶς
 Ἦνθ' Ἑρμῆς πρᾶττοςτος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ ἄ δάφνι,
 • Τίς τυ κατατρύχει; τίνας, ὃ γὰρ, τόσων ἔρασαι; •

Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὀπόλοι ἦνθον·
 Πάντες ἀνηροῖταυν τί πάθοι κακόν. Ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
 Εἴφα· « Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάξεις; ἅ δ' ἐν τῷ κόρῳ
 « Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσα πασσὶ φορεῖται,

(Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.)
 « Ζατεῦσ'. Α ! ὄυσερός τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
 « Βῶτας μὲν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλοι ἀνδρὶ ἔσκεις.
 « Ὀπόλος, ὅκα' ἐσορῇ τὰς μενιάδας, οἷα βατεῦνται,
 « Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο·

(Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)
 « Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένους, οἷα γαλεῦντι,
 « Τάκειαι ὀφθαλμοῖς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις. »
 Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βοικόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 ἄνυσ πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυσ μοίρας.

Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθέ γε μὲν ἀοιδὴ καὶ ἡ Κύπρις γαλάσινα,
 Δάθρια μὲν γαλάσινα, βαρύν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα,
 Εἴπε· « Τὸν θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγρῆν
 « Ἀρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίσθη; »

Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Τὰν δ' ἄρα χὼ Δάφνης ποταμείδετο· « Κύπρι βαρεῖα,
 • Κύπρι νεμεσσάτῃ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής!
 • Ἡδὴ γὰρ φρέσδῃ πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκεται·
 • Δάφνης κείν' αἰδέσθ' κακὸν ἔσται αἴλας ἔρωτος.

(Ἀρχετε βοικολικῆς, Μῦσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδῆς)
 • Οὐ λέγεται τὴν Κύπριν ὁ βοικόλος — ἔρπε ποτ' ἰδὼν,
 • ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τῆναι δρύες, ὣδε κύπειρος,
 • ὦδε καλὸν βομβεύντι ποτὶ σμάνεσαι μέλισσαι.

(Ἀρχετε βοικολικῆς, Μῦσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδῆς.)
 • Ωραῖος χῶδωνις· ἐπεὶ καὶ μέλα νομεύει,
 • Καὶ πτόικας βόλλει, καὶ θηρία πάντα διώκει.

(Ἀρχετε βοικολικῆς, Μῦσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδῆς.)
 • Αὐτίς ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσα,
 • Καὶ λέγε· Τὸν βόιταν νυκτὶ Δάφνην, ἀλλὰ μέχευ μοι.

(Ἀρχετε βοικολικῆς, Μῦσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδῆς)
 • Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὥρεα φαιλάδες ἄρχται,
 • Χαίρεθ'· ὁ βοικόλος ὕμνῃν ἐγὼ Δάφνης οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
 • Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ', Ἀρήθουσα,
 • Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ·

(Ἀρχετε βοικολικῆς, Μῦσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδῆς)

- Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήνος, ὃ τὰς βόας ὥδε νομαύων,
- Δάφνις ὃ τὰς ταύρας καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσθων.

(Ἀρχετε βωκολικῆς, Μῶσαι φίλοι, ἀρχετ' ἀοιδῶς.)

- Ω Πάν Πάν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίῳ,
- Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαιναλόν, ἐνθ' ἐπὶ νῆσον
- Τὸν Σικελόν, Εὐλίκες δ' ἐλίπε Ρίον, αἰπύ τε σῆμα
- Τήνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ Μισσάρεσσιν ἀγκυρόν.

(Λήγετε βωκολικῆς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδῶς.)

- Ενθ' ὦ νῆξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
- Εκ καρῷ σύριγμα καλόν, περὶ χεῖλος ἐλικτόν
- Ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἔλκομαι ἤδη.

(Λήγετε βωκολικῆς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδῶς.)

- Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βέκτοι, φορέοιτε δ' ἄκυνθαι
- Ἀ δ' ἐ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεῦθοισι κομάσαι
- Πάντα δ' ἐναλλά γένετο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνείκει,
- Δάφνις ἐπεὶ θνήσκει, καὶ τὰς κύνας ὠλαφρος ἔλκοι,
- Ἡ δ' ὄρεων τοὶ σκώπες ἀηδῶσαι γαρύσαιντο. »

Λήγεται βωκολικῆς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδῶς

Χώ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτη

ἠθέλ' ἀνορθώσαι. Τὰ γε μὲν λῖνα πάντα λελοῖπει

Ἐκ Μοιρᾶν, χάς Δάφνης ἔθα ῥόδον ἐκλύσε ὄνα
 Τὸν Μοῖσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ

Λήγετε βοσκολεῖς, Μῶσαι, ἵτε, λήγετ' αἰσιθῆς.

Καὶ τὺ θίδου τὸν αἴγα, τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμείλας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. Ω χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
 Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὕμμεν καὶ ἐς ὕστερον ἄδτον φῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλήρῃς τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πλήρῃς τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχύδα τρώγοις
 Ἀδείκνυ, τέττιγος ἐπεὶ τὺ γὰρ φέρτερον ἄδεις.
 Ἡνίκα τοι εὐδ' ὄπας. Θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσδαι·
 Ωρᾶν παπλῦσθαι νιν ἐπὶ κρέανισι δοκασεῖς.
 Ωδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὺ δ' ἀμείλα νιν. Αἰ δὲ χίμαιραι,
 Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τρώγος ὕμμεν ἀναστῇ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα Δελφίδος Μυνδίου τινός ἐρώσα,
 ὃν παιδικαῖς προσταλαίπωροῦντα ἐν παλαίστρῃ
 ἢ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινος
 Θεραπείης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ'
 ἑαυτὴν πειρᾶται μετὰγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σε-
 λήνην καὶ τὴν Εὐάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβέκ-
 λόμενας, νυκτερινὰς θιάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ
 Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σόφρωνος μετέ-
 νευχε Μίμων.

Πλ μοι τὰ δάφναι; φέρε, Θεστυλι Πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
 Στέφαν τὰν καλέβαν φοινικέω οἶδς ἄνωγ,
 Ως τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσσαι ἀνδρα,
 Ος μοι δωδεκαπᾶτος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποχ' ἦκει,
 Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνήκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
 Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάριστος. Ἢ ῥά σί ἄλλῃ
 Ὡχέτ' ἔχον δ' τ' Ἐρωι ταχινὰς φρένας, ἃ τ' Ἀρρεῶτα
 Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιᾳ παλαίστρῃ

ἄϊον, ὅς νιν ἰδὼς, καὶ μέμφομαι οὐκ με ποιεῖ.
 Νῦν δὲ νεν ἐκ θυέων παταθυσσεται. Ἀλλὰ, Ζελένα,
 Φαίνα παλὸν τὴν γὰρ πατακίσομαι ἀτυχὰ, δαίμον,
 Τῇ χθονίᾳ θ' Ἐκάτῃ, τίον χ' αἱ ἐκύλαες τρομέοντι
 ἔρχομένον νυκίων ἀπὸ τ' ἡρία καὶ μέλιν αἶμα.
 Χαῖρ', Ἐκάτῃ ἀσπλήθῃ, καὶ ἐς τέλος ἄρμιν ἐπαίδει,
 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χαρεῖονα μήτε τι κίραες,
 Μήτε τι Μηνεΐας, μήτε ξανθὰς Περιμήδας.

Ἰούλῃ, ἔλας τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἀλφειὸς τοι πρῶτον πυρὶ τάσσεται· ἀλλ' ἐπίπικουσι,
 Θέστυλι. Δειλιάδα, πῦρ τοῖς φρένας ἐκπεπότησσι;
 Ἡ βὰ γέ τοι, μυσχροῖ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα;
 Πάσθ', ἄμα καὶ λέγε ταῦτα· «Τὰ Δελφιδος δοτὲκ πάσσω.»

Ἰούλῃ, ἔλας τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα
 Δελφιδεῖς ἐμ' ἀνίσταν, ἐγὼν δ' ἐπὶ Δελφιδὸν ἀκρῶν
 Αἶθω. Χ' ὡς αὐτὰ λακκὶ μέγα πεπυρίσασα
 Κηξάπινος ὀρθῇ, κοῦδ' ὀποδὸν εἰδομένης αἰτιάς,
 Οὔτοι τοι καὶ Δελφιδεῖς ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνει.

Ἰούλῃ, ἔλας τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς ταῦτον τὸν κερὸν ἐγὼν σὺν δαίμονι τάσσω,
 Ὡς τάσσουσ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μινυόλος αἰτίαι Δελφιδεῖς.
 Χ' ὡς διναῖθ' ὁδὸς ρόμβος ὁ χαλκεός, ἐξ Ἀφροδίτας
 Ὡς τῆνος ἀνοῖτε ποθ' ἀματέραιοι θυρίσιν.

Ἰούλῃ, ἔλας τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν θυεὶ τὰ πίτυρα. Τὸ δ', Ἀρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἥδῃ

Κενήσεις κ' ἀδῶμενται, καὶ αἱ τί πορ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θάστυλι, ταὶ κύνες ἄμμεν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται!
Α θεὸς ἐν τριόδοισι. Τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἔχει.

Ιὺ γῆ, ἔλα τὸ τῆνον ἔμμεν ποτὶ ὄμμα τὸν ἄνδρα.
Ἡνίδε σιγῇ μὲν πάντες, σιγῶντι δ' ἄηται·
Α δ' ἔμμε σὺ σιγῇ στέργων ἔντροσθεν ἀνία,
ἀλλ' ἐπὶ τήνῃ πάσα καταιθόμαι, ὅς με τάλαινεν
Ἀντὶ γυναικὸς εἶτχε κακὸν καὶ ἀπάρθενον ἤμαν.

Ιὺ γῆ, ἔλα τὸ τῆνον ἔμμεν ποτὶ ὄμμα τὸν ἄνδρα.
Ες τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πότνικε, φρονέω·
• Εἴτε γυνὴ τήνῃ παρακέλεται, εἴτε καὶ ἄνθρωπος,
• Τέσσεσιν ἔχει λαθὺς, ὅσους ποικίλα θασία φροντὶ
• Ἐν Δία λατθῆμεν ἐνπλοκάμῳ Δρακόντας. •

Ιὺ γῆ, ἔλα τὸ τῆνον ἔμμεν ποτὶ ὄμμα τὸν ἄνδρα.
Ἰππομανὲς φυτὸν ἔστι παρ' Ἀρπύιοι τῇ δ' ἐπὶ πάσῃ
καὶ πύλοι μαίνονται ἀν' ὄρα καὶ θοοὶ Ἰπποῖ·
Ὡς καὶ Ἀέλην ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε ὄμμα περᾶσαι
Μαινομένῳ βέλῳ, λιπαρῶς ἔκτροσθε παλαιότραις.

Ιὺ γῆ, ἔλα τὸ τῆνον ἔμμεν ποτὶ ὄμμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τῆς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Ἀέλης,
Ὡ' γὰρ νῦν τὸ βλοίσκα κατ' ἀγρίῳ ἐν κυρτῇ θαλλῶ.
Αἱ αἱ! Ἐρως ἀνερπὲς, τί μου μέλαν ἐκ χροὸς αἶμα
Ἐμφύς ὡς λιμυκτὶς ἔπεν ἐκ βόδιλλῃ πέπωκας,

Ιὺ γῆ, ἔλα τὸ τῆνον ἔμμεν ποτὶ ὄμμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασκ, ποτὲν καπλὸν αὔριον οἶσθ.

Θέστυλι, νῦν δ'ε, λαβοῖσσι τὸ τὰ θρόνον ταῦθ', ὑπόμαξον
 τᾶς τήναι φλαῆς καθυπέρτερον, ᾗς ἔτι καὶ νῦν
 Ἐκ θυμῷ ἄδεται — ὃ δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ —
 Καὶ λέγ' ἐπαρθυσσάσθαι· τὰ δ' Ἀλφειῶδες ἐτάκε πάσσαι.

Κῦρξ, ἔλας τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἀνδρα.
 Νῦν δὴ μόναι δοῖσσι πόθεν τὸν ἔρωτα διακρυῖ;
 Ἐκ τίνος ἀρξέσμαι; τίς μοι καλὸν ἄγαγε τοῦτο;
 Ἦνθ' ἂν τῷ ὑβούλοις κεναρὸρος ἀμμιν Ἀναξίω
 Ἀλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ ποικιλὰ πολλὰ μὲν οἷα
 θηρία πομπεύσασκε περιστάδην, ἐν δὲ λείαναι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Καὶ μ' ἂν θευχαρίλα, θράσσει τροφὸς, ἂν μακαρίτις,
 Ἀγχιθυρὸς ναίοισσι, κατεύχετο καὶ λιτάνευσε
 Τὴν πομπὴν θάσσει· ἐγὼν δὲ οἱ ἂν μεγάλαιος
 Ὠμέρτευν, βύσσοιο καλὸν εὐροισι χιτῶνα,
 Ἐ' ἀμφιστελαιμένα τὸν ξυστίδα τᾶς Κλεμρίστως.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Ἦδ' ἂν εὔσαι μέσσην κατ' ἀμαξιδόν, ἢ τὰ Λύκωνος,
 Εἰδὼν δ' ἄλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάριππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἤς ξανθοτέρη μὲν ἐλιχρύσοιο γυναιῆς,
 Στήθεα δ' ἐστλιδόντα πολὺ πλεον ἢ τὸ, Σελάνα,
 Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα..
 Ὡς ἰδὼν, ὥς ἐμάνην, ὥς μευ παρὶ θυμὸς ἐκέρθη
 Δειλαίας! τὸ δ' ἐπ' ἄλλος ἐτάκετο, κούδ' τι πομπᾶς

Τήναις ἱερραπέμεν, οὐδ' ὡς πάλιν οὐκιδ' ἀκῆνθεν
 Ἐγνων. Ἀλλὰ μὲ τις κενυρὰ νόσος ἐξαλάπαξεν
 Καίμεν δ' ἐν κλιντῆρι θία' ἄματτα καὶ θίακ νύκτας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔιστο, πότνη Σελάνη.
 Καί μεν χρίας μὲν ὁμοίως ἐγίνετο πολλάκι θάφην
 Ἐλθρυν δ' ἐκ κεφαλῆς πάσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοσιπὴ
 Οὐτέ' ἐτ' ἦς καὶ ἄρμα. Καὶ ἐς τίνας οὐκ ἀπέρσαι,
 Ἡ κοίαις ἔλεπον γραίαις ἔμμεν, ἔτις ἀπῆδον;
 Ἀλλ' ἦς οὐδὲν διαρρόν· ὃ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔιστο, πότνη Σελάνη.
 Σ' οὔτω τῇ θάλῃ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·

- Εἶδ' ἄγε, Θεστυλί, μοι χαλεπῆς νόσου εὐρέ τι μάχης.
- Πάσαν ἔχει με τάλαινακ' ὁ Μύνδιος. Ἀλλὰ μολεῖται
- Τάρασαν ποτὶ τὴν Τιμαχίτοισι παλαίετραν
- Τηναὶ γὰρ φαετῇ, τηναὶ δὲ οἱ αἰδύ παθηθεαί.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔιστο, πότνη Σελάνη.
 • Εἴπει καὶ νυν ἔσστα μῆθης μόνον, δουχὰ νύσων,
 • Εἴμ' ὅτι, Τιμαίθα τὴν παλαί καὶ ὑπῆλπε τῆδε. •
 Ως ἀράμεν. Ἀ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρεον
 Εἰς ἐμὰ δωματα δάιδρον ἔργον δέ, νυν ὡς ἐνένηται
 Ἀρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὲν ἀμειβόμενον ποδὶ παύραι,

(Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔιστο, πότνη Σελάνη.)

Πάσαι μὲν ἐφύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῃ
 Ἰδρῶς μεν παχύθεσσαν ἴσον νοτίαισιν ἔρασαι,
 Οὐδέ τι φασαίται θυμῶμεν, οὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ

Ενυζεύονται φανεύοντα φίλον ποτὶ μητέρα τέκνα·
 Ἀλλ' ἐπ' αὐτὴν ἀγγυλὴ καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκτε, πότνα Σελένα.
 Καί μ' ἐπειθὲν ἱστοργός, ἐπὶ χθονὸς ἑμμάτα κήξας.
 Εὐθεὶς ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐσθόμενος ράτο μῦθον·

- Ἢ βέ με, Σιμαίθα, τόσον ἔρθεας, ὅσον ἔριν θῆς
- Πρὶν ποτα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐρθαξα Φιλῖνον,
- Ες τὸ τὸν καλέσασκ τόδε στέγος, ἢ μα παρήκην.

(Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκτε, πότνα Σελένα.)

- Ἦνθεν γὰρ κήριν, καὶ τὸν γλυκύν, ἦνθεν, Ἐρωτκ.
- Ἢ τρίτος ἢ τέταρτος εἶν φίλος, αἰτίκα νυκτὸς,
- Μῆλα μὲν ἐν κάλποισι Διωνυσσο φυλάσσων,
- Κρατὶ δ' ἔχων λεύκην, Πρακλῆος ἱερὸν ἔρως,
- Πάντοθε κερρυράεισι περιζήστραισι ἐλαστύν.

(Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκτε, πότνα Σελένα.)

- Καί μ' αἰ μὲν κ' ἐδὴ χασθε, τέδ' ἦς φίλα καὶ γὰρ διαπρόες
- Καὶ καλὸς πάντεσι μὲν' ἡδέοισι καλεῦμας
- Εὐθεὶς δ', αἰ κα μόνον τὸ καλὸν στόμα ταῖς ἐρῖλασκ
- Δι' ὅ' ἀλλὰ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἂ θύρα εἶχτε μοχλῆ,
- Παντὸς καὶ πελάσις καὶ λαμπάδες ἦνθεν ἐρ' ὑμέας.

(Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκτε, πότνα Σελένα.)

- Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔραυ τῇ Κύπριδι πρῶτον ἀρεῖαν
- Καὶ, μετὰ τὴν Κύπριν, τύ με δευτέρη ἐκ κυρὸς εἴλου,
- Ω γύναι, ἐκπλέσσωκ τὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
- Αὐτὸς ἡμίφλακτον. Ἐρως δ' ἔρα καὶ Αἰγαραιίου

• Πολλὰ μὲν Ἀργείοισι σέλας φλογερώτερον αἶθει,
 • (Φράζεο μοι τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκαστο, πότνια Ξελάνη)
 • Σὺν δ' ἠὲ κακῇσι ρανίαισι καὶ παρθένον ἐκ Ξυλάμοιο,
 • καὶ νύμφην ἐρόβει', ἐπεὶ δέ μιναι Ξερρὰ λιποῖσιν
 • ἄνδρες. • Ὡς δ' ἂν μὲν εἶπεν ἔγνω δ' εἰ ἂν ταχυπειθοῦς
 Ξαιρὸς ἀπαφαιμένα μαλακῶν ἑλὼν' ἐπὶ λείπτρων
 καὶ ταχὺ χροῖς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρόσωπα
 θερμότερ' ἢς ἢ πρόθε· καὶ ἐφιδυρίδομας αὖν.
 Ὡς, ὡς καὶ τοι μὴ μακρὰ, φίλα, Ξρυλλάοιμι, Ξελάνη,
 Ἐκράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πέδον ἄνθομας ἄμφοι.
 Κοῖτε τι τήνος ἐλὼν ἐπεμέμφατο μέγα τοι ἔχθρις,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνῃ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἂν τε Φιλίστης
 Μάταρ, τῆς γ' ἀρκὲς κίλητριδος, ἂν τε Μελίβοις,
 Σάμαρον, ἀνικα πέρ τε ποτ' ὤρανθον ἔτραχον ἱπποὶ
 Ἀδ' τὴν βοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροιμαι
 Ἐῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα δέλιφες ἔραται·
 Ἐῆτε μιν αὐτὰ γυναῖκες ἔχει πέθος, εἴτε καὶ ἄνδρες,
 Οὐκ ἔρατ' ἀτρεκέλις ἰδμεν, ἀτὰρ τόσον' αἴνῃ Ἐρωτος
 Ἀπράτῃ ἐπεχάϊτο, καὶ ἐς τέλος ὤχετο φεύγων
 καὶ φάτο εἰ στεράνοισι τὰ δῆματα τῆνα πυκνότεον.
 Ταῦτά μοι ἂν ξείνα μυθήσαντο· ἔστι δ' ἀλαθής.
 Ἢ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλου' ἔροίτη,
 καὶ παρ' ἑλὼν ἐτίθει ταν δαυρίδα πολλόκις ἔλκων
 Νῦν δ' ἐπεὶ τοὺς ἀνδραγαθούς ἀρ' ὅτε νεν οὐδέ ποτ' αἶδον.
 Ἢ ῥ' οὐκ ἄλλα τι ταρπνὸν ἔχει, πρὶν δ' ἐλίσσασθαι;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι αἱ δ' ἔτι κῆμα
 Λυπῆ, τὰν Αἰδῶο πύλαν, καὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ.
 Τοῖά οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαρμὴ φυλάσσειν,
 Λατυρίῳ, Δέσποινῃ, παρὰ ξείνοιο μαθοῖται.

Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' ἄκευδον τρέπε πώλῳς,
 Πότνι'· ἄγων δ' οἶσά τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέρταλ.
 Χαῖρε, Σελαναία λεππρόχρως· χαίρετε δ', ἄλλοι
 Ἀστέρες, εὐκάλοιο κατ' ὄντυγα Νυκτὸς ὀπαθεῖ.

ΔΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΣΑΓΑΓΙΟΝ γ'.

ΕΠΗΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν εἰδυλλίων τοῦτο Διπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἡ Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἡ Κωμαστὴς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Ἐπικωμᾷ γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εὐκασίαι δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμᾷζοντα βάττον εἶναι· ταῦτον γάρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιδεγόμενον Κορύθωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἶη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας, περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἶη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμᾷζοντα,

« Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ; »

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους· φέρει δὲ ὁ ἐπικωμᾷζων ὄψρα, ἤγουν μῆλα καὶ στεφάνους, τῇ Ἀμαρυλλίδι, χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδε λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· ἀλλὰ καὶ θυθυμία τὸν

βίον καταλῦσαι προσήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικω-
μαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, εἰ δὲ Σα-
τυρον εἶναι φασί. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν
Θεόφρετον οἶονταὶ κοιμάζεσθαι, Σιμιχίδην καλοῦν-
τες. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίου.

ΚΟΙΜΑΣΘΩ ποτὶ τὸν Ἀμαρυλλίδα· τοῖ δὲ μοι αἴγας
βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτάς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὲν τὸ καλὸν περιλαμένε, βόσκει τὰς αἴγας,
καὶ ποτὶ τὸν κρήναν ἄγε. Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν,
τὸν Λιδυκὸν κνήκοντα, φυλάσσεο, μὴ τυ κορύξῃ.

Ὡ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; Ἡ ῥά με μισεῖς;
Ἡ ῥά γ' τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγρυθεὶν ἡμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; Ἀπάχξασθαί με ποησεῖς.
Ἡνίως τοι ὄκα μᾶλα φέρων· τῆνός γε καθεῖλον,
Ὡ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ σῦριον ὄλλαι τοι οἰσώ.
Θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. Αἶθε γυνοίμαν
Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἔς τεδὸν ἄντρον ἐκοίμαν,
τὸν κισσὸν εἰαδύς, καὶ τὸν πτέριν ᾗ τὸ πυκνότη.
Νῦν ἔγνωι τὸν Ἑρετα βαρὺς Θεός. Ἡ ῥα λεαίναις
Ἥασσδὸν ἐθήλαξε, ὄρυμῳ τέ μιν ἔτραφε μήτηρ·
Ὡς με κατασμήχων καὶ ἔς ὀστέον ἀχρεὶς ἰάπτει.
Ὡ τὸ καλὸν ποθορεῦσθαι, τὸ πᾶν λίθος, ὃ κυάνορρου

Νύμφα, πρόστυξαι με τὸν ἀπέλον, ὥς τυ φιλάω·
 Ἔστι καὶ ἐν κενελαί φιλάμοισι ἄδεια τέρψις
 Τὸν στέφανον τίλαι με κατ' αἰτίλα λεπτὰ ποσεις,
 Τὸν τοι ἔγῃν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσὸιο φυλάσσω,
 Εμπλέξας καλύκισσι καὶ εὐόδοισι σελίνοισι.
 ὦ μοι ἔγῃν! τί πάθω, τί, ὦ θύσσοος, Ὀχ ὑπακούεις;
 Τὰν φαίταν ἀποδύς, εἰς κύματ' αἴνεα κλεῦμαι,
 Ὡπερ τοὺς θύννας σκοπαιόδεται Ὀλπις ὁ γρικεύς.
 Ἡ καὶ μὴ 'ποθέτω, τό γε μὴν τὰν αὖ τέτυκται.
 Ἐγὼν πρὸν, ἔκ', ἐμεῦ μεμνημένω εἰ φύλας με,
 Οὐδέ τὸ τηλέφρον ποτιμαξαμένου πλατόγησεν,
 Ἀλλ' αὐτὸς ἀπὸ πῶς πᾶσαι ἐξεμαρύνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖα τέλαθ' ἀποκινέμεντι,
 Ἀ πρὸν κοιλογῆυσεν κεραιδάτις, οὔνεκ' ἔργον μὲν
 Τὴν ὄλος ἔγκειμαι, τὸ δὲ μεν λόγον οὐδὲνα ποιεῖ
 Ἡ μὲν τοι λευκὴν διδυματόκην αἶψα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἡ Μέρμνινος Εριθαῖς ἡ μελανόχρους
 Αἰταῖ· καὶ ὁμοῦ σί, ἐπεὶ τὸ μοι ἐνδοκρύπτῃ. —
 Ἀλλεταί ὀρθαλμός μεν ὁ δεξιός. Ἀρὰ γ' ἰδοῦ
 Λωτὴν; Ἀσεῦμαι ποτὶ τὴν πίτυν ὥδ' ἀποκλινθείς
 Καὶ αὖ μ' ἴσως ποτίδω, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμπτίνα ἐντί
 ἱκπομένης, ὅσα δὲ τὰν περθίνον ἤθελε γάρμαι,
 Μὰ δ' ἐν χειρὶν ἑλὶν ὄρομον ἄνυσεν ἡ δ' ἀτελάντα
 Ὡς ἰδὼν, ὡς ἐμάνη, ὡς εἰ βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα·
 Τὰν ἀγρίαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀβρυς ἀγὶ Μελάμπους

Ες Πύλον ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγασίναισιν ἐκλίνθη
 Μήτηρ ἃ χάρισσα περίρρονος Ἀφροειδείας.
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὥρεσι μᾶλα νομίζων
 Οὐχ οὕτως ὠδυνίς ἐπὶ πλέον ἄραγε λύσας,
 Ὅστ' οὐδ' ἐφθίμενόν μιν ἄτερ' ματθῆιο τίθηται;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὲν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 Ενδυμίων· ζαλὼ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
 Ὃς τόσων ἐκύρησεν, δα' οὐ πεισείσθαι, βέβαυλοι.
 Ἀλγίω τὰν κεφαλὰν τὴν δ' οὐ μέλει. Οὐκ ἔτ' ἀείδω,
 Ἐκσεῦμαι δ' ἐπιστὼν, κ', αἱ τοὶ λύκοι ὥδε μ' ἔδονται,
 Ὃς μέλει τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο χένοιστο.

ΝΟΜΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν εὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος, οἱ πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἰώνος, ὃν φησὶν εἰς Οὐλυπείαν ὑπὸ Μίλωνος τοῦ παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσσεται τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθάνομενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν πρόγματα δοκεῖνται ἐν ἡρώτωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγενῆς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἰ γὰρ Μίλων τῇ ἑβδόμῃ Οὐλυμπιάδι πάλην νικᾷ, Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν ρθ' Οὐλυπιάδα.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΠΕ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα,

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγανος· βόσκειν δέ μοι κῆτάς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἡ πὰ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμείλεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὃ γέρον ὑφίητι τὰ μισχία, κῆμ' ἐφυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἀφαντος ὁ βωκόλος ὄχετο χεῖραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; Ἀχεν νιν ἐπ' Ἀλφειὸν ὄχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπωπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτεα ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάρτηρ Πολυδαΐκης ἤμεν ἀμείναι.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ὄχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἰκοσι τουτόθε μάλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ θαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥς παθεῖντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαΐαι γ' αὐται, τὸν βωκόλον ὥς κακὸν εὖρον!

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἡ μὲν δειλαΐαι γὰρ καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τῆς πάρτιος αὐτὰ λείπεται
Τούτῳ. Μὴ πρόικας σιτίσθεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δ᾽ ἄν' ἀλλ' ὅκ᾽ ἐμὲ μὲν ἐπ' Αἰσάροιο νομῶν,
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὴν κώμυθα δίδωμι·
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

λεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πύρριχος. Αἶθε λάχοιεν
Τοὶ τῷ λαμπρῷ τοὶ θαμνοτάτοι, ὅκα θύοντι
τῇ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ θαμνος

ΚΟΡΥΔΩΝ.

καὶ μὲν ἐς τὸ Μάλιμον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύακω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήσθον, ὅκα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ! φεῦ! βασιεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὃ τάλαν Αἴγων,
εἰς Αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακῆς ἡράσσαις νίκας.
λ' ἂν σύρτῃς εὐρύτι παλίνυεται, ἄν ποτ' ἐπάξῃ.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ, Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δωρον ἐμὲν νιν ἔλεπεν· ἐγὼν δὲ τις εἰμὶ μαλιχτῆς,
κ' εὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκροῦμαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλιν ἔχει Ζάκυνθος·
καὶ τὸ ποταμῶν τὸ Λακύνιον, ὥσπερ ὁ Πύκτας

Λίγων ὀρθάκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας
 Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πικέας
 Τὰς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
 Μακρὸν ἀνέκυσαν, χῶ βοικόλος ἐξεγλάξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

ὦ χρίσσ' Ἀμαρυλλί, μόνος σέθεν οὐδ' ἑτανοίσκες
 Λασιύμεσθ' ὅσον αἴγες ἐμὴν φίλαι, δασσον ἀπέσθας.
 Αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχη!

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσύν χρη, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμενον
 Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες·
 Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἰθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσύν. Βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τὰς γὰρ εἰλαίης
 Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσαα. Σίτθ', ὃ λέπαργος

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ', ἂ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. Οὐκ ἐτακρύεις;
 Ἡξῶ, καὶ τὸν Πάνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δουσὼν,
 Εἰ μὴ ἄπει τουτώθεν. Ἰδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 Αἰθ' ἦς μοι βραχὺν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶταί μ', ὦ Κορύδων, ποττῷ Διός· ἂ γὰρ ἀνκνθα
 Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. Ως δ' ἑ βαθαίνει
 Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί· Κακῶς ἀπόρτις ὄλοιστο.
 Ες ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. Ἡ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναί, ναί, τοῖς ὀνύχεσιν ἔχω τέ νιν· ἄδῃ καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Οσσίχον ἐστὶ τὸ τῦμμα, καὶ ἀλίχον ἄνδρα θαμέσδει!

ΚΟΡΥΔΩΝ.

• Εἰς ὄρος ὅκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Εν γὰρ ὄρει βράμναι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον, ἧ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναι τῶν κυάνοερυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Αχμὲν γ', ὦ δεῖλαϊε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν
Καὶ ποτὶ τῶν μάνδραν κατελάμβανον ἄμος ἀνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖ γ', ὦ ἄνθρωπε φιλοῖρα! Τό τοι γένος ἦ Σατυρίσσαι
Εγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνέμοισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ Η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ εἰδυλλιον κίπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιέχονται δὲ ἀλλήλοισι ἐκὶ Ἰταλίας δι' ὁμοειδεῶν ποιμην καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδυλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. Ἐστὶ δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμέρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἴγας, τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. Ἐχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τοῦνομα, ὃ δὲ Λάκων ἐρωόμενον Εὐμήθην. Ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἑπαθλον τῆς νίκης τιθενται, ὃ μὲν αἰπόλος τράγον, ὃ δὲ ποιμην ἀμνόν. Μόρτωγα δὲ τῶν ᾧδων κριτὴν αἰροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἀμιλλαν, ὃ κριτὴς Μόρσων τῇ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ο τοίνυν αἰπόλος μετὰ τὴν νίκην, γαῦρος γενόμενος καὶ γαλήνως, προσδιέχεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τρά-

γού ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν πειρᾶται καταστῆ-
λαιν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Κύμαραις εὐτρεπίζων.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ΛΙΓΕΣ ἐμαῖ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νόκος ἐχθὺς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τῆς κρένας; σίττ', ἀμνίδες. Οὐκ ἰσορῆτε
Τὸν μευ τῶν σύριγγα πρῶτον ἠλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸν ποίαν σύριγγα; τὸ γάρ ποτα, θῶλε Συβάρτα,
Εκτάσας σύριγγα; Τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύθωνι
Ἀρχεῖ τοι καλάμας αὐλὸν πομπύσθεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ Λεύθερα. Τίν δ' ἐτὸ ποῖον
Λάκων ἐκλέψας ποτ' ἔβα νόκος; εἰπέ, Κομάτα.
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότη ἦς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Ἡρακίλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνὶκ' ἔθυσσε
Ταῖς Κύμαραις τὸν αἶγα. Τὸ δ', ὦ κακὰ, καὶ τόκ' ἐτάκει
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λείσθησι γυμνὸν ἔθρας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ τέ γε Λάκων
 Τὸν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλλιθίδος· ἢ κατὰ τήνας
 Τᾶς πέτρας, ὧ ἄνθρωπε, μαυεῖς ἐς Κράθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὲν, οὔτ' αὐτὰς τὰς λεμνάδας, ὧ ἄγαθε, Πύρρας,
 Αἶτε μοι Γλαρί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιαν,
 Οὐ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἶ τοι πιστεύομαι, τὰ Δάρνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
 Ἀλλ' ὦν, αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν ἐντὶ μὲν οὐδεν
 Ἱερὸν· ἀλλὰ γὰρ τοι δαίσομαι, ἔστω κ' ἀπέπτυς·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τς ποτ' Ἀθηνάϊαν ἔρην ἤρισαν. Πνίδε καίται
 Ωριφος. Ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸν εὐβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὧ κίναδ', εὐ τὰδε γ' ἄσεται ἐξ ἴσου ἄμυν;
 Τίς τρίχας ἀντ' ἔριαν ἐποχίξατο; τίς δέ, παρεύσας
 Αἰγὸς προτοτόκοιο, κακὰν κύνα θήλατ' ἀμείλυν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οστις νικασαῖν τὸν πλατύν, ὥς τὸ, πεποιθαι,
 Σφαγὲ βομέκων τέττιγος ἀνακτίον. Ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι
 Ωριφης ἱσπαλῆς· τὸ (ἰδ' ὁ τραγὸς) οὔτος ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ επεῦδ'· οὐ γὰρ τοι πυρὶ θάλλεαι· ἔδωκ' ἀσπῆ.

Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τάλσσεα ταῦτα καθίξας
 Ψυχρὸν ὕδωρ τῆναι καταλείβεται· ὧδε περικη
 Ποία, χ' ἄστιβας ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με τολμᾷς
 Οἰμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὃν ποκ' ἔδοντα
 Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδοσκον. ἰδ' ἄχάρις ἐς τί ποθερπαι
 Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγαντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσι
 Μέμναμ', εἰ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρόιον αὐτῷ;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Λυγρὰ ἐπύγιζόν τυ, τὸ δ' ὀλγες· αἱ δὲ χίμαιραι
 Αἶδε κατεβληχύντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήναι πυγίσματος, ὕβε, τάρειης.
 Ἀλλὰ γὰρ ἔρψ' ὧδ', ἔρπει, καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἔρψῃ τῆναι· τρυτεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος,
 ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
 Ενθ' ὕδατος ψυχρῷ κρᾶναι οὔο, τὰ δ' ἐπὶ δένδρῳ
 Ορνιχες λαλαγεῦντι, καὶ ἄσκιὰ οὐδὲν ὁμοία
 Τᾷ παρὰ τίν' βάλλει δὲ καὶ ἀπίτυς ὑφ' ὅθι κύνως.

ΛΑΚΩΝ.

Ἢ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἶρμα τῆδε πατησεῖς,

Αἶψ' ἐνθής, ὕπνω μαλακώτερα· ταῖ δ' ἐτραγῆλαι,
 Ταί παρὰ τιν, ὁσθύνει κακώτερον ἢ τὴν περ ὁσθεις.
 Στασὶ δ' ἐκρατῆρα μέγαν λευκῆς γάλακτος
 Τάξιν Νύμφαις· στασὶ δ' ἐκαὶ ἀδελφὸς ἄλλον εἰαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δ' ἐκε καὶ τὸ μόλης, ἀπαλὸν πτέρυν ὠδὲ πατηταῖς,
 καὶ γλαίχων' ἀνθεύσαν· ὑπερσιῖται δ' ἐχιμαίρων
 Δέρματα, τῶν παρὰ τιν μαλακώτερα πολλόκις ἄρνων.
 Στασὶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλῶς τῷ Πικνὲ γάλακτος,
 Οκτὼ δ' ἐσκαρίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀπόθε μοι ποτέρισθαι, καὶ αὐτόθε βωκολιάσθαι,
 Τὸν ταυτῷ πατέων· ἔχε τὰς δρίνας. Ἀλλὰ τίς ἄμμε,
 Τίς κρεαῖ; Αἰθ' ἐνθοὶ ποθ' ὁ βωκόλος ὠδὲ Λυκοίπας

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼν τήναι ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
 Αἰ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὅς τὸς ἐρείκας
 Τήνας τὰς παρὰ τιν ξυλοχίσσεται· ἐντὶ δ' ἐΜόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέωμες

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ κάλει νεν.

ΛΑΚΩΝ.

Ιθ', ὦ ξένε· μισκὸν ἀκούσθον
 Τῶδ' ἐνθ' ὧν· ἄμμες γὰρ ἐρίσομες ὅστις ἀρείων

Βουκολιστάς ἐντι. Τὸ δ' ὦ γὰρ, μήτ' ἐμὶ, Μόρσων,
 Ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τὴν γὰ τοῦτον ἐνάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Καὶ, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτα
 Τὸ πλέον ἰθύνης, μήτ' ὦν τὴν γὰ τῶδε χαρίξῃ.
 Ἀδὲ τοι ἅ ποίμνα τῷ Θουρίῳ ἐντὶ Ευδάρτα
 Εὐμάρα δὲ τὰς αἴγας ὀρῆς, φίλε, τῷ Ευδαρίτα.

ΛΑΚΩΝ

Μὴ τὴν τις ἡρώτα, ποττῷ Διὸς, αἶτε Ευδάρτα,
 Αἴτ' ἐμὸν ἐντι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; Ὡς λόλος ἐσσί!

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼν μὲν ἀλαθῆα πᾶντ' ἀγορεύω,
 Κοῦδεν καυχέομαι τὸ δ' ὅταν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἰα λέγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὔθεις
 Ζῶντ' ἄρες. ὦ Παιῶν! ἢ στοιμύλος ἦσθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

«Ταὶ Μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
 Δάφνεν· ἐγὼν δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἄθυσαι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐμ' ὠπὸλλων φιλέει μέγα, καὶ καλὸν αὐτῷ
 Εἰδὼν ἐγὼν βόσκω. Τὰ δ' ἔκκαρνα καὶ δὴ ἐφέρπαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὴν δύο, τὰς λοισπὰς διδύματόκος αἴγας ἀμάλγω,

καὶ μ' ἅ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμείλγες;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ! Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἶχρετι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἀναθον ἐν ἀνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἃ ἔλεαρίστα,
Τὰς αἴγας παρελεύντα, καὶ αὐτὸν τε ποπυλιώσσει.

ΛΑΚΩΝ.

Κῆμ' ἐγὼ δὲ Κρατίδης τὸν ποιμένα λῆας ὑπαντῶν
Εκμαίνει· λεπαρὰ δ' ἐπ' ἀρχένα σείει· ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐντὶ κυνέσβατος οὐδ' ἀνεμῶνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἀνδρῶν παρ' αἵμασιώσι περὺκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδας· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δ' ἔμειχραι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κῆλόν μιν ὄρωσθ' ἔξ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τῆς ἀρκεύθου καθελοῖν· τῆναι γὰρ ἐρίσσει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖνας μαλακὸν πόκον, ὀππότε πεξῶ
Τὸν οἶν τὸν πελλὰν, Κρατίδα δωρήσμαι αὐτὸς

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ'! ἀπὸ τῆς κοτίνῳ, ταὶ μηκάθις· ὡς νέμεσθις,

Ες τὸ κέκρυπτες τοῦτο γιγνώσκον, ἄτε μυρίκη.

ΛΑΚΩΝ.

Ὡς ἀπὸ τῆς δρυὸς, οὗτος ὁ Κώνηρος, ἄτε Κυναίθα;
Τουτεὶ βόσκησέϊσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντι δὲ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος ἔντι δὲ κρατὴρ,
Ἔργον Πραξιτέλους· τῇ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἄμειν ἐντὶ κύων φιλοπρίμνιος, δὲ λύκος ἄγχει,
Ὀν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀφρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἄμυν,
Μὴ μεν λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ αὖται.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττεγες, ὄρῃτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσθαι
Οὕτω κ' ὑμεῖς θῆν ἐρεθίσθετε τὼς καλαμευτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισοῖω τὰς θαρυμέρκας ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίχωνος,
Αἰεὶ φρενέωσι τὰ ποθέσπερα, ῥαμίσθοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼν μισοῖω τὼς κενθάρους, οἱ, τὰ Φειλῶνδε
Σύκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποθέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢ οὐ μέμνησ' ὅκ' ἐγὼν τυ κατήλασα, καὶ τὸ σεταρῶς

Εὖ ποταυγκλίσσθου, καὶ τῆς ὄρυδς εἴχαιο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημι· ὅκα μὲν ποικα τῆδέ τι δάσας

Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλ' αὐτοῦ γ' ἴσχυμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἡδὴ τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθου;

Σκίλλας ἰὼν γραΐας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κηλῶν μὲν κλίσσθω, Μόρσων, τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσσεις

Εὐθὺν τὰν κυκλάμιναν ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἀλυντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥεῖται γάλα, καὶ τὸ δὲ, Κραθι,

Οἶνω πορφύροις, τὰ δὲ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ρεῖτω χ' ἂν Συβαρτίτις ἄμλιν μέλι, καὶ τὸ πότορθρον

Ἀπαῖς ἀνθ' ὕδατος τῆς κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταῖ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἰγίλον αἶγες ἔδοντι,

Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖαι δ' ἐμαῖς ὀίσσαι πάρεστι μὲν ἂν μελίττις

Φέρδεσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὡς ῥόδα χισθὸς ἐπικυθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλας

Τῶν ὧτων καθελούσ', ὅκα οἱ τὰν φάσαν ἔδωκα

ΛΑΛΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδειος ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ, ὅκ' αὐτῷ

Τὰν σύργγ' ὤρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐρίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμετὸν, Λάκων, ποτ' ἀκρόνα κίσσας ἐρίσδεν,

Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσι φίλεχθής·

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. Τὴν δ'ε, Κομάτα,

Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δ'ε, Φύσας

Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμφῶ, καὶ τὸν Πᾶνα· Φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων

Νῦν ἀγέλα· κηγὼν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ

Καττῶ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅττι ποτ' ἤδη

Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐξ ὠρανὸν ὕμμεν ἀλεύμαι.

Ἀῖγες ἐμαὶ, Φαρσείτε, κερουχίδες· αὔριον ὕμμε

Πᾶσας ἐγὼν λουσῶ Συβαρίτιόγες ἐνδοθε κρένας.

Οὗτος δ' λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς

Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι

Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. Οὐδ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,

Αἰ μὴ τυ φλάσαιμι, Μεθάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 5'.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασται· Δαμοίτας δὲ καὶ Δάρνις ὁ βουκόλος, θέρους ὄντος, μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θρέμματα συναλεύουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλατεῖαν ἔρωτα ἀμφοτέρωι ἀθροῦσι. Καὶ ὁ μὲν Δάρνις προσδιλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρινόμενος τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. Οὗ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Δρατὸν, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίῳ, καὶ ἀλλαγῷ δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν φαινομένων ποιητής. Δοῦρις φηρὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἰδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἰτνῇ τῇ Γαλατείᾳ, φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ

ΔΑΜΟΙΤΑΙ καὶ Δάφνις ὁ βοσκὸς εἰς ἓνα χώραν
 Τὴν ἀγέλαν περ', Ἀρκαίαν, συνάγχευ. Ἦς δ' ὁ μὲν αἰγῶν
 Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμετέριος. Ἐπὶ κρέναν ἃ τιν' ἄκρω
 Ἐσθόμενοι θέρους μένῃ ἄματι τοσιδ' αἰεῖδιν.
 Πρῶτος δ' ἄρξετο Δάφνις, ἔπει καὶ πρῶτος ἔριπεν.
 • Βάλλει τοι, Παλῦρμα, τὸ ποιμνιον ἃ Γαλαττεῖα
 • Μάλοισιν, θυσίεσσιν τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῖσαι·
 • Καὶ τὺ νυν οὐ ποθέρεσθα, τέλει, τέλειν ἀλλὰ παθεῖσαι
 • Λόει συρίσδων. Πάλιν ἥδ', ἴδε, τὴν κύνην βάλλει,
 • Ἀ τοι τῶν εἰων ἔκταται σκοπὸς· αἱ δ' ἂν βαλεῖται
 • Εἰς ὧν θερομένη· τὰ δ' ἔνν καλὰ κύματα φαίνει,
 • Λουχῇ καχλάσδοντος ἐπ' αἰγιαλοῖς θέρουσαι.
 • Φράζεο μὴ τῆς παιδὸς ἐπὶ νῆμαισιν ὀρούσῃ
 • Εἰς αὐτὸς ἐρχομένης, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
 • Ἀ δ' ἔτι καὶ πύτθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκύνθους
 • Ταῖς μακρυαῖς χαίται, τὸ καλὸν θέρους ἀνίασιν ὀρύγει,
 • Καὶ φαίνει φίλοντα, καὶ οὐ φίλοντα θύκει·
 • Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον. ἢ γὰρ ἔρωσι
 • Πολλάκις, ὦ Πολυρμα, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πάφονται·
 Τῷ δ' ἔπει Δαμοίτας ἀνεδίλλετο καλὸν αἰεῖδιν.
 • Εἶδον, καὶ τὸν Πῆνη, τὸ ποίμνιον ἀνὶκ' ἐβάλλε.

- Πού μ' ἔλαθ', οὐ, τὸν ἑμὸν τὸν ἵνα γλυκύν, ὃ παθόρωμι
- Ες τέλος. Αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τηλεμος, ἐχθρὸν ἀγορεύων,
- Εχθρὰ φέροιστο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέσσαι φυλάξῃ.
- Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσθων πάλιν οὐ παθόρωμι,
- Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ ραμὶ γυναῖκα' ἔχεν ἅ δ' αἰοῖσιν
- Ζαλοῖ μ', ὦ Παιῶν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ Θυλάσσης
- Οἶστραϊ παπταίνουσα ποτ' ἀντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας
- Σίγα δ' ὕλαστέιν νειν καὶ τῇ κυνί· καὶ γάρ, ὅχ' ἤρων
- Αὐτῆς, ἐκνυζήτο ποτ' ἰαχίε βύγχος ἄχουσα.
- Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεύσας προσῦντά με πολλάκι πεμφεῖ
- Ἀγγελον. Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖω θυράς, ἔστε κ' ὁμόσση
- Αὐτά μοι στορεσείν καλά θέμνια τέσθ' ἐπὶ νόσση.
- Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγνυντι.
- Ἡ γάρ πρὶν ἐς πόντον ἐπέβλεπον — ἥς δὲ γαίαννα —
- Καὶ καλά μὲν τὰ γένεια, καλά δ' ἔμην ἅ μία κυρα
- (Ὡς παρ' ἔμην κέκριται) κατεργάζετο· τῶν δὲ τ'
δόδοντων
- Λευκοτέραν αἰγὴν Παρίας ὑπέβαινε λίθοιο.
- Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρεῖς εἰς ἑμὸν ἔπτυσσα κόλπον
- Ταῦτα γὰρ ἅ γράϊα με κοτυτταρὶς ἐξεσθίθαξεν,
- Ἀ πρὶν ἀμάντεσσι παρ' ἱπποκίονι ποταύλει. »
- Τόσθ' εἰπὼν τὸν Δάρνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλατε·
- Χῶς μὲν τῷ σύριγι, ὃ δὲ τῷ καλὸν αἶλδον ἔδωκεν.
- Λαλεῖ Δαμοίτας, σύρισθε δὲ Δάρνις ὁ βωτας
- Ἐρχεῦντ' ἐν μαλακῇ ταὶ πόρτιες ἀντίκα ποίεα.
- Δίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσει δ' ἐφύοντο.

- Πᾶσα λίθος πταίσις ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεδαί! •
- Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείρθην • Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντα
- Συρίκταν εἶμηναι μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομαῖσιν,
- Ἐν τ' ἀμνητῆρεσσι τὸ θεῖον μάλ' αὖ θυμὸν λαίνας
- Ἀμώτερον καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοπαρίσταν
- Ἐλπομαι. Ἄ δ' ὁδὸς δόδε θαλυσσῆς· ἢ γὰρ ἐταῖρε
- Ἀνδρες εὐπέπλοι Δαμώτερι ὄλιντα ταλεῖντι,
- Οὐδὲν ἀπαρχόμενοι· μίλα γάρ σφισι πίσσι μέτρον
- Ἄ φαίμεν ευκρινὸν ἀνεπλήρωσεν κλεινόν.
- Ἀλλ' ἄγε δή (ξυνὴ γάρ ὁδὸς, ξυνὴ δ' ἐκὼς καὶ αἶψα)
- Βωκελυσσόμεσθα· τάχ' ὥτερος αἶλλον εὐκασεί.
- Καὶ γὰρ ἐγὼν Μοισέην καρυρὸν στόμα, κλέμει λέγοντι
- Πάντες αἰετὸν ἀριστον· ἐγὼν δέ τις οὐ ταχυπαῖς,
- Οὔ, δὲν Οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, εὔτε τὸν ἐαλόν
- Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμου, οὔτε Φιλιππῶν,
- Λείδων, βιάτραχος ὅς ποτ' ἀκρίδας ὤς τις ἐρίσσει •
- Ως ἐράμην ἐπίταδες· ἢ δ' αἰπόλος, ποῦ γελῶξας,
- Τάν τοι • ἔρα • καρύων θυμὸν ὀρύντομαι, οὐνεκεν ἐσπὶ
- Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλοσμένον ἐκ Διὸς ἔρως.
- Ως μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
- Ἴσον ὄρεως καρυρᾷ τελέσει δόμον Ὀρομέδοντες,
- Καὶ Μοισέην ὄρνιθες, δοσι, ποτὶ Πῖν ἀειδόν
- Ἀντία κοκκύνοντες, ἔτρεσσιν μαχθισθόντι
- Ἀλλ' ἄγε βωκελυσσῆς τυχέως ἀρχώμεθ' αἰετῶς,

• Σιμιχίδα' κτήν μὲν ὄρη, φίλος, εἰ τοι ἀρέσκει
• Τοῦθ' ὃ τι πρῶν ἐν ὄρει τὸ μαλὺδριον ἐξεπόνασα. •

• Εἴσεται Ἀγαμέμναι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάαντην,
Χάταν ἄρ' ἐσπερίοις Εἰρήροις Νότος ὑγρὰ θάλατταν
Κύματα, κ' Ὀρίων δ' ἐκ' ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Αἶ κεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ρύσπται· Θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει.
Χ' ἀλκυόνας στορεοῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλατταν,
Τὸν τε Νότον, τὸν τ' Εὐρον, ὅς ἔσχατα φυκία κενεῖ
Ἀλκυόνας, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταῖτε μάλιστα
Ὑρνίχων ἐρίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγγρα.
Ἀγαμέμναι πλόον διτθήμενον ἐς Μιτυλάαντην
Ὀρία πάντα γένοιστο, καὶ εὖκλοον ὄρμον ἔκοιτο
Κήρων, τῆνο κατ' ἄμαρ, ἀνήτινον, ἢ ῥοδόεντα,
Ἡ καὶ λειυαῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατεῖδον οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀρυξῶ,
Πᾶρ πυρὶ κεκλιμένος· κυάμον δ' εἰς ἐν πυρὶ φρυξεί,
Χ' αὖ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζῃ τ', ἀφοσάλοι τε, πολυγυνάμπτω τε σελίνω.
Καὶ πίομαι μάλασις, μεμναμένος Ἀγαμέμναιτος,
Λύταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρίγῃ χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλῃσεῦντι δ' εἰ μοι δύο ποιμένες, εἷς μὲν Ἀχαρνεὺς,
Εἷς δ' ἑ Λυκωπίτας· ὃ δ' ἑ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσπῃ,
Ὡς ποκα τᾶς ξενίας ἡρέσασατο δάρνεις ὁ βῶτας,

Μηκέτι τοι φρουρέωμεν ἐπὶ προθύρῳ, Λεάττε,
 Μηδ' ἐπὶ πόδας τρίβωμεν ἢ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσων νάρκησιν ἀνηραΐσι διδοίης·
 Εἷς δ' ἐπὶ τῆσδε, φέριστε, Μύλων ἀγχοῖτο παλαιστράς·
 Ἀμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γράσια τε παρείη,
 Ἀτις ἐπιφθυσθεῖσα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύσσει. =

Τόσσ' ἐπράμην· ἢ δέ μοι τὸ λακρυδόλον, ἄδῃ γελιάξας,
 Ως πάρος, ἐκ Μοισῶν ξεινήιον ὤπασεν ἤμεν
 Χώ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὴν ἐπὶ Πύξας
 Εἵρρ' ὁδὸν αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρασιδοῦμαι
 Στραφθέντες, χώ καλὸς Ἀμύντιχος, ἐν τε βαθείαις
 Λδείας σχίνοισι χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γεραιότες οἶναρτοῖσι.
 Πολλὰ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 Αἰγείοι, πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφῶν ἐξ ἀντροῖο κατειδόμενον κατέρυσεν.
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκιραῖς ὁροδαμνίσιν κίθαλίονες
 Τέττιγες λαλαγεύντες ἔχον πόνον ἢ δ' ἀλαλγῆν
 Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκον ἀκάνθαις·
 Λειδὸν κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστνε τρυγῆν·
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
 Πάντ' ὥσθεν θέρειε μέλας πίονος, ὥσδε δ' ὀπώρας.
 Οἶχαι μὲν παρὰ ποταῖ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μέλας
 Δαφνίδους ἀμὲν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐλάχυντο

Ορπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρρασθε.
 Τετράενες δὲ πίθω ἀπαλύετο κρατὸς ὀλκίφαρ
 Νύμφαι Κασταλίδες, Παρνάσιον αἶπος ἔχουσιν,
 Ἀρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λαίηνον ἄντρον
 Κρατῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐστάσατο Χαίρων;
 Ἀρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα, τὸν ποτ' Ἀνάκω,
 Τὸν κρατερὸν Πολύφραμον, ὃς ὤρεσι νῆας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκτωρ ἔπεισε κατ' αἶλια ποσσὶ χορεῦσαι,
 Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανόσατε, Νύμφαι,
 Βοιμῶν παρ Δαίματρος αἰωαῖδος, ὅς ἐπὶ σωρῶ
 Λυθίς ἐχὼν πάξαιμι μέγα πτόον' ἃ δὲ γαλάξει,
 Ἀργύματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχουσα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η

ΤΑ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλας καὶ Δάφνις, εἰς ἐριν βουκολικῶν ἀσμάτων καταστάντες, εἰλοντο κριτὴν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σσειώπηται. Εἰπαθλον ὅτ' ἐτίθεσαν τὰς ἰδίαις σύριγγας. Πρόσεται δὲ κριτῆς, ὁ Δάφνις εὖ μάλα ἔσας, προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἐαυτόν

—

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ ΛΙΠΟΔΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μάλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκα·
Ἄμφω τῶγ' ἦτην πυρρὸς τρίχαι, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω τυρίσδεν δεδωχημένω, ἄμφω αἰίδεν.
Πρῶτος δ' ὢν ποτὶ Δάφνην ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκα·
« Μυκητῶν ἐπίουρε βοδὴν, Δάφνι, λῆς μοι αἰῖσαι;
« Φαμί τυ νικασεῖν, ὅσπον θάλω, αὐτὸς ἀτιδὼν. »
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῦδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

• Ποιμᾶν εἰροπόκων δίων, συρρετὰ Μενάλλα,
• Οὐποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τὴν' αἰείδων. •

ΜΕΝΑΛΛΑΣ.

Χρήσθεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσθεις καταθεῖναι ἀεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσθω τοῦτ' ἐσιδεῖν· χρήσθω καταθεῖναι ἀεθλον

ΜΕΝΑΛΛΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμὲν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θῆς ἱσομάτορα ἀμύν

ΜΕΝΑΛΛΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκὰ ἀμύνον, ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατήρ μευ
X' ἀμάκτηρ· τὰ δὲ μέλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΛΑΣ.

Σύρεγγ', ἀν' ἐπόθησα καλὸν ἐγὼ, ἐννεάφρονον,
Δευκὸν καρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἀνωθεν.
Ταύταν καταθείην· πᾶ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθασῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἡ μὲν τοι κήρῳ σύρεγγ' ἔχει ἐννεάφρονον,
Δευκὸν καρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἀνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἐτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεῖς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκουσ' ἴσσοται ἀμείων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
Ὡ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ πύων ὁ φαλαρὸς ὕλακτεϊ;

Χ' οἱ μὲν παῖδες αἴουσιν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χ' οἱ μὲν παῖδες αἰδοῦν, ὁ δ' αἰπόλος ἠθέλε κρίνειν.
Πρῶτος δ' ὦν αἰεὶδε λαχὼν ἐκτὰ Μενάλκας·
Εἴτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάρνις ἀοιδὸν
Βωκολικόν. Οὔτω δ' ἔ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος.

• Ἀγρία, καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἵ τι Μενάλκας
Πῆ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ἄσσε μέλος,
Βόσκειτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποχ' ἔνθη
Δάρνις ἔχων θαμάλας, μηδ' ἐν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρῖναι, καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵ περ ὁμοῖον
Μωσίσσαι Δάρνις ταῖσιν ἀηδονίσιν,
Ταῦτο τὸ βωκόλιον πιπίνετε· κῆν τι Μενάλκας
Τεῖνδ' ἀρκύη, χαίρον ἀφθονα πάντα νέμει.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντὰ ἔαρ, παντὰ δὲ νομαί, παντὰ δ' ἐ γάλακτος
Οὔθата πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπενίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χω ποιμὸν ξηρὸς τῆνόθι, χ' αἱ βοτάναι

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ενθ' ὄϊς, ἐνθ' αἴγες διδυματόχοι, ἐνθα μέλισσαι
 Σμάκεα πλαρεῦντι, καὶ θρύες ὑψίτεραι,
 Ενθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσσίν· αἱ δ' ὄν ἀνέρποι,
 Χῶ τὰς βῶς βόσκωθ, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

Μ Ε Ν Α Λ Ε Α Σ.

Ω τράγε, τῶν λευκῶν αἰγῶν ἄναρ, ὦ βάθος ὕλας
 Μυρίων, ὦ σιμαί, αὐτ' ἐπ' ὕδαρ, ἔριφοι·
 Εν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ', ὦ πόλε, καὶ λέγε Μίλων·
 Ως Πρωτεύς φάικας, καὶ Φαῖδς ὦν, ἔρεμεν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
 Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε Φέειν ἀνέμων·
 Ἀλλ' ὑπὸ τῇ πέτρᾳ τῇδ' ἄσομαι, ἀρκάς ἔχων τυ,
 Σύννομα μὲλ' ἄσπρον τῶν Σκελῶν ἐς Ὀλα.

Μ Ε Ν Α Λ Ε Α Σ

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν καλόν, ὕδασι δ' αὐχμος,
 Ορνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα,
 Ἀνδρὶ δὲ παρθενικῆς ἀπαλῆς πόθος. Ω πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἠρέσθην· καὶ τὴν γυναικοφίλας »

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες αἶσαν·
 Τῶν πυμάταν δ' ὀδὸν οὕτως ἐξἄρχε Μενάλας
 « Φεῖδεν τῶν ἐρίων· Φεῖδεν, λύκε, τῶν τοπήδων μισ.

ΝΟΜΕΥΣ Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομαῖς δὲ ἔστιν, ὅς θάϊται Δάρνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκην τοῦτον ὄντα Σικελὸν τὰ ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδῆως, ὃν φησὶν Ἑρμηνείαναι ἔρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐέππης, καὶ, διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς, κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμὴν Ιστέον δὲ, ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ὃν προσέειπε Μενάλκην πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκην βουκόλον.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΔΕΟ, Δάρνι τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρῶτος
 ᾠδᾶς ἄρχεο πρῶτος, ἐραψάσθω δὲ Μενάλκας,
 Μόσχως βοσκὴν ὑφέντες, ἐπὶ στείραιοι δὲ ταύροις.

Ἰ' οἱ μὲν ἄμει βόσκειντο, καὶ ἐν ρύλλοισι πλανήντο,
Μηδ' ἐν ἀτιμαγλεῦντες· ἐμὲν δ' ἐν τῷ βοσκολιάσθην
Εμπροσθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιστο Μενάλικας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἀδὺ μὲν ὁ μόσχος γαρεύεται, ἀδὺ δ' ἐχ' α βῶς,
Ἀδὺ δ' ἐχ' ἅ σύργη, χῶ βωλόλος· ἀδὺ δ' ἐκ κηλῶν.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδαρ ψυχρὸν στιβαίς· ἐν δ' ἐκ νένιασται
Λευκῶν ἐκ θαυμαστῶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
Λίψ κόμαρον τραγοίσας ἀπὸ σκοπιῆς ἐτίναξε.
Τῷ δ' ἐτέρως φρύγαντος ἐγὼν τόσσαν μελεοαίνω,
Ὅσον ἐρῶν τι πατρὸς μύθων ἢ μητρὸς ἀκούων.

Οὕτω Δάφνης αἶεισεν ἐμὲν· οὕτω δ' ἐκ Μενάλικας.

Μ Ε Ν Α Λ Η Α Σ.

Λίτνα, μήτερ ἐμέ, κηλῶν καλὸν ἄντρον ἐνοικίω
Κοῖλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δ' ἐκ τοι ὅσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλάς μὲν οἷς, πολλάς δ' ἐκ χιμαίρας·
Ὡς μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ πᾶρ ποσὶ κίεα κεῖται.
Ἐν πυρὶ δ' ἐκ δρυῖν ἡ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αἶα
Φαροὶ, χειμαίνοντος· ἔχω δ' ἐκ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
Χείματος, ἢ κωδὸς καρῶν, ἀμύλοιο παρόντος

Τοῖς μὲν ἐπεπλάτάνησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύνην, τὴν μοι πατρὸς ἔτραπεν ἀγρὸς,
Ἀυτοφυῆ, τὴν οὐδ' ἐκ ἱσσοῦ μοιμάστα τέκτων

νεί αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν εἶδεν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ'
αὐτοῦ ἔρωτα δεηγέσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρ-
θρον. Προλογίζεται Μίλων

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑ βωκαῖε, τί νῦν, εἰζυρὲ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἔγες
οὐθ' ἄμα λαιστομαῖς τῇ πλατίῳ, ἀλλ' ἀπολείπη,
Ὡς περ ὄϊς ποιμένας, τᾶς τὸν πόδα κέκτοσ ἔτυψεν.
Ποῖός τις δαίαν τὸ καὶ ἐν μέσῳ ἄματτος ἴσση,
Ὁς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρύνεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὄψαμά τε, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτερράμνοι,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. Τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάται ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δὲ ἔρωτα.

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε συμβαίη! χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγώ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδοκαταίης;

ΜΙΑΩΝ

Εκ πίθῳ ἀντλῆϊς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω σὺ δ' ὄλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοίχαρ τὰ πρὸ θυρῶν μοι ἀπὸ σπόρου ἀσκαλα πάντα.

ΜΙΑΩΝ.

Τίς δέ τοι τῶν παίδων λυμαίνεται,

ΒΑΤΤΟΣ.

Α Πολυβοῖτα,

Α πρῶτον ἀμύνεσσι παρ' Ἰπποκλῶνι ποταύλει.

ΜΙΑΩΝ.

Εὔρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις κάλαϊ ὧν ἐπαθυμεις.

Μάντις τοι τὴν νύκτα χροῖζεται ἅ καλαμαίκα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαι μ' ἄρχη τί. Τυρλός δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,

Ἀλλὰ καὶ ὠρρόντιστος Εἰρως. Μηδὲν μέγα μυθεῖ

ΜΙΑΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῖμαι· τὸ μόνον κατὰβαλλε τὸ λαῖον,

Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἄδιον οὕτως

Εργαξῇ. Καὶ μὲν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῦσαι Πιερίδες, συναείσατε τὴν ῥαδινάν μοι

Παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἀψιθες, θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε

«Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τοι πάντες,

«Ισχνίαν, Ἀλιόκυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελέχλωρον.

- Καὶ τὸ Ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑόκινθος·
- Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεράνοις τὰ πρῶτα λέγοντι.
- Ἀ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
- Ἀ γέρανός τ' ὠροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.
- Αἰθέ μοι ἦς ὅσα ἔροισόν ποτα ραντὶ πεπᾶσθαι!
- Χρύσειοι ἀμρότεροί κ' ἀναιείμεθα τῇ Ἀφροδίτῃ·
- Τῶς αὐλῶς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τύγε μάλλον,
- Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ ναυὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
- Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεύς,
- Ἀ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὲν τρόπον οὖν ἔχω εἰπῆν. =

ΜΙΛΩΝ.

- Ἢ καλὰς ἄμμα ποδῶν ἐλελήθη βώκος δοιδῆς.
- Ως εὖ τὰν ἰδέαν τῆς ἁρμονίας ἐμέτρησεν!
- Ω μοι τῷ πάγωνος, δὴ ἀληθείας ἀνέφυσα!
- Θῆσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θεῷ Λυτρίσῃ·
- Δαμακτερ πολὺκαρπε, πολὺσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
- Εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα.
- Σφίγγετ', ἀμαλλοῦται, τὰ δράγματα, μὴ παριῶν τις
- Εἶπε· Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.
- Ες βορέην ἄνεμον τῆς κόρυθος ἁ τομὰ ὕμνιν
- Ἢ ξίφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
- Σίτον ἀλοιδύντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·

• Εν καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

• Αρχεσθαι ἀμύντας ἐγειρομένοι κορυθαλλῶ,

• Καὶ λήγειν εὐδοντος· ἐλινύσαι δὲ τὸ κῦμα.

• Εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει

• Τὸν τὸ πιτὴν ἐγχεύντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

• Κόλλειον, ὦ' πιμελητὰ φιλόργυρε, τὸς φαῖδες ἔψην,

• Μὴ' πιτάμης τὸν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμνον. »

Ταῦτα χρή μοχθεύντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας αἰεῖν

Τὸν δὲ τεὸν, βωχαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα

Μυθίσθεν τῇ ματρὶ κατ' ἐνὸν ὀρθρευοίσα.

ΚΥΚΛΩΨ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια'.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατεία ἔρωτα δι' ὥδης. Προσδιλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ερασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ Μέννηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλοχοῦ ὁ Θεόκριτος.

Ἄλλως ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἔρῳν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατεία ἔρωτα δι' ὥδης. Προσδιλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή·

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες
Πολλὰς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἄμουςους

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἡ Γαλότεια. Γέγονε ὁ συμφοιτητὴς Ερασιστράτου Μιλησίῳ, ὡς φησὶ Διονυσίος ὁ Ερεσις ἐν τῇ ἱατρῶν Ἀναγραφῇ.

ΟΥΔΕΝ παττὸν ἔρωτα περὶ κη φάρμακον ἄλλο,
 Ναιία, οὐτ' ἔγχριστον, ἔμιν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον,
 Ἡ ταὶ Πιερίδες· χοῦρον δέ τι τοῦτο καὶ ἀσθὺ
 Γίγνεται ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρὴν δ' οὐ βράδιον ἐντί.
 Γενώσκων δ' οἷμαί τε καλῶς, ἱατρὸν ἔόντα,
 καὶ ταῖς ἐννέα δὴ περιλαμένον ἔξαχα Μοίσαις.

Οὕτω γοῦν ῥάϊττα διέγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' Ἀμύν,
 Βρῆχαις Πολύφραμος, ὅκ' ἤρατο τῆς Γαλατείας,
 Ἀρτιγενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς χροτάφως τε·
 ἤρατο δ' οὔτε ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδ' ἐκκίννοις,
 ἀλλ' ὀλοαῖς μακνίαις· ἀγείτο δ' ἐκ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ ὅλεις ποτὶ τοῦλιον αὐταὶ ἀπῆνθον,
 Κλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὸν Γαλάτειαν αἰείδων,
 Αὐτὸς ἐπ' αἰόνας κατετάκετο φυκιοέσσας,
 Εξ αἰῶς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος
 Κύπριδος ἐκ μεγάλας, τό σὶ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
 ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε' καθεσθόμενος ὁ ἐπὶ πέτρας
 Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν αἰεῖται τοιπῦτα

• Ω λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ,
 λευκοτέρᾳ πακτᾶς, ἀπαλωτέρᾳ ἀρνὸς αἵρου,
 Μόσχῳ γαυροτέρᾳ, φιαρωτέρᾳ ὄμματος ὠμᾶς;
 Φοιτῆς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκύς ὕπνος ἔχη με,

Οἶχῃ δ' αὖθις λοίσ', ὅκκα γλυκύς ὕπνος ἀνῆλθε,
 Θενγεις δ', ὥσπερ εἰς πολὺν λύκον ἀθρήσκου;
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγε τρεῖς, κόρη, ἀνέκα πρῶτον
 Ἡθες ἀμφ' οὖν μητρὶ, θελοῖσ' ὑπενέθηναι φύλλα
 Εἰς ἔραος δρέψασθαι ἔργον δ' ὁδὸν ἀγεμένευσον.
 Παύσασθαι δ' εἰδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδὲ τι κω νῦν
 Εκ τήνῃ δύναμαι· τὴν δ' οὐ μέλει, οὐ, μή Δε', οὐδέν.
 Γνωσκω, χαρίεσσι κόρη, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
 Οὐκ ἐκ μοι λαπίῳ μὲν ὀρρὺς ἐπὶ παντὶ μετωπῷ
 Εἰς ὧτὸς τέταται ποτὶ θάτερον ὡς μία μακρὰ·
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεισι, πλαττεῖα δ' εἰς ῥίς ἐπὶ χεῖρα.
 Ἀλλ' αὐτὸς, τοιοῦτος ἔων, βοτὰ χεῖρα βόσκω,
 Ἐλθ' αὖτ' ἐν τῷ κρατίστῳ ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
 Τυρὸς δ' οὐ λαίπει μ' οὐτ' ἐν θέρει, οὐτ' ἐν ὀπώρα,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθεῖς αἰεὶ.
 Τυρίσθην δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὥδε θυλοῖπαι,
 Τὴν, τὸ ρῖον γλυκύμαλον, ἀμφ' κήρυκτον αἰεθον,
 Πολλάκι νυκτὸς ἀειρή. Τρέφω δὲ τοὶ ἐνδύσαι νεβρίης,
 Πάσας μαννοφάραις, καὶ σὺμναις τέσσαρας ἄρτων.
 Ἀλλ' ἀρίστου τὸ ποθ' ἀμέ, καὶ ἔξαις οὐδὲν ἔλασσον·
 Τὴν γλαυκάν δ' ἐθάλασσαν εἰ ποτὶ χέραον ἀραχθῆν.
 Ἀδίου ἐν τῶντ' ἑκ' παρ' ἑμὴν τὴν νύκτα διαξείς.
 Ἐντὶ δορυκῇ τῇσ' αἰ, ἐντὶ ῥαπιδναὶ κυπάρισσοι,
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπλος αὖ γλυκυκερκος·
 Ἐντὶ φυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἔκ πολυδένδρους αἰτνε

Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 Τίς πᾶν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιστο;
 Αἰ δέ τοι πτόδες ἐγὼν δοκέω λασσιωτερος ἤμιν,
 Εντὶ θρυῶς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀνάματον πῦρ.
 Καυόμενος δ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχὴν ἀνεχοίμεν,
 Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ω μοι! ὅτ' οὐκ ἔπακέν μ' αὐμάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 Ως κατέδυν ποτὶ τίς, καὶ τὴν χεῖρα τεύς ἐρίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς, ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάστιγιν' ἀπαλάν, ἐρυθρὰ πλαταγῶνι' ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
 Οὐστ' οὐκ εἴ τοι ταῦτα φέρειν ἔμα πάντ' ἐδυνάσθην.
 Νῦν μόν, ὦ κόριον, νῦν ἀντόθι νεῖν γε μαθεῖμαι,
 Αἰ καὶ τίς σὺν κατ' πλέων ξένος ὦδ' ἀρίκηται,
 Ως κεν ἴδω, τί ποχ' αὐτὸ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 Εξένθοις, Γαλάταια, καὶ ἐξενθοῖσα λόθοιο
 (Ὅτπερ ἐγὼν νῦν ὦδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθῆν,
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γὰρ' ἀμείλυν,
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον θριμείαν ἐνεῖσα.
 Ἀ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέφομαι αὐτῇ·
 Οὐδέν πά ποχ' ὅλως ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ δρεῖνσά με λεπτὸν ἔοντα.
 Φασὶ τὰν κεφαλάν καὶ τὰς πόδας ἀμφοτέρους μεν
 Σφύσθην, ὥς ἀνικαθῆ, ἐπεὶ κήρῳ ἀνιδύμαι.
 Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Αἶψ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Ταῖς ἄρνεσαι φέροις· τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
 Τὴν παρεῖσθαι ἀμελγε· τί τὸν ρεύοντα διώκεις;
 Εὐρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ὄλλαν.
 Πολλὰ συμπαισδὲν με λόραι τὸν νύκτα κέλονται,
 Κιχλίσθοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ὑπακοίσας.
 Δηλονότ' ἐν τῇ γὰρ κήρῳ τίς φαίνομαι ἡμεῖς. »

Οὕτω τοι Πολύραμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
 Μουσίωδων· ῥᾶν δὲ δακρύ, ἢ χρυσὸν ἔδωκεν

ΑΪΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ εἰδύλλιον Αἴτας· γέγραπται δὲ ἰσὺν διαλέκτῳ. Ο δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρωμένον. Ἐπιγράφεται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Αἴτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεασαλοί· καὶ γὰρ Ἀλκμῶν τὰς ἐπερίστους κόρας Αἴτας λέγει. Οἱ δὲ φασὶν Αἴτας τοὺς φίλους, μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Αἴτας, οἶονεῖ μὴ ἱταμούς· ἢ Αἴτας ὁ σύμπνους καὶ συναίτης καὶ συμπολῆτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοίτο, Αἴτης ἂν λέγοίτο ἀπὸ τοῦ αἰνῆ, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἔρως " καὶ οὐ φεῖδεται Θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ τῶν δύο ψυχῶν ἀρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφαλείαν μέχρι τέλους ἐμμένουσιν, ἵνα καὶ μετὰ Θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, ὅττινες ἀμειβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπαινεῖ δὲ

καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετιμμημένῳ Διονλίᾳ,
 ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, καὶ ὑπὲρ τῆς
 ἐκείνου τελευταῆς ἐμπασόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν
 καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τι-
 μῆν ὥς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν αἷ-
 τοῖς καλοῖς περὶ φύλημάτων ἀγωνίζεσθαι, τὸν
 δὲ κκαταρτίλῃσαντά τινα ἡδίστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν
 ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ΠΑΥΘΕΣ, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ,
 Ἠλυθεῖς! οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
 Ὅσον ἄρ' χειμῶνος, ὅσον μῶλον βραβύλοιο
 Ἡδίων, ὅσον ὅς τις σφετέρῃς λασσιωτέρῃ ἀρνὸς,
 Ὅσον παρθενικὴ προσφέρει τριτάμοιο γυναικὸς,
 Ὅσον ἐλαφροτέρῃ μόσχου νεβρὸς, ὅσον ἀγρῶν
 Συμπάντων λεγύρῳνος ἀοιδότατῃ πετεηνῶν·
 Τόσον ἐμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγόν,
 Πελίου φρύγοντος, ὁδοιπόρος ἄδραμεν ὥς τις.
 Εἴθ' ὁμῶς πνεύσειεν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἐρωτες
 Νῶϊν, ἐπεσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ·
 « Δοῖά δ' ἄγε τινα τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 « Φῶθ'. Ο μὲν ἦν εἰσπνηλός, φαίη χά' ἄμυκλαίζων·
 « Τῶν δ' ἕτερος πόλεον, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι, αἶψα.
 « Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἰσὺ ζυγῷ. Ἢ ῥα τότε ἔσαν

« Χρύσειοι πόλιν ἄνδρες, ὅτ' ἀντερφίλησ' ὁ φίληθείς. »
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρανίδη, πέλοι, εἰ γὰρ, ἀθήρῳ
 Ἀθάνατοι· γενεῆς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
 Ἀγγελίειν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·
 « Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ὀλίγη »
 « Πῶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἡθέοισι μάλιστα. »
 Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπερτεροὶ οὐρανίῳνες
 Ἔσσονθ' ὅσ' ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ, σὲ τὸν καλὸν αἰνέων,
 Ψεύδεα ῥινὸς ὑπερθεὺς ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσσω.
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκνης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς εἴηρας,
 Διπλάσιον δ' ὤνησας, ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθεν.
 Νεσκίοι Μεγαρήες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
 Οἴβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὥς περίαλλα
 Ξεῖνον ἐτιμήσασθε, Διονλίᾳ τὸν φιλόπαιδα.
 Αἰεὶ σὶ περὶ τύμβον ἀολλέες εἶαρι πρῶτον
 Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
 Ὃς δ' αἶ προσμαίξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμενος στεφάνοισιν ἔην ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
 Οἴβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κείνα δαίτῃ!
 Ἡ που τὸν χαροπὸν Γαλυμήδεα πόλλ' ἐπέδωστρεῖ,
 Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὀποίῃ
 Πεύθονται, μὴ ραῦλον, ἐτήτυμον ἄργυραμοῖοι.

ΥΛΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ cγ'.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὑλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. Εκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὑλαν καὶ Ἡρακλέα· τοῦ μὲν Ὑλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἄρπαγην, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὑλα βίασκαν. Ἰστέον ὅτι ὁ Ὑλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ ἄρυτῆμον, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς. Πεπαιδευθῆναι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ραδαμένθου, οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου.

Οὐχ ἀμὲν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἔδοκεῖμες,
 Νικίᾳ, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν παχὺ τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ ἀμὲν τὰ καλὰ πρῶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,
 Οἱ θνητοὶ πελόμεσθα, το δ' αὔριον οὐκ ἐσορώμε·
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεογάργυρος υἱός,
 Ὡς τὸν λῆν ὑπέμενε τὸν ἄγριον, ἦρατο παιδὸς,
 Τῷ χερσίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμίδ' ἀφορέυντος,

Καί νιν πάντ' ἐδίδαξε, πατήρ ὡσεὶ φίλον υἱά,
 Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ δολοῖμος αὐτὸς ἔγεντο.
 Χοεῖς δ' οὐδέ ποκ' ἦε, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
 Οὐθ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς Ἄϊος,
 Οὐθ' ὅπακ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρωεν,
 Σεισασμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρω
 Ὡς αὐτῇ κατὰ θυρὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη,
 Αὐτῇ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἀνδρ' ἀποδαίη.
 Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κώας Ἰάσων
 Λισυνίδας, οἱ δ' αὐτῇ ἀριστῆες συνέποντο,
 Πασῶν ἐκ πολλῶν προλελεγμένοι, ὣν ὄφελός τι,
 Ἰκετο χῶ ταλαεργὸς ἀνὴρ ἐς ἀρνειὸν ἱωλκὸν,
 Ἀλκμηνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρώνας.
 Σὺν δ' αὐτῇ κατέβαινον Ὑλας εὐεόρον ἐς Ἀργῶ,
 Ἀτὶς ἑκπνεῶν οὐχ ἤφατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξάϊξε (βαθὺν δ' εἰσέδραμε φάσιν),
 Αἰετὸς ὅς, μέγα λαίτμακ' ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Παλειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἰαρος ἤδη,
 Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος αἰώτης
 Ἡρόων, κοῖλαν δὲ καθιῶρυνθέντες ἐς Ἀργῶ
 Ἑλλάσποντον ἔκοντο, νότῃ τρίταν ἄμαρ ἀέντι
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Πρεποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
 Αὐλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἀροτρα.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θίνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο

Δειλινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέοντες χαμῖναν.
 Λειμών γάρ σπιν ἔκειτο μέγας, σποδάδυσεν ὄνειαρ,
 Εὐθεν βοῦτομον ὄξυ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
 Ἐ' ὤχεθ' ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον αἰσῶν
 αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεὶ Τελαμῶνι,
 Ὅτ' μίαν ἄμφω ἐταῖροι αἰὲ δαίνυντο τράπεσθαι,
 Σάλλεον ἄγγοις ἔχων. Τάχα δὲ ἀράναι ἐνέσθην
 Ἡμένω ἐν χώρῳ. Περὶ δὲ θρύα πολλὰ περίκη,
 Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίκντον,
 καὶ θαλλόντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωσις.
 Ὑδατι δ' ἐν μέσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίσθοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, θεινὰ θεὰ ἀγροῖάταις,
 Εὐνεία, καὶ Μαιλῆς, ἔαρ θ' ὀρόωσα Πυχεῖα.
 Ἥτοι ὁ κῶρος ἐκείχε ποτὶ πολυχυνῶσα κραισσοῦν,
 Βάψαι ἐπεγόμενος· ταῖ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
 Πασῶν γὰρ ἔρωις ἀπάλας φρένας ἀμπεδύνασεν
 Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὥς ὅκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀπτήρ
 Ἀθρόος ἐν πόντῳ. Ναύταις δὲ τις εἶπεν ἐταῖρος,
 «Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ἑπλά· πλευστικὸς
 οὖρος.»
 Νύμφαι μὲν, σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχουσαι
 Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρψυχοντ' ἀπέσπιν·
 Ἀμριτρωνιοῦσάς δὲ, ταρασσύμενος περὶ παιδί,
 ὦχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,

Καὶ ῥόπαλον, τὸ οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 Τρεῖς μὲν Ὑλαν αὔσεν, ὅσον βαθύς ἤρυγε λαιμός
 Τρεῖς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπᾱκούσεν ἀραιὰ δ' ἔκετο φωνή.
 Ἐξ ὕδατος· παρεῖν δ' ἐμάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω.
 Ὡς δ' ὀπὸκ' ἠυγένειος ἀπόπρσθι λίς ἰσακούσας
 Νεβρῶ φθιγγαμένας τίς ἐν ὥρειν, ὠμοφάγος λίς,
 Ἐξ εὐνάς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ θαλίᾳ·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
 Παῖδά παθὺν δεδῶνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χώρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες! Ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
 Ὄρεα καὶ ὄρυμῶς! Τὰ δ' ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦν.
 Ναῦς μένειν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
 Ἰστίᾳ δ' ἤθεσι μεσονύκτιον ἐξεκαθάειραν,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἅ πόδες ἄγον, ἐχώρει
 Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὑλᾶς Μακάρων ἀριθμεῖται
 Ἡρακλῆην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν,
 Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἄργωι.
 Περσὶ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἔκετο φῶειν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ Η ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ'.

ΕΝ τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διηγήσας ὅτι καταπτόσκεις
ἔρωτικῆς καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος. Ἡ γὰρ
γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Αὔκῃ τετῇ,
καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνύχου δὲ τινος
ἑταίρου προσιόντος αὐτῇ διὰ χρόνου, δικαίως
εἰσάγεται προλέγων ὁ Αἰσχίνης. Τὰ δὲ πράγμα-
τα ἐν Σικελίᾳ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

αιρην πολλά τὸν ἄνδρα Θυώνιχον

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τοιαῦτα,

Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος!

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομεν σύχ' ὡς λῶστα, Θυώνιχε

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,

Χῶ μυσταῖ πολλὺς οὗτος ἄρ', ἀνάλκιοι δ' ἐκίκιννοι.

Τοιοῦτος προῖαν τις ἀφίκατο Πυθαγορίκτας,

Ὡχρὸς, γάνυπόφκτος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἡμεν.

Ἦρατο μὲν καὶ τήνος, ἐμὲν δοκεῖ, ὀπτῶ ἐλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παῖσδες, ὦ γὰρ', ἔχων ἐμὲ δ' ἅ χαρίεσσα ἑυνίσκα

Υβρίσθαι· λασθὶ δ' ἐμανεῖς ποικα· Φριξ ἀνὰ μέσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Τοιοῦτος μὲν αἰετὶ τὸ, φίλ' Αἰσχίνα· ἄσυχος, ὀξὺς,

Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν. Οἷως δ' εἶπὸν τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὀργεῖος, κηγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἵπποθιώκτας

Λπες, καὶ ἑλεύνινος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας

Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὲν δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,

Θηλάσδοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δ' ἐβίβλινον αὐτοῖς;

Εὐώρη, τετόρειον ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λαυῶ.

Πολύος τις κολχίας ἐξηρέθη. Ἦς πότος αὐδύς.

Ἡδὴ δ' ἐπρελόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἀκρατον

Ὀτεινος ἤθελ' ἔκαστος· ἔδει μόνον ὦτεινος εἰπεῖν

Ἄμρος μὲν φωνεῖντες ἐπίνομας, ὡς δαίδακτο·
 Ἀ δ' οὐδέν, παρόντος ἑμαυ. Τίν' ἔχεν μ' ἐδάκεις νοῦν,
 « Οὐ φθεγγῇ; λύκον εἶδες, » ἐπαιξέ τις « ὡς σοφὸς
 εἶπεν. »

Ἐξέπτο (εὐμαρέως καὶ ἀπ' αὐτῆς καὶ λύκον εἶπας)
 « Ἐντὶ Δίῃας, Δίῃας ἐντὶ, Ἀλέα τῷ γείτονος υἱός,
 « Εὐμέκως, ἀπαλὸς, πολλοῖς δακτύων παλὸς ἦεν. »
 Τοῦτω τὸν κλύμενον πεπετάμετο τήνον ἔρωτα,
 Ὡς αἶν τοῦτο δ' ὥτὸς ἔγχετό ποχ' ἄσυχον οὔτως.
 Οὐ μὲν ἐξήταξεν, μάταιον εἰς ἀνδρᾶ γενεῖν.
 Ἡδὲ δ' ἂν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βῆθει ἦμας,
 Χῶ Δαρεισίου τὸν ἑμὸν Δίῃαν ἦδεν ἀπ' ἀρχαῖς,
 Θεσσαλικὸν τι μέλισμα· πεπαι γρόνης! Ἀ δὲ Κυνόταυ
 Ἐκλαεν ἐξαπίνης θαλαρώτερον ἢ παρὰ ματρί
 Παρθένος ἐξαίτις πόλπον ἐπιθυμῶσαν.
 Τῆμος ἔγιν, τὸν ἴσας τὸ, Θυώνιχα, πύξ ἐπὶ κόρβας
 Πλάκα, π' ἄλλαν αὐθις· ἀναιρίσσει δὲ πέπλος,
 Ἐξω ἀπώχεται δάκτυλον. « Ἐρὸν κατὸν, οὐ τοι ἀρσάνω,
 « Ἄλλος τοι γλυκίων ὑπεκάλπει; ἄλλον ἰσίσαι
 « ἐπάλπει φίλον τήνην τὰ σὺ δάκρυα μέλα μόντι. »
 Μάστιγαν δ' οἷα τέκνεισιν ὑπεροφίοισι χελιδὼν
 Ἀφοβρὸν τεχνικὰ πέταται, μέλον ἄλλον, ἀγρίον,
 Οὐντέρω μαλακῶς ἀπὸ ἄρματος ἔδραμε τήνην
 Ἰθὺ δ' ἀμφοτέρω καὶ διπλίδος, ᾗ πόδες ἔχον.
 Δίῃος θῆν λέγεται τις· « ἔδει καὶ ταῦρος ἐν' ὕλῃ »

Εἴκοσι ταῖδ', δκτώ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέχ' ἄλλαι,
 Σήμερον ἐνδεκάτα, ποτίθης δύο· καὶ δύο μένες,
 Εξ ὧ ἀπ' ἀλλήλων· οὐδ' ἔθρακιστὶ κέκαρμαι.
 Οἳ δ' ἂν Λύκος νῦν πάντα, Λύκος καὶ νυκτὸς ἀνέχεται·
 Ἀμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιαι, οὔτ' ἀριθματοὶ,
 Δύστανοι Μεγαρήεις ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
 Ἐ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς θεῶν ἔρποι·
 Νῦν δ' ἄ ποχ', ὡς μῦς, φαντὶ, θυόνιχε, γεύμεθα πίσας.
 Ἰδὲ τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδ'α. Πλὴν Σίμος, ὃ τὰς Επιχάλκῳ ἐρασθεῖς,
 Εκπλεύσας, ἰγῆς ἐπανήνθ', ἐμὸς ἀλικιότας.
 Πλευσεῦμαι κηρόν διακόντιος, οὔτε κάκιστος,
 Οὔτε πρῶτος ἴσως, ὁμαλὸς δ' ἄ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὁρατε μὲν χωρὴν κατὰ νοῦν τεδν ὧν ἐπιθυμεῖς,
 Δισχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥστ' ἀποδαμῆν,
 Μισθοδότης Πτολεμαῖος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ἐλευθέρῳ οἷος;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τόλλα δ' ἀνὴρ πόλός τις, ἔλευθέρῳ ὅστις ἄριστος;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Εὐγνώμων, φιλόμαχος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄχρον ἰδὺς,

Εἰδῶς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον,
Πολλοῖς πολλὰ διδοῦς, αἰτεῦμενος, οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ' αἰτῆν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Δισχίνα. Ὡστ', εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὄμον ἀρέσκει
Λώπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακίως
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένην θρασὺν ἀσπιδιώταν,
ἢ τάχος εἰς Αἴγυπτον ἀπὸ κροτάφω πελόμασθαι
Πάντας γηραλέας, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποσὴν τι δεῖ, ᾧ γόνυ χλωρόν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιε'

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσας ἢ Ἀδωνιάζουσας· τὰ δὲ πράγματά εἰσι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ὑποτίθεται γάρ τις, Συρακούσας τὸ γένος, παρεπιδηνοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ σύνταξιν ἐπὶ θάκῃ ἐξιώσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδωνῆος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔθας γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις κλυομένοις (ἰορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδωνῆος τελουμένη) κοσμεῖν εἰδύλλια τοῦ Ἀδωνῆος, καὶ κατὰ τὴν ὑπερεχουσὴν ἐπὶ τὴν θάλατταν πομίζεσθαι. Παραγίνεται ἡ Γοργώ πρὸς Πραξινὴν, καὶ παραλαβούσας αὐτήν, ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θάκην. Παρέπλυνε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σωφρονι θαμένων τὰ ἰσθμια. Ἔστι δὲ πεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἢ τε Γοργώ, καὶ ἡ Πραξινὴ, καὶ ἡ τῆς Πραξινῆς θεραπαινὴ. Ἀρχεται δὲ Γοργώ. Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδύλλiou, καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῖες τινες, Ἀνὴρ, καὶ Γυνὴ ἀειδός.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ,
ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΛΟΪΔΟΣ.

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ! Ενδοῖ
Θαύμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθεζ. Ορη αἶφρον, Εὐνόα, αὐτῇ.
Εμβάλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Εχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίσθκυ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὡ τᾷς ἀδελφεῖται ψυχᾷς! Μόλις ὕμνιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
Παντῶ κρηπῖδες, παντῶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.
Λ δ' ὁδὸς ἀτρυτος· τὸ δ' ἑκαστοτέρῳ μεῦ ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὃ πάραρος τῆνος ἐπ' ἄσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθάδ'
Ἰλεδὸν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμας
Ἀλλοῦλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τὰν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιπέτα,
 Τὴ μακρῷ παρεόντος. Ὀρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπρῦν

ΓΟΡΓΩ.

Δισθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὰν πότνια. Καλὸς ἀπρῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπρῦς μὲν τήνος, προῖαν (λέγομες δὲ προῖαν θῆν
 Πάντα) νίτρον καὶ φύκος ἀπὸ στανῆς ἀγοράσαν,
 Ἦνθε φέρον ὄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Κώμης ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας.
 Ἑπταδράχμους κυνάδας, γραῖαν ἀποτίλματα πηρῆν,
 Πέντε πόχεις ἔλαβ' ἐχθές, ἔπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
 Ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περὸνατρίδα λαοδαῦ.
 Βώμας τῷ βασιλῆος ἐς ἀρνείῳ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν. Ἀκούω χρήμα καλὸν τι
 Κοσμήν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.

Ὡν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπην ὦρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νοῦμα, καὶ ἐς μέσσην, αἰνόθρυπτε,
 Θες πάλιν. Αἱ γὰρ καὶ μαλακῶς χρήσονται καθεύδον.
 κινεῖ δὴ. Φέρε θύσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἀδ' ὡς νᾶμα φέροι! Δὸς ὅμως· μὴ πουλὺν, ἀπληστε,
 ἰγχει ὕδωρ. Δύστανα, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄροῖς;
 Παῦσαι. Οποῖα θεοῖ; ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμαι.
 Ἀλλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; Ὡς φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
 τοῦτο πρέπει. Λέγε μοι· πόσῳ κατέδα τοι ἀρ' ἰστώ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ πλέον ἀργυρίῳ καθαροῖ μνῶν
 ἢ οὗς τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέδα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ναὶ, γὰρ ὦν· εἶπας.

Τὼ μπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
 ἀμφίθες. — Οὐκ ἀξίω τυ, τέκνον. Μορμώ· δάκνει ἔπας.
 Δάκρυ' ὅσ' ἐθέλεις· χαλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι. —
 Ἐρπώμες. — Φρυγία, τὸν μικρὸν, παῖσδε, λαβοῖσα.
 Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον. Τὰν αὐλείαν ἀπόκληξον

ὦ θεοῖ, ὅσος ὄχλος! πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι

Χρή τὸ κακόν; μύρμακες ἀνέριθμοι καὶ ἄμετροι.
 Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαίε, πεποιήται καλὰ ἔργα.
 Εξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδέ τις κακοεργὸς
 Δαλεῖται τὸν ἵστα, παρέρπων Αἰγυπτιστὶ,
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισθον
 Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κατὰ παίγνεια, πάντες ἔρειοί.
 Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; Τοὶ πτολεμισταὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος! — Ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 Ορθὸς ἀνίστα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὡς ἄγριος. Κυνοθαροῆς
 Εὐνέα, οὐ φευξῇ; Διαχρησέεται τὸν ἄγοντα.
 Οὐκ ἔστιν μεγάλης, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινέα. Καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπίσθεν
 Τοὶ δ' ἔδαν ἐς χόραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κ' αὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμόλιστα θεσθίλω
 Ἐκ παιδός. Σπεύδοιμες. Ὅσος ὄχλος ἄμμεν ἐπιρρέει!

ΓΟΡΓΩ.

Εξ αὐλάς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΞ.

Εγὼν, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Εἶτα παρενθῇν

Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ες Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παῖδων, πείρα θῆν πάντα τελέεται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός αἱ πρεσβύτες ἀποίχεται θεοπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσασιν, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα περὶ τὰς θύρας δόσος ὁμιλος!

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεοπέσιος! Γοργοί, ὅδ' ἐγὼ χεῖρα μοι. Δαθεί καὶ τὴν
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὴν πλανηθῆς.
Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες. Ἀπρίξ ἔχει, Εὐνόα, ἄμειν.
ὦ μοι δειλαία! δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἐσχισται, Γοργοί — Ποττῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσο τῶμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μέν· ὅμως δὲ φυλαξοῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Οχλος ἀθρόος.

Ὡθευνθ' ὥσπερ ὕες

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῇ εἰμῆς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κῆς ὥρας, κῆκεϊτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῇ εἴης,

Λυμπε περιστάλλων. Σρηστὶ χ' οὐκ ἐτίρμονος ἀνδρός!
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμυν. Ἀγ', ὃ δειλὰ τὺ, βιάσασθαι.
 Εὐχέλυστ'. - Εὐδοῖ πάσαι -, ὃ τὰν νυθ' εἰπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. Τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
 Δεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν παρονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία! ποταί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
 Ποῖοι ζωογράφοι τέταρτιά γραμμάτ' ἔγραψαν;
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκοντι! καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι!
 Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρήμ' ἀνθρώπος.
 Αὐτὸς δ', ὡς θακτὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατόκειται
 Ἐλισμῷ, πρᾶτον ἰουλον ἀπὸ χροτάφων καταβάλλον,
 Ὁ τριφύλατος Ἀδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται!

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύσταντοι, ἀνάγνυτα κοττολοῖσαι
 Τρυγόνες. Ἐκκναισεῦντι πλατειαδόδοισαι ἄπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ! πόθεν ἄνθρωπος; τί δ' ἐτὶν, εἰ κοττολαὶ εἰμῆς;
 Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαί εἰμῆς ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὃ Βαλλερορῶν. Παλοποννασιστὶ λαλεῦμας·
 Δωρίσθεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωρίεσσιν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελετιώδης, ὃς ἁμὴν καρτερὸς εἶναι,

Πάν ἐνός. Οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὸν ἀπομάξῃς

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μᾶλλει τὸν Ἀδωνιν αἰδεῖν
 Ἀτρεῖς Ἀργείας θυγάτηρ, πολυῖδρις ἀοιδὸς,
 Ἀτις καὶ Σπέρχιν, τὸν ἰάλεμον, ἀρίστευσε.
 Φθονεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν. Διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

• Δέσποσιν, ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας,
 Αἰπεινὸν τ' Ἐρυκα, χρυσῇ παῖσδοις Ἀφροδίτα,
 Οἶδον τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος
 Μηνὶ δωδεκάτῃ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον ὦραι,
 Βέρδεσται Μασκάρων, ὦραι φίλαι· ἀλλὰ ποθεῖναι
 Ἐρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέρεται.
 Κύπρι Διωναίᾳ, τὸ μὲν ἀθανάτων ἀπὸ θνατῆς,
 Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐπαίησας Βερενίκην,
 Ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικὸς·
 Τὴν δ' ἐχαρισδομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναι,
 Ἀ Βερενικείας θυγάτηρ, Ἑλένη εἰκυῖα,
 Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀντιτάλλει Ἀδωνιν
 Παρ μὲν οἱ ἄρια κείται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Παρ δ' ἀπαλοὶ κῆποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσσοις
 Ἀργυροῖς, Συρίῳ δ' ἐμύρω χρύσει' ἀλάστροι.
 Εἰδὼτά δ' ὅσας γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέοντι,
 Ἀνθεα μίσγοισαι λευκῇ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω,

Οὐτα τ' ἀπὸ γλυκερῆ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῇ θαλίῃ,
 Πάντ' αὐτῇ πεποιητὰ καὶ ἐρπυστὰ τῆδε πάσσοντι.
 Χλωραὶ δὲ σκυιάδες, παλακῇ βρίθαισι ἀνιῶν,
 Δείδμενθ'· οἱ δὲ τε κῆροι ὑπερποτόωνται Ἐρπυγας,
 Οἷσι ἀφρονιῶδες ἀεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πυτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, δεδὼν ἀπ' ἀσπῶ.
 Ω ἔδνοες! ὦ χρυσῆς! ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντες
 Αἰετῶ, εἰνοχόων Ἑρηνίδα Διὶ παῖδα φέροντες!
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω (= μαλακώτεροι ὑπὸν =,
 Α ΜΩατος ἐρεῖ, χω τὰν Σαμίκυ καταβόσκων),
 Εστρωται κλίνα· τῇ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.
 Τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὸν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις,
 Ουκυναϊδεύτης ἢ ἐννεακνίδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ μυντεῖ τὸ φῖλαμ'· ἔτι οἱ πέρι χεῖλεα πυρρὰ.
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχουσιν τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα·
 Ἀδῶθεν δ' ἄμμες νιν ἄμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 Οἴσεύμεσ ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα·
 Λύσσοι δὲ κόμην, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνείσοι,
 Στήθεσι φαινομένοις, λεγυρᾶς ἀρξώμεσθ' αἰοιῶδες·
 Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κῆς Ἀχέροντα,
 Ἀμιθέων, οἷς φαντὶ, μονώπτερος. Οὐτ' ἀγαμέμνων
 Τούτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρως,
 Οὔθ' Ἐκτωρ, Ἐκείας ὁ γεραίτατος εἰς οἱ παῖδων,
 Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθών,
 Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι, ἀκπίθαι καὶ λευκκλίωνες,

Οὐ Παλοπηλάδοι τε καὶ Ἀργεος ἄχρα Πελαργοί.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσεις.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινά, τὸ χρήμα σφοδρότερον. Ἄ Φήλεια
 Ολβία δασα ἴσασσι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ
 Ωρα ὅμοις κῆς οἶκον. Ανάριστος Διοκλείδας,
 Σιώνῃρ δῆλος ἅπαν' πεινᾷντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῖ.

ΧΑΡΙΤΕΣ Η ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἰερογλέους, τὸν ἑσχατοῦ Σικελίας τύραννον. Κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ἀποδείχθεις ὑπὸ τῶν πολέτων, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀναγορευθῆναι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. Μηδὲν οὖν εἰληρῶς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος, ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιθώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιθώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. Οὔτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιθώτια. Εὗρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν θωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκέπτετο.

ΛΙΕΙ τοῦτο Διδε κοῖραις μέλει, αἶεν αἰδοῖς,
 ὕμνεῖν ἀθανάτους, ὕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
 Μῶσαι μὲν θεοὶ ἐντὶ, θεῶς θεοὶ αἰδοῦντι·

ἄμμες δ' ἐ βροτοί, οἱ δ' ἐ βροτῶς βροτοὶ ἀκίδωμες.
 Τίς γάρ, τῶν ὅποσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αἶω,
 Ἀμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἶκον
 Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμφεῖ;
 Αἱ δ' ἐ σκυσδόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
 Πολλὰ με τωθ' αἰδοῖσαι, ὅτ' ἀλιθίαν ἔδδον ἦνθον·
 Οὐκ ἔτι δ' ἐ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
 Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κέρη μένοντι βυλαῖται,
 Ἐνθ' αὖθις ἐφίσειν ἔδρα, ἐπὶ ἄπρακτοι βιώνται.
 Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλάσει;
 Οὐκ οἶδ'. Οὐ γάρ ἐτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὥς πάρος,
 ἄσλοῖς

Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκωνται δ' ὑπὸ κερδέων.
 Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
 Ἀργυρον, οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
 Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται· « Ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνέμα·
 « Αὐτῷ μοι τί γένοιστο; Θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδῶς·
 « Τίς ὅτ' κεν ἄλλω ἀκούσαι; Ἄλις πάντεσσιν Ὀμηρος.
 « Οὗτος ἀοιδῶν λήστος, ὅς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. »
 Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἐνδοθεὶ χρυσὸς
 Κείμενος, οὐχ ὥδε πλούτῳ φρονέουσιν ὄντας·
 Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχῇ, τὸ δ' ἐ καὶ τινὶ δοῖναι ἀοιδῶν,
 Πολλῶς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλῶς δ' ἐ καὶ ἄλλων
 Ἀνθρώπων, αἰεὶ δ' ἐ θεοῖς ἐπιβωμια ῥέσσειν,
 Μὴ δ' ἐ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέσοι

Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶ δὲ θέληται νέεσθαι·
 Μωσαίων δὲ μάλιστα τίειν ἱερώς ὑποθήτας,
 Ὀρρα, καὶ εἰν Αἰδῶο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούτης,
 Μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
 Ὡσεῖ τις, μακρὰ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
 Ἀχὴν, ἐκ πατέρων πανίαν ἀκτῆμονα κλαίων.
 Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἀνακτορῶν Ἀλεῦα
 Ἀρμαλίων ἔμμενον ἐμετρήσαντο πενέσται·
 Πολλοὶ δὲ Σχοπιάδαισιν ἑλαυνόμενοι ποτὶ παρῶν
 Μόσχοι σὺν περααῖσιν ἐμυκάσαντο βόεσσι·
 Μυρία δ' ἀμπεῖον Κρανοίνιον ἐνδιώασκον
 Ποιμένες ἔσκαρτα μάλα φιλοξείνοισι Κραονόχαις.
 Ἀλλ' οὐ σφεν τῶν ἡδὺς, ἐπεὶ γλυκύν ἐξεκένωσαν
 Θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεῖδαν στυγνοῖο γέροντος,
 Ἀμναστοὶ δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὀλβία τῆνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρῶς αἰῶνας ἔκειντο,
 Εἰ μὴ κείνος ἀοιδὸς ὁ Κήϊος, αἰόλα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστῶς
 Ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκείας ἔλλαχον ἔπποι,
 Οἷσσι δὲ ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
 Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τίς κομδωντας
 Πριαμίδαας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροῖας Κύκνον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπειδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
 Οὐδ' Ὀδυσσεύς, ἀκατόν τε καὶ εἰκοσι μῆνας ἀλαθείς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπως, Αἰδῶν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθῶν

Ζῶδες, καὶ σπῆλυγμα φυγῆν ὀλοοῖο Κικλῶπος,
 Διωνιδὸν κλέος ἔσχεν· ἀεγμῖθι δ' ὁ σφοδρὸς
 Εὐμπίος, καὶ βουεὶ Φιλοίτιος ἀμρ' ἀγαλαίαις
 Ἐργον ἔχων, αἰτὸς τε περίσπλαγχτος Ἀέριος,
 Εἰ μὴ σφῆς ὤνευσεν ἰόντος ἀνδρὸς ἀοιδάι.
 Ἐκ Μοισῶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 Χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλθύνοντι θυνόντων.
 Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μάχθος ἐπ' ἔστιν κύματι μετροῖν,
 Οὐδ' ἀνεμος χέρσενδε μετὰ γλαυκῆς ἁλὸς ἀθεῖ,
 Ἢ ὕδατι νίξεν θολερὰν ἰοιδεῖ πλύνθου,
 Καὶ φιλοκαρδία βεβλαμμένον ἀνδρα παρηνθεῖν.
 Χαιρέτω ὅσος τοιος ἀνέριθμος δὲ οἱ εἴη
 Ἀργυροί, αἰεὶ δὲ πλέθονεν ἔχοι ἱμερος αἰτὸν
 Αὐτὰρ ἔστιν τιμὰν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότῃται
 Πολλῶν ἡμετέρων τε καὶ ἱππῶν πρόσθεν ὀλοῖμαι.
 Αἰζήμαι δ' ὅ ῥ' ἐν θνατῶν καχαρισμένος ἐνδῶ
 Σὺν Μοισαίῃ χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδῶν,
 Κουράων ἀπάνευθε διδὲ μάλα βουλευοντες.
 Οὐπω μῆνας ἄγων ἔλαμ' ὠρανὸς, οὐδ' ἐννεπῶνος·
 Πολλοὶ κινυσαῖντι ἔτι τροχὸν ἄρματος ἱπποῖ·
 Ἔσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἔμεν καχρήσας' ἀοιδῶ,
 Ρέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μάχης, ἢ βερύς Δίας
 Ἐν πεσῖφ Ἰμμεντος, ἔθι Φρυγὸς ἥριον ἱλου
 Ἡδὲ νῦν Φοίνικας, ὑπ' ἀελιφ' ὄνοντι
 Νιμαῖντες; Διδύκας αἶρον σφυρὸν, ἑρβρίζαντι·

Ἡδὴ θαστάζοντι Συρακόσιοι μέσῃ δοῦρα,
 Ἀχθόμενοι σπείσσει βραχίονας ἰταίνοισιν·
 Ἐν δ' αἰτσίς ἰέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
 Ζώννυται, ἱππικαὶ δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
 Αἰ γὰρ, Ζεῦ, κύδιτε πάτερ, καὶ πόντι' Ἀθήνα,
 Κόρα θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Εὐρυαίων
 Εὐαχας μάγα ἄστν, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
 Ἐχθρῶς ἐκ νόστοιο κακὰ πέμψειεν ἀνέγκμα
 Σαρδόνιον κατὰ κύμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
 Τέχνους ἡδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν
 Ἀσπερ δὲ προτέροισι πάλιν ναίειτο πολέταις,
 Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωδάσαντο κατὰ κρας,
 Ἀγρῶς δ' ἐργάζοντο τεθαλόντας· ἡδ' ἀνάρηθμοι
 Μάλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
 Ἀμπεδῶν βληχοῖντο, βόες δ' ἀγυλαδὸν ἐς αὖλιν
 Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
 Νεοὶ δ' ἀκρονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνέκκα τέττιξ,
 Ποιμένας ἐνδῶς πεφυλαγμένος, ἐνδοθὶ δένδρον
 Ἀχελῖ ἐν ἀραιμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὀπλ' ἀράχναι
 Ἀεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μὴδ' ὄνομα' εἶη.
 Ὑψηλὸν δ' ἱερῶνι κλέος φορέοιεν αἰοῖδοι
 Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὄθι, πλῆκτῷ τεῖχος·
 Ἀσφάλτῳ θήσασα, Σεμέραμις ἐμβασίλευεν
 Εἷς μὲν ἔργον· πολλῶς δὲ Διὸς φίλοντι καὶ ἄλλως
 Θυγατέρας, τοῖς πᾶσι μέλῳι Σικαλὸν Ἀρέθοισαν

Ὑμναῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἶχματὰν ἱέρωνα.
Ω Ετεόκλειοι θυγατρὲς, θεαί, ὦ Μινύειον
Ὀρχομένον φιλέοισαι, ἀπεχθόμενον ποικι θήβαις,
ἀκλήτος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεόντων
Θαρσύναις Μοῖσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἰκοίμεν.
Καλλείψαι δ' οὐδ' ὕμνε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπαστὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἅει Σαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδυλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον
 γέγραπται· Δρατεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ο δὲ
 Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου
 καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μοῦ-
 νατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου καταβιβάζων
 εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμε-
 νος διαστήματι.

ΕΚ Διὸς ἀρχόμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγῃτε, Μοῖσαι,
 Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἔπην αἶδωμεν αἰοιδᾶς·
 Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρᾶτοισι λεγέσθω,
 Καὶ πύματος, καὶ μέσσης· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀν-
 δρῶν.

Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀπ' ἀμυθίων ἐγένοντο,
 Ρέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν αἰοιδῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἶπην,

ὕμνησαι μ' ὕμνοι δὲ καὶ Ἀθηνάων γέρας πύτων.
 ἰδὼν δὲ πολυδένδρον ἄνηρ ὑλαττόμενος ἐνθῶν
 Παπταίνει, παρεόντος ἄθην ποθεν ἄρξεται ἔργου·
 τί πρῶτον καταλάβω; ἔπει πᾶρα μυρία εἰπῶν,
 οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων.

Εκ πατέρων οἷος μὲν ἦν τελέσαι μέγα ἔργον
 Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκω φρασὶν ἐγκατάβοιτο
 Βουλάν, ἂν οὐκ ἄλλος ἄνηρ οἷός τε νοήσαι·
 Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
 Ἀθηνάοις, καὶ οἱ χρύσεος ὄμορος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλος εἰδώς
 ἑδραῖε, Πέρσευσι βαρὺς θεὸς εἰσολομέτραις·
 Ἀντίκ' Ὁρρακλῆος ἴδρα κενταυροφόνου
 ἰδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
 ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
 χαίρειν υἱάνων περὶ αἴσιον υἱανοῖσιν,
 ὅττι σφέων Κρονίδας μάλαν ἐξεῖλετο γῆρας,
 Ἀθηνάοι δὲ καλεῦνται, ἰοὶ νέπιδες γεγαῶτες.
 Ἀκρῶ γὰρ πρόγονός σφινδ' ἀκρτερὸς Ἡρακλείδας,
 ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῖνται ἐς ἑσχατὸν Ἡρακλῆα.
 Τῷ καὶ ἔπει δαίτηθεν ἰοί, κεκορημένος ἦδη
 Νέκταρος αὐτόμοιο, φίλος ἐς σῶμ' ἀλόχοιο,
 Τῷ μὲν τόξον ἔθηκεν ὑπὸ πωλόνιον τε φαρέτρην,
 Τῷ δὲ σιδέρεον σκύταλον, κεχαρσγμένον ὄχοις·

Φι δ' εἰς ἀμβρόσιον θαλάμον λευκοσφύρω ἦδας
 Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενεήτων Διὸς υἱόν
 Οἷα δ' ἐν κινυτῶσι περικλειτὰ Βαρενίκα
 Ἐπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι!
 Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κόρα,
 Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας.
 Τῷ αὖτις τινὰ φαντὶ ἀδελφὸν τόσον ἀνδρὶ γυναικῶν,
 Ὅσσην περ Πτολεμαῖος ἔκν' ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
 Ἡ μὲν ἀνταφιλείτο πολὺ πλεόν. Ὡδὲ κε παῖσι
 θαρσύνουσ' σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
 Ὅππότε κεν φιλέων βαῖνῃ λείχος ἐς φύλοισι
 Ἀστόργα δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόσος αἶν,
 Ρηϊδίαι δ' ἄ γυναι, τέκνα δ' οὐ ποτ' ἐοικότα πατρί.
 Κάλλει ἀριστεύουσιν θεῶων, πότν' Ἀφροδίτα,
 Σοὶ τέκε μεμέλητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βαρενίκα
 Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
 Ἀλλὰ μὲν ἀρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νῆμα κατενθῆν
 Κυάνεον καὶ στρυγνὸν αἰὲ πορθητὰ καμόντων,
 Ἐς γὰρ κατέθηκας, ἑῷ δ' ἀπαδάσασα τιμῆς.
 Πᾶσιν δ' ἤπιος ἔδωκε βροτοῖς μαλακίης μὲν ἔρωτας
 Πρασπνείει, κόρυς δὲ διδοῖ ποθέοντι μεριμνας.
 Ἀργεῖα κυάνεον, συλαορόνον Διομήδεα,
 Μισχομέναν Τυδῆϊ, τέκε, Καλυδώνιον ἄνδρα·
 Ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὴν Ἀχιλλῆα

Αἰακίδα Πηλεΐ· οἱ δ' αἰχμητὰ Πτολεμαίε,
 Αἰχμητὴ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκη.
 Καὶ σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογλὸν ἔντα
 δεξαμένη παρὰ μητρός, ὅτε πρῶτον ἴδες αὖ.
 Ἐνθα γὰρ Εἰλειθυίαν ἔδωκετο λυσίζουον
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα δῶκευσεν·
 Ἀ δὲ οἱ εὐμενέουσιν παρίστατο, νόσθ' ἄρα πάντων
 Πωδύχην κατέχευε μελόν. Ο δὲ πατρὶ ἰσοκῶς
 Παῖς ἀμπακτὸς ἔγχετο. Κόως δ' ἐλόλυξεν ἰδοῖσα,
 φῆ δὲ, καθαπταμένη βρέφους χεῖρσιν φίλων·
 «Ὀλβιε, κῆρα, γένειο, τίσις δὲ με τόσων, ὅσων περ
 «Ἀῖαν ἐτίμασεν κυκναμπυχα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 «Ἐν δὲ μετ' τιμῇ Τρίσπος κατεθείε πολύναν,
 «Ἴσον Δωριέουσι νέμεν γέρας ἔγχρ' εἰδύσιν,
 «Ὅσσον καὶ Ρήναιον ἔναξ ἐρύπασεν Ἀπόλλων.»
 Ὡς ἄρα Κόως ἔειπεν· ὁ δ' ὑπόθεν ἔλατρε φωνῇ
 Ἐς τρεῖς ὑπὸ νυφίων Διὸς αἰετος πιατὸς ἔρπνε.
 Ἐπὶ τοῦ τόδε σῆμα. Διὶ Ἐρονίῳ μελόντι
 Αἰδύλοι βραχίλῃς· ὁ δ' ἄρ' ἔσχατος, ὃν καὶ φίλῳ
 Γαστήρμενον ταπρῶτα· πολὺς δὲ οἱ ἔλκος ὀπασαῖ.
 Πολλὰς μὲν κραταίει γαίας, πολλὰς δὲ θαλάσσης.
 Μυρίαί σπειροὶ τε καὶ ἔθνη μυρία φωτῶν
 Ἄλῃον ἀλδήσκουσιν ὀρελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
 Ἀλλ' οὔτις τόσα ρύει, ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,

Πειλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βοίλακα θρύπτει.
 Οὐδέ τις ἄσπεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαίντων
 Τρεῖς μὲν οἱ πτολίαν ἑκατοντάδες ἐνδίδμηνται,
 Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐνναῖδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὲν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·
 Παμφύλοισι τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Ἡλίκεσσι
 Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισι τε καρτὶ,
 Καὶ νῆσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νῆες ἄρισται
 Πόντον ἐπιπλῶντι. Θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
 Καὶ ποταμοὶ καλῶντας ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
 Πολλοὶ δ' ἵππῃς, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδοῦνται
 Σαλκῶ μαρμαίροντι σεσχημένοι ἀμφοτέρωθεν.
 Οἷον μὲν πάντας καὶ καταθρίβοι βασιλῆας·
 Τόσσαν ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἄφρονος ἔρχεται οἶκον
 Πάνταθ'· λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἱκῆλοι.
 Οὐ γάρ τις θῆλον πολυκῆτα Νεῖλον ὑπερβῆς
 Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοῶν ἐστάσκατο κώμαις·
 Οὐδέ τις αἰγαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναῶς
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνέριος Αἰγυπτίαισιν·
 Τότος ἀνὴρ πλατίεσσιν ἐνιδρύεται πεδίοισι,
 Σκυθοκόμος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλιν,

Ω ἐπίπαγχν μέλει πατρώϊα πάντα ρυλάσσειν,
 Οἷ' ἀγαθὴ βασιλῆϊ, τὰ δ' ἐκτεσπίζεσθαι αὐτός.
 ἐνὶ μὲν ἀχρεῖός γε δόμος ἐνὶ κίονι χρυσός,
 Μυρμάκων ἄτε πλοῦτος αἰὲν ἐχέσθαι μογεόντων·
 ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες εἵκοι,
 Αἰὲν ἀπαρχομένους, σὺν ἄλλοισιν γαρέεσσι·
 Πολλὸν δ' ἐφθίμοισι δεδωρηται βασιλεῦσι,
 Πολλὸν δ' ἐπτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἐταίροις.
 οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερῶς κατ' ἀγῶνας
 ἱκετ', ἐπιστάμενος λεγυρὰν ἀναμείψαι ἀοιδῶν,
 Ω σὺ δ' ὄντινεν ἀντάξιν ᾤπασε τέχνας.
 Μουσῶν δ' ὑπερήται αἰεῶντι Πτολεμαίῳ
 ἄντ' εὐεργετίας. Τι δ' αἰ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Οὐδέ τις, ἢ κλέος ἀεθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρεσθαι;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δ' ἐμυρία τῆνα,
 ὅσπερ μέγαν Ἠριάρμοιο δόμον κτεάτισσιν ἔλδοντες,
 Ἀέρι κα κέρυπται, οἷον παλιν εὐκείνι νόστος.
 Μοῦνος δ' αὖ προτέρων τοκέων ἐτι θερμὰ κόνει,
 Στεινόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἰχνη.
 Μᾶτρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ θυοῖσιν εἰσπτε καὶς·
 Ἐν δ' αὐτῶς χρυσῇ παρκαλλέας ἡδ' ἐλέφαντι
 ἰόρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρεγῆς.
 Πολλὰ δ' ἐκασθέντα ῥοδὸν ἐπὶ μηρία κείει,
 Μᾶσι περιπλομένοισιν, ἐρευθόμενον ἐπὶ βωμῶν,

Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων,
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῶ,
 Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασιγνητὸν τε πόσεν τε.
 Ὡδὲ καὶ Ἀθηνάων ἱερὸς γάμος ἐξετέλεσθη,
 Ὡς τέκετο κρείσσεια Ρέα βασιλῆας Οὐλύμπω·
 Ἐν δ' ἑλέχως στόρνυσεν ἱκύειν Ζανὶ καὶ Ἡρᾷ,
 Χεῖρας φοιβάσασα μύροισι, ἔτι παρθένος Ἰρις.

Χαῖρε, ἀναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
 Μνάσσομαι ἀμειβέων. Δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
 Φθάξομαι ἰσοσμένοις· «ἀρετὴν γὰρ μὲν ἐκ Διὸς ἔχεις.»

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ αή.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης Ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῇ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στρησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου.

ΕΝ ποχ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάω,
 Παρθενικῇ, θαλλόντα κόμαις ἰκέυνθον ἔχουσαι,
 Πρόσθε νεογράφῳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
 Δώδεκα ταῖ πράται πέλιος, μέγα χρῆμα λαλακνῶν,
 Ἀνίκα Τυνδαρίδα κατεκλάξατο τὴν ἀγαπατὴν
 Μναστεύσας Ἑλέναν ὃ νεότερος Ἀτρεὺς υἱός.
 Λεῖδεν δ' ἄρα πάσαι ἐς ἐν μέλος ἐγκροτέουσαι
 Ποσὶ περιπλέκτοισ· περὶ δ' ἰαχε δῶμ' ὑμενείῳ.
 * Οὕτω δὴ πρωϊοῦσα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
 ἢ ῥά τίς ἐσσι λίαν βαρυγόνατος; ἢ ῥα φίλυπνος;
 ἢ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, δὲ εἰς εὐνὴν κατεβάλλεις;
 Εὐδεν μὲν χρήσδοντα καθ' ὅραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
 Παῖδά δ' ἔχῃ σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ μητρὶ

Παίσθην ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἑναις, καὶ ἐς αὖ,
 Κ' εἰς ἔτος ἐξ ἔτους, Μενέλαε, τὰ νύξας αἶσα.

Ὀλβιε γάμβρ', ἀγαθὸς τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
 Ες Σπάρταν, ὅποι ἄλλοι ἀριστεύεις, ὡς ἀνύσαιο.
 Μῆνους ἐν ἀμειβίοις Ἐρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
 Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τῶν μίαν ἔκατο χλαῖναν,
 Οἷα γάλαν Ἀχαιίδα πατρί σὺδε μί' ἄλλα.

Ἡ μέγα τοί κε τέλειτ', εἰ ματέρι τίχτοι ἑμοῖον.
 Ἀρμες γὰρ πάσαι συνομάλικες, αἷς ὁρόμος αὐτὸς
 Κρυσσάμεναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώτα λωετροῖς,
 Τετρακίς ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
 Τῶν οὐδ' ἂν τις ἄμειμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισυθῇ.
 Λέως ἀντέλλοισ' ἄτε καλὸν ἔργον πρόσωπον,
 Ποττὸν νύχθ', ἄτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.
 Ὡς καὶ ἡ χρυσέα Ἑλένα διαφαίνεται ἐν ἁμύν·
 Πειρή μεγάλη ἐπ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα
 Ἡ κάπῃ κυπάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
 Ὡς καὶ ἡ ῥοδόχρως Ἑλένα λακιδάμονι κόσμος.
 Οὔτε τις ἐκ τάλάρω πανίστοται ἔργα τοιαῦτα,
 Οὔτ' ἐνὶ θαλάσῃ πυκνώτερον ἄτριον ἰσθῆ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεύοντων.
 Οὐ μὲν οὐ κιθάρῃ τις ἐπίσταται ὥς χρυσῆσαι,
 Ἀρτεμιν κείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθήναν,
 Ὡς Ἑλένα, τῆς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἡμεροὶ ἐντί.
 Ὡ καλῶ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδ'·

Ἀμμες δ' ἐς ὄρομον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ερφοῦμες, στεφάνως ὀρεψεύμεναι ἀοὺ πνέοντας,
 Πολλὰ τεοῦς, Ἰλένα, μεμναμένοι, ὡς γαλαθῆναι
 Ἀρνας γεναμέναις οἶος μαστὸν ποθέοισαι.

Πρώτα τοι στέφανον λωτῶ χιμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκισρὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον
 Πρώτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλειψαρ
 Λαοδύμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκισρὰν πλατάνιστον
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριων τις
 Ἀννείμη) Δωριστί· «ΣΕΒΟΥ Μ'· ΕΛΕΝΑΣ ΦΥΤΟΝ
 ΕΙΜΙ.»

Χαίροις, ὦ νύμφα· χαίροις, εὐπένθερε γαμήρι
 Λατῶ μὲν θοίῃ, Λατῶ κουροτρόφος, ὕμνιν
 Εὐτακνίαν, ἑὺπρις δὲ, θεὰ ἑὺπρις, ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων, Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἀφθιτον ἔλδον,
 Ως ἐξ εὐπατριῶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδὲτ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότατα πνέοντες
 Καὶ πάθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς αὖ μοιτε λάθηντα.
 Νεύμεθα καὶ ἡμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρέτος ἀκουῶς
 Εξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτρεχα ἀειράν
 Ὑμᾶν, ὦ ὕμναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΑΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΘ΄.

ΤΟΝ κλέπτου πακ' Ερωτα κακὰ νέντασε μέλισσα,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον, ἄκρα δὲ χειρῶν
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὃ δ' ὄλγχε, καὶ χερ' ἐρύση.
 Καὶ τὸν γὰρ ἐπύταξε, καὶ ἔλατο· τῇ δ' Ἀφροδίτῃ
 Δείξεν τὸν ὀδύναν, καὶ μέμετο, ὅττι γε τυτθὸν
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἄλκα τραύματα ποιεῖ
 Ἣ' αἱ μάτηρ γιγνώξασα· «Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἴσσι μέλισσαις·
 « Ἣ' ὡς τυτθὸς μὲν ἔσσι, τὰ δ' ἔλκα τραύματα ἄλκα ποιεῖς! »

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

ΕΥΠΕΙΚΛΑ μ' ἐγείλαξε θέλοντά μιν αἶψ' φάσκει,
 καὶ μ' ἐπικαρτεμάσσει τάδ' ἐννεπεν· « Εἰρή' ἀπ' ἡμεῖς.
 « Βασίλειος ὢν, θέλεις με κύσει, τέλει! οὐ μεμάρηται
 « Ἀγροίκως φάσειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χεῖρα θλίβειν.
 « Μὴ γὰρ μέν κ' οὕτως τὸ πάλιν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
 « Οἷα βλάπτεις! ἡκούσα λαλεῖς! ὡς ἄγρια παύσσεις!
 « Πες τρυφερὸν κλέεις! ὡς κατ' ἴλα βήματα φράσσεις!
 « Πες παλαιὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀθάνα χαιῖται!
 « Σελιὰ τοι νοσέοντι, χεῖρες δὲ τοι ἐντὶ μάλασσιν·
 « Καὶ παλὸν ἐξόσσεις. Ἀπ' ἡμεῖς φύγε' μή με μολύνῃς.
 Τσιχάδε μυθίοδοισα, τρίς εἰς ἐὼν ἐπ' ὕπνου πόλιν,
 καὶ μ' ἀπὸ τῆς καρπῆς ποτὶ τὸ πόδι συνεχὲς εἶπεν
 Σέλιαι μυθίοδοισα, καὶ ὄμματα λοξὰ βλέποισα
 καὶ πολὺ τῆ μορφῆς θαλύνετο, καὶ τι σεσηπὸς
 καὶ σοβαρὸν μ' ἐγείλαξεν. Ἐμοὶ δ' ἄραρ ἔοικεν αἶμα
 καὶ χροὰ φοινίχθην ὑπὸ τάλαντος, ὡς ῥόδον ἔρπει.
 Ὅτ' ἂν μὲν ἔδα με λεκοῖται φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργον,
 ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μαμμοῦσ' ἑταίρα.

Ποιμένες, εἰπατέ μοι τὸ πρῶτον· οὐ καλὸς ἔρμαι;
 Ἀρὰ τις ἐξέπινας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξεν;

Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεν ἄδῃ τι κάλλος,
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὸν δ' ἐπύκασθεν ὑπήνκν.
 Χαίται δ', οἷα σέλινα, περὶ κρατάφοισι κέχυντο,
 καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπει μελαίναις.
 Ὀμματὰ μοι γλαυκῆς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνης,
 καὶ στόμα δ' αὖ πακτέες γλυκερωτέρων· ἐκ στομάτων δὲ
 Ἐρβρεῖ μοι φωνὴ γλυκερωτέρη ἢ μέλι κήρην·
 Ἀδῷ δὲ μοι τὸ μέλιμα, καὶ ἦν εὐρυγυμναλίστω,
 κ' ἦν ἀλλότῳ λαλῶν, κ' ἦν δῶνακι, κ' ἦν πλαγμαύλῳ.
 Καὶ πᾶσι καλὸν με κατ' ὦρεα φαντὶ γυναικας,
 καὶ πᾶσι με φιλεῖνθ'· ἃ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐρῶσιν,
 Ἀλλ', ὅτι βουκόλος ἐμὲ, παρέδραμε. κ' εὐπὸς ἀκούει,
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἀγλαῖα πόρτεν εὐαίνει·
 Οἷα ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μῆναιτο βῶτα,
 καὶ Φρυγίῳις ἐνόμεισεν ἐν ὦρεσσιν, ἀπτόν Ἀθῶνιν
 ἐν ὄρυμοῖσι φῶσσε, καὶ ἐν δρυμαῖσιν ἐκλυσεν.
 Ἐνδυμίον δὲ τίς ἦν; οὐ βουκόλος; ἐν γὰρ Σελάνῳ
 Βασκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπῳ δὲ μελίσσῃ
 Αἰάμεν ἄν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευθε.
 Καὶ τὸ, Ρέα, κλαίεις τὸν βουκόλον. Οὐχὶ δὲ καὶ τὸ,
 Ὡ Κρονίδε, δὴ καὶ παῖδα βοηρόμον ἔρως ἐπλάγχθη;
 Εὐνείακ δὲ μόνον τὸν βουκόλον οὐκ ἐρῶσιν,
 Ἀ Κυβέλης κρέσσον καὶ Κύπριδος, ἢ τε Σελάνης
 Μήτετι μῆδ' αὖ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μῆτε κατ' ἀστυ
 Μῆτ' ἐν ἔρει φιλέοις, μόνον δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδεις

ΑΛΙΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα'.

ΑΣΤΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
 Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος οὐδ' εὖδεν
 Ἀνδράσιν ἐργατῖναισι κακὰ παρέχοντι μέριμναι.
 Ἐ' ἂν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψεύσῃ τὸν ὕπνον,
 Αἰρηίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ιχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κείντο ἄροντες,
 Στρωσάμενοι βρῦον αὖτον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαι,
 Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 Καίτο τὰ τῶν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκai,
 Τοὶ κάλαμοι, τ' ἄγκιστρα, τὰ φυκιδόντ' ἀελητα,
 Ορμιαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαδύρευθοι,
 Μήρινθοι, κώπα τε, ἄρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λάμβες,
 Νέρθεν τῆς κεφαλῆς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῖλοι.
 Οὗτος τοῖς ἀλιεύσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος
 Οὐδείς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐκ ἵνα πάντα περισσά

Πάντ' ἰδόκει τήνοισι ἄγρας πένια σφιν ἑταίρα.
 Οὐδαίς δ' ἐν μέσσοι γείτων, παντὰ δ' ἐκ παρ' αὐτῶν
 Θλιβομέναν καλύδαν τρυφερὸν προσέναχε θύλασσα.

Οὐπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνης,
 Τῶς δ' ὀλίγαις ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δ' ἐκ
 ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ὠδάν.

· Α Σ Φ Α Λ Ι Ω Ν.

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ Θέρεος μενύθην, ὅκα τ' ἄματτα μακρὰ φέροι Ζεὺς.
 Ἡδὴ μυρὶ' ἐσεῖδον ὄνειρατα, κ' οὐδέπω αἰώς.
 Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λοπαλίῳν, μέμφη τὸ καλὸν Θέρος; οὐ γὰρ ὁ κειρὸς
 αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἄ φροντὶς κόπτοις μακρὰν τὰν νύκτα ποιᾷ τιν.

Α Σ Φ Α Λ Ι Ω Ν.

Ἀρ' ἔμαθες κρίναι ποῦ ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον
 Οὐ σε θέλω τῷ μὲν φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον·
 Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὸ ναίρατα πάντα μερίζει.
 Οὐ γὰρ νικᾷς κατὰ τὸν νόον. Οὗτος ἄριστος
 Ἔστιν ὄνειροκρίτης, ὃ διδάσκαλός ἐντι παρ' οἷ νοῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐντι· τί γὰρ ποιῇ ἂν ἔχοι τις
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδ' ἐκθεύδων
 Ἀσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δ' ἐκ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ

Φοιτὶ γὰρ πῖν ἄρκεν τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοι ποτα ποτα,

Οφιν, πάντα τέβ' δὲ λέγων μῖνυσεν ἑταῖρα.

ΔΙΦΑΛΙΩΝ.

Δαϊνὸν ὡς κατέδρεθον, ἐν εἰναλίῳσι πόνοισιν
(Οὐκ ἄν μὲν πολύεστος· ἐπεὶ δειπνέοντας ἐν ἑρα,
Εἰ μέμνη, τῆς γαστρὸς ἐρειδί· μεθ') εἶδον ἑμαυτον
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθισθόμενος δ' ἐδόκουν
Ἰχθύας, ἐκ καλῶν δὲ πλάτων κατέσειον ἐδάδην.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὑπνοῖς
Πῶς κύνων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κήλην.
Σὺ μὲν τῷ γαστρῷ ποτερύετο, καὶ βῆεν αἶμα
Τὸν κάλῳ δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχε.
Τὸ χεῖρα τεινόμενος, περὶ κνωῶλον εὖρον ἀγῶνα,
Πῶς κεν ὦν μέγαν ἰχθύν ἀρχυροτέροις σιδήροις.
Εἶθ' ὑπομιμνήσκων τῷ τραύματος· Ἄρ' ἐμὲ νυξίς;
«καὶ νυξὶ χαλεπῶς» καὶ, οὐ φεύγοντος, ἔτετα.
Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἀεθλὸν ἀνεῴκυσσε χρύσεον ἰχθύν,
Παντὶ τοι χρυσῷ πεπυκωμένον. Εἶχέ με δαίμα,
Μήτι Ποσειδῶνι κέλοι περιλαμένος ἰχθύς,
Ἢ τέχα τῆς γλυκῆς κειμηλίου Ἀμφιτρίτης.
Ἦρά μ' εἴπιδεν ὄγῳν ἐκ τῷ γαστρῷ ἀπάλυσσε,
Μή ποτε τῷ στόματι τ' ἀγαστρὶ χερσὶν ἔχοισιν
καὶ τῷ μὲν πιστῆροι κατῆγον ἐκ' ἠπιέροιο,

Ωμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θείναι,
 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γῆς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με κἀξίγειρε. Τὸ δ', ὦ ξένη, λοιπὸν ἔρειδε
 Τὰν γυνάμαν· ὄρκον γὰρ ἔγὼν τὸν ἐπώμοσα τεκνῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σὺ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
 Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὔρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄφεις.
 Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσω, τὸ τὰ χωρία τοῦτα ματευσεῖς,
 Ἐλπίς τῶν ὕπνων. Ζάται τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 Μὴ σὺ θάνης λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνίροις.

Ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδοΐασκε,
 Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οἶσθα πυγμαῖς
 Στήθεα δ' ἐσφαίρωντο πελοῖρα καὶ πλατὺ νῦτον
 Λαρχὶ σέδαρείη, σφυρήλατος οἶα κολοσσός.
 Ἐν δὲ μῦες στερεοῖσι βραχίουσιν ἄκρον ὑπ' ὤμων
 ἑστασαν, ἥτα πέτροι ὀλοίτροχοι, ὥστα κυλίνδων
 Χειμέρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξουσ' ἀνάγας·
 Αὐτὰρ ὑπὲρ νῦτοιο καὶ αὐχένος ἤμωρεῖτο
 ἄκρον ἄρμα λένοντος ἀρτημίνον ἐκ ποδεύοναν.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοπόρος Πολυδείκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε, ξεῖν', ὅσ' ἐσσί. Τίνας βροτοὶ, ὧν ὅδε χώρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἀνδρας ὄρω, τῶς μὲ πρὶν ὄππκα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φασὶ λείυσεν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσύν· κ' οὐκ ἐκ σεῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Λγρτος εἴ, πρὸς πάντα καλίγμοτος ἢδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἶον ὄρῃς. Τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιδαίνει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἐλθοις, καὶ ξενίων γε τυχάν πάλιν οἶκαδ' ἱκάνεις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξαίνῃς· τό τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τῷδε πειθῇ ὕδατος σύ γε δείης;

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσται, αἱ σου δίφους ἀναιμένα χεῖλεα τέρρει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἀργυρος, ἥ τίς ὁ μισθός, ἑραῖς, ᾧ κέν σε πίθωμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἀειρου, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμαχός, ἥ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὀμματαδ' ὀρθός;

ΑΜΥΚΟΣ.

Πῦξ διατεινόμενος. Σφετέρως μὴ φρίδῃς τέχνας.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γάρ, ὅτ' αἱ χεῖρας καὶ ἐμὸς συνερείσω ἱμάκτας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εγγύς· ὀρᾷς; σὺ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτας.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἢ καὶ ἀέθλον ἐτοῖμον, ἐφ' ᾧ θηρισόμεθ' ἄμφο;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, αἱ κε κρατήτω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ορνίχων φονικολόφων τοιοῖδε κυδοῖμοι.

ΔΗΥΚΟΣ.

Αἰτ' οὔν ἔφριχασεν ἰσκιότας, αἶψα λείουσι
Γενόμεθ, οὔα ἄλλα γε μαχουσκίμενθ' ἐπ' αἰθέρα.

Ἢ ῥ' Ἀμικας, καὶ πόχλον ἔλιν μυθήσαντο κοῦον
Οἱ δὲ θεοὶ συνάγεσθαι ἐκὸ σκυραῖς κλαπηνόστας,
Πόχλου φουαθέντες, αἰεὶ βέδρυνας πομάσαντες
Ὡς δ' αὖτως ἤρουν ἰόν ἐπαλέσαντο πάντας
Μαγνήστας ἀπὸ νῆος ὑπείροχος ἐν αἰὲ κῆσταιρ.
Οἱ δ', ἐπεί οὔν σκυραῖσιν ἐκαρτύναντο βοείκας
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακρῶς ἐβλίσαν ἰσάντας,
Ἐς μέσσιν συναγον, φόνον ἀλλήλοισι πνέοντες.
Ἐνθα πολὺς σπροι μέχθος ἐπεγομύνασιν ἐτύχθη,
Οὐκ ἴσμενος πατὴρ νότα λάβη φάος ἡλίοιο.
Ἀλλ' ἰδρὶν μάχην ἀνδρῶν παρῶντες, ὃ Πολυδάκεις,
Βάλλετο δ' ἀπέναντον ἄπην Ἀμικαιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ νεχολωμένους ἴατο πρόσω,·
Χαροὶ τετυσκόμενος τῷ δ' ἄπρην τύφῃ γίνετον
Τυνδαρίδης ἐπιδόντος ἑρίνθη δὲ πλίσον ἢ πρην,
Χὺν δὲ μάχην ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέσπετο ναυσίαν
Ἐς γαίαν. βέδρυνας δ' ἐπαύσαν· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
Ἦρων κρατερόν Πολυδάκεια φαρσύνονταν,
Ἀσπιδότας μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χαίρων ἐν στεγνῷ Τετυῷ ἐναλγῆκτος ἀνὴρ.
Ἦτοι δ' ὅθι καὶ ἐνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς

Ἀμφοτέρωθεν ἀμυνουσιν ἀμοιβαίῃς, ἔσχαθ' ὅρμῃς
 Παῖδά Πουκαλίου, ὑπερβιάδον περ ἰόντα.
 Ἔσση δὲ πλαγαῖς μαθύνει, ἐπ' ἔπτυσεν αἶμα
 Φοίνισιν. Οἳ δ' ἄρ' αὖ πάντες ἀριστερῆς καλὰ δόσκον,
 Ως ἰδὼν Πλακὸν λυγρὰ περὶ στόμα τε γυνομένης τε.
 Οἰματὰ δ' οἰδῶσκαντος ἀπενταίνωτο προσώποι.
 Τὸν μὲν ἀνὰ ἑτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδισκνύς
 Πάντοθεν ἄλλ', ὅτε δὴ μιν ἀμνηχανόεντ' ἐνόησε,
 Μένους βένδ' ὑπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμαίν,
 Πᾶν δ' ἀπέσυρε μάτωπον ἐς ὄσσειον. Αὐτὰρ ὁ πλαγαῖς,
 Υπτίως ἐν φύλλοισι τεθάλῃσιν ἐξαπνύσθη.
 Εὐθὺ μάχῃ θριμῆα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος,
 Ἀλλήλους δ' ἔλαπον στερεοῖς θάινοντες ἡμῶσιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθος τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώημα
 Αὐχένος ἀρχαγὸς βαθρύνων ὁ δ' ἀεικέει πλαγαῖς
 Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίσκτος Πολυδείκης.
 Σάκραι δ' οἳ μὲν ἰδρῶτι συνίζκνον ἐκ μεγάλου δὲ
 Αἰψ' ὀλῆτος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μέσσονα γυῖα
 Ἀπτόμενος φορέσσει πένον, χροὸν δ' ἔτ' ἀμείνων
 Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀθλητῆγον ἀνδρᾶ παθείλαν
 Εἶπε, Θεά· σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ', ἐτέρων ὑποφάτις,
 Φθάξομαι θεοῖς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αἶσθ'.
 Ἦτοι θῆγα βῆξαι τι λιλαιόμενος μάλα ἔργον,
 Σπατὴ μὲν σπαιτὴν Πολυδείκης ἔλλαβε χεῖρα,

Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρῳ δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνας πλατὺ γυῖον.
 Καὶ κε τυχὼν ἔδλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
 Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξενέδου κεφαλῇ· στίβαρχ' δ' ἅμα χειρὶ
 Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταρον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
 Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
 Αἰεὶ δ' ἐστόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράδηνσαν ὀδόντες·
 Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πετύλῃ δαλεῖτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖται παρήλα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἄλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπανδῶν,
 Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτῳ σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατίων περ, ἀτάσθαλον εὐδὲν ἔρεξας,
 Ω πύκτα Πολύδευκες· ὁμοσε δ' αἰ τοι μέγαν ὄρκον,
 Οὐ κατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κελήσανον,
 Μή ποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς εἴσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἀναξ· σὲ δὲ, ἑκάσταρ, αἰῶν,
 Τυνδαρίδα, ταχύπυλιν, δορυσσόε, χαλκιοθωραξ

Τῷ μὲν ἀναρπάξαντε δῖον φερέτῳ Διὸς υἱῷ
 Δοιάς Λευκίπποιον κόρας· δοίῳ δ' ἄρα τότε
 Εὐσιμένειος ἑδίασκον ἀδελφεῷ, υἱῷ Ἀφάρῃος,
 Γαμβρῶν μέλλογάμῳ, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἰθάς.
 Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἱκανὸν ἀπορθημένῳ Ἀφάρῃος,

Τη δῖρρον ἄμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σπείεσσι.
 Λυγρεὺς δ' ἄρ' μετέειπεν ὑπὲρ κόρυθος μέγ' ἄλσας·
 « Δαιμόνιοι, τί μάχας ἱμεῖρατε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 « Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναί τ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
 « Ἀμῖν τοι Λεύκιππος ἔως ἔδωκε θύγπτρας
 « Τάσδε πολὺ προτέροις· ἀμῖν γάμος οὗτος ἐν δρυὶ.
 « Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
 « Θουσί καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 « Ἄνδρα παρετρέφασθε, γάμον δ' ἐκλέφατε θύροις.
 « Ἢ μὲν πολλάκις ὕμμεν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 « Ἀλτὸς ἐγὼ στάς εἶπα, καὶ οὐ πολὺμυθος εἶναι περ
 « Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
 « Μναστεύειν ἀλόχως, αἷς νυμφίοι ἥδη ἐτοῖμοι.
 « Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἀλῆς,
 « Ἀρκαδίᾳ τ' εὐμαλός, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 « Μεσσήνια τε καὶ Ἀργός, ἄπασά τε Σιουρὶς ἀκτὰ,
 « Ἐνθα κόραι τακέσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέπονται
 « Μυρίαί, οὔτε φνῆς ἐπιόυνες, οὔτε νόοιο.
 « Τέσων εὐμαρὲς ὕμμεν ὀπυίεν ἄς κ' ἐθέλητε·
 « Ως ἀγαθοῖς πόλεις βούλοντό κε πενθεροὶ εἶναι
 « Ὑμεῖς γ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
 « Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἄπαν πατρῴων αἵμα.
 « Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτου μὲν ἔσχατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν

- Νῶϊ χάμου· σφῆν δ' ἄλλον ἐπιφραζάμεθα πάντες.
- Ἰσθον τοιούτῳ πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο πῦμα
- Πινεὶ δ' ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις·
- Σπῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηρές. Ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
- Πείθεσθ'· ἄμφοι δ' ἄμμεν ἀναφίω ἐκ πατρὸς ἰσθόν.
- Εἰ δ' ὕμμεν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἰμακτι δὲ χρὴ,
- Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖλον, ἔγχεα λοῦσαι,
- Ἰδῶς μὲν καὶ θρῆικος ἐδὲ κρατερός Πολυδῆϊκος
- Καίρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένωι ὑσμίνης·
- Νῶϊ δ', ἐγὼ Κῶστωρ τε, διακρινόμεθ' Ἀρηϊ,
- Οπλοτέρωι γεγῶτε. Γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
- Ἀμπερόισι λίπωμεν· ὄλις νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου
- Εἷς. Ἀτὰρ ὧλλοι βάντες ὑφρανέουσιν ἐπαίρους,
- Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναίωσους δὲ κοῦρας
- Τάσθ'. Ολίγωι τοι ἔοικε κακῇ μάγῃ νεῖκος ἀναιρέϊν·

Εἶπε. Τὰ δ' οὐκ ἔρ' ἐμελλε θεὸς μεταμῖναι θέσειν·
 Τοὺς μὲν γὰρ ποτὶ γᾶϊον ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γονεῖς προέρεσσαν δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγυῖς,
 Σείων κρατερὸν ἔγχεος ὑπ' ἀσπίδος ἀντιγὰ πρᾶσαν·
 Ὡς δ' αὐτῶς ἄκρας ἐτενάζατο δοῦρατος ἀκμῆς
 Κῶστωρ. Ἀμπερόισι λέρων ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πρᾶκτίσται τετυσκόμενοι κόνον εἶχον
 Ἀλλὰ λαν, εἶπεν τι χροὸς γυμνωθὲν ἰδοίεν.
 Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν αἶρα, πάρος τινὰ θελήσομαι,

Δοῦρ' ἔαγῃ, σπαίεσσι ἐνὶ δεινοῖσι παγνέντα.
 Τῷ δ' ἄορ' ἐκ κολαῖο ἐρυσσάμενος, φόνον αὖθις
 Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι μάχας δ' οὐ γίνετ' ἔρως.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρύ καὶ ἱκπόκομον τρυφάλειον
 Κάστωρ, πολλὰ δ' ἐνυξεν ἀκριβοῦς δμμασι Λυγκεύς
 Τοιο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἔιστ' ἀτακῆ.
 Τῷ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σπαιδὸν γόνα χεῖρα
 Φάσγανον δὲ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
 Σπαιδῷ· ὃ δὲ πλαγίῃς ἔϊφος ἐκβαλεν, αἶψα δὲ φεύγει
 Ὠρμιάθῃ ποτὶ σῆμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς ἰδὼς
 Κεκλιμένος θασέτω μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διακρῶ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῶ· ἔγνωτα δ' εἶσω
 Χαλκὸς ἄφαρ δίδχευεν· ὃ δ' εἰς χθόνα κέϊτο νενευκίῃς
 Λυγκεύς, καὶ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος
 Οὐ μόνον οὐδ' ἐτὸν ἄλλον ἐφ' ἐστίῃ εἶδε πατροφῇ
 Παιδῶν Λαοκόωντα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα
 Ἡ γὰρ, ὅγε στάλαν Ἀραρνῆου ἐξανέχοισαν
 Τύμβῳ ἀναβρήξας ταχέως, Μεσσάνιος ἰδὼς
 Μέλλε κασιγνήτοισι βαλεῖν σφετέρῃσι φονήα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερδὶν δὲ οἱ ἔκβαλε τυκτᾶν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέω συνέφλαξε κεραυνῷ
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμίζαμεν οὐχ ἐν ἑλαφρῇ.
 Αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντες ἐφυσαν.

Χαίρετε, Ἀφῆας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνῳι
 Εὐθλὸν δὲ πέμπετε. Φίλοι δ' ἔτε πάντες ἀοοδοὶ
 Τυνδαρίθαις, Ελένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ὡων αἱ δὲ πέρσαν, ἀρήγοντες Μενελάου.
 Ὑμμεν κύδος, ὄναστας, ἐμῆσαστο Σίος ἀοιδὸς,
 Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς·
 Ὑμμεν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγέων μελίσματα Μουσῶν,
 Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
 Τοια φέρω. Γεράων δ' ἔθεοις κάλλιστον ἀοιδῇ.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

ΑΝΗΡ τις πολὺφίλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐράδω,
 Τὰν μορφὰν ἀγαθῷ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
 Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἡμέρον εἶχε·
 ἢ οὐκ ἤδει τὸν ἔρωτα, τίς ἦς θεός, ἀλλ' ἄρα τοῖα
 Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδῖα βάλλει.
 Πάντα δ' ἐκὼν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
 Οὐδ' ἔτι τῶν πυρῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρτυμα
 Λεῖλας, οὐκ ὄσπων λεπαρὸν σέλας, οὐ βοδόμαλον,
 Οὐ λόγος, οὐχὶ φῖλαμα τὸ κουρίζον τὸν ἔρωτα.
 Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κύνανώς,
 Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν. Ἀγρία δ' αὐτῷ
 Λεῖλα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον' εἶχεν ἀνέγκαν·
 Τῇ δὲ χαλᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεύγει δ' ἀπὸ χροῶς
 ὕβριν τᾶς ὀργῆς περικείμενος. Ἀλλὰ καὶ οὕτως
 Ἦς καλός· ἐξ ὀργῆς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστής.
 Δοῖσθιον οὐκ ἤνεικε τόσων φλόγα τᾶς Κυβερείας,
 Ἀλλ' ἐνθῶν ἔχλασε ποτὶ στεγνοῖσι μελάνθοις,
 Καὶ χύσε τὰν φλᾶκν. Οὕτω δ' ἀνετείλατο φωνάν·

- Ἀγρία καὶ καὶ στυγρὴ, κακὴς ἀνάθρεμμα λεόντις,
- Ἀέλιος καὶ, καὶ ἔρωτος ἀνάξις, ὅραρά τοι ἦνθον
- Λοίεσθαι ταῦτα φέρων, τὸν ἑμὸν βρόχον· οὐκ εἴτι γάρ τ·,
- Εἴρ', ἐθέλει λυπῆν κεχλωμένον· ἀλλὰ βιάσσο
- Ἐνθα τὸ μαι κατεκριναις, ὅπη λόγος ἦνεν ἀτυραν
- Ξυνὸν, τοῖσιν ἐρώσει τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λῆθος.
- Ἀλλὰ καὶ ἦν θλον αἰτὸ λαθεῖν ποτὶ χεῖλος ἀμείλις,
- Οὐδ' αὖ καὶ τῶς σφύσσει τὸν ἑμὸν πόθεν. Ἀρτι δ' ἐ χεῖρτι
- Τελεῖ τοῖς προθύροις ἀπιδύλλομαι. Οἶδ' αὖ τὸ μέλλον
- Καὶ τὸ βέδον καλὸν ἐστί, καὶ ὁ χρόνος αἰτὸ μαρναίικ
- Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστί· ἐν εἰαρι, καὶ ταχὺ γαρφ'
- Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί· μαρναίνεται, ἀνίκα τ.ί.πτγ'
- Ἀ δ' ἐ χεῖρτι λευκὴ, καὶ τάχεται, αἰνέεια κ.λ.θ.
- Καὶ πάλλος καλὸν ἐστί τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ἔσθ.
- Ἡξ' ἔτι καίρως ἐκείνος, ὁππότε καὶ τὸ φιλαεῖς,
- Ἀνίκα, τὸν κραδίον ὁπτεύμενος, αἰρυνά κλαυεῖς.
- Ἀλλὰ τὸ, καὶ, καὶ τοῦτο πανύστακτον αὐτὸν τι βέξον
- Ὀππότε καὶ ἐξενθύν ἡρτημένον ἐν προθυροῖσι
- Τοῖσι τοῖσιν ἰσθῆς τὸν τλάμονα, μὴ με παρένθης.
- Στῆθι δ' ἐ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπαίρας δ' ἐ τὸ θυμῳ,
- Δύσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθεος ἐ βεθέων σῶν
- Εἰματα, καὶ κρυφον με, τὸ δ' αὖ πύμπτον με φύλασθαι
- Καὶ νεκρῷ χάρισαι τὰ σὺ χεῖλα. Μὴ με φοβῶθ' ἔσθ
- Οὐ δύναμαι ἔσθ, εἴγε διαλλάξας με φιλαεῖς.
- Χάρις δ' ἐ μοι κοίλανον, ὃ μαι κρύψει τὸν ἔρωτα.

• Κῶν ἀπίης, τόδε μοι τρίς ἐπάυσαν ὦ φίλε, κείσαι·
 • Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο· Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἐταῖρος.
 • Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαραξῶ·
 • ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ. ΟΔΟΙΠΟΡΕ, ΜΗ ΠΑΡΟ-
 ΔΕΥΣΗΣ,
 • ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΑΕΞΟΝ· ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΚΕΝ ΕΤΑΙ-
 ΡΟΝ. »

Ὡς εἰπὼν, λίθον εἶλεν. Ερυσσάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
 Ἀχρι μέσων οὐδ' ὦν φοδερὰν λίθον, ἤπτεν ἀπ' αὐτῶν
 Τὰν λεπτὰν σχοινίδα, βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
 Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὸ ποδός, ἥδ' ἀκρεμάσθη
 Νεκρός. Ὁ δ' αὐτ' ὤϊξε Σύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 Αὐλᾶς ἐξ ἰσθίας ἡρτημένον· αὐτ' ἐλυγίχθη
 Τὰν ψυχάν, οἷ' ἠλαύσε νέω φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
 Εἶματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαδικά. Βαῖνε δ' ἐς αἶθλος
 Γυμνασίων, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
 Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε. Λαϊνέας δ' ἔ-
 Ιστατ' ἐπὶ κρηπίδος Ερώς, ὑδάτων ἐρυπερθεν·
 Ἀλατο καὶ τῶγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔραβον.
 Νῆμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
 • Χαίρετε, τοὶ φιλέοντες· ὃ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
 • Στέργετε δ' ὕμμες, αἴται· ὃ γὰρ θεὸς οἶδε θυκάζειν.

ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'

ΗΡΑΚΛΕΑ θαλάσσην ἔδοντα ποχ' ἅ Μιδεῶτις
 Ἀλκμήνη, καὶ νυκτὶ νεωτερον Ἰφικλῆα,
 Ἀμφοτέρωε λαύσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκιδέην κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὴν Πτερελάω
 Ἀμφιτρίων καλὸν ὄπλον ἀπεσπύλευσε πισόντος.
 Ἀπτομένα δὲ γυνὴ κεφαλῆς μωθήσαστο παῖδων·
 « Εὐδοτ', ἑμὰ βρέφρα, γλυκερὸν καὶ ἡμέρσιμον ὕπνον,
 « Εὐδοτ', ἑμὰ ψυχὰ, δὴ' ἀδελφεῶ, εὖσσα τέκνα.
 « Οὐδῖοι εὐνόησθε, καὶ ὀλβιοὶ ἀεὶ ἔκοισθε. »
 Οἱ φαμένα, θῆνασε σάκος μέγα· τῶς δ' ἔλαβ' ὕπνου.
 Ἄμωσ δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς οὔρεσιν Ἄρκτος
 Ὀρίων κατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τᾶμος δ' ἄρ' αἰνὰ πέλωρα θύω πολυμήχανος Ἡρῆ
 Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὲρ σκείρασι δρόκοντας
 Ὄραεν ἐπὶ πλατὺν αὐδὸν, δοῖε σταθμὰ κούλα θυράων
 Οὐκω, ἀπειλήσασα φηγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξειλωσθέντε ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοδόρας ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κελὴν πῦρ

Ἐρχομένοις λάμπες, βαρὺν δ' ἐξέπτυσον ἰόν.
 Ἀλλ' ὅκα δὴ παῖδων λιχμάμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
 Καὶ τόχ' αἶρ' ἐξέγροντο, Διὸς νοέοντος ὅπαντα,
 Ἀλκμήνης φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἦτοι ἐγ' αὐθὺς αὔρα, ὅπως παλαιὰ θηοῖ' ἀνέγνω
 Κοῖλοι ὑπὲρ σάκος καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης, οὐλὰν τε ποσὶν διελόκτισσε χλαῖναν,
 Φευγόμεν ἑρμαίνων. Ὁ δ' ἐναντίας εἶχετο χερσὶν
 Ἐρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδύσατο θυμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τὼ δ' οὕτω σπείρασι ἐλίσσεισθαι περὶ παῖδα
 Οφείγονον, γαλαθῆνόν, ὑπὸ τροφῇ αἰὲν ἀδακρυν·
 Ἀφ' οὗ πάλιν διέλυσον, ἐπεὶ μαγείαν ἀκάνθας,
 Δυσμῶ ἀνγκυαίῳ περρώμενοι ἐκλυσεν αὐρήν.
 Ἀλκμήνη δ' ἰσάκουσε βοῆς, καὶ ἐπέγρετο πρῶτα.
 « Ἀνσταθ', Ἀμρετρίων· ἰμέ γὰρ αἶος ἴσχει ἐκνηρόν.
 « Ἀνστα, μηδὲ πρόσσει τοῖς ὑπὸ σάκκῳ δαίης.
 « Οὐκ αἶεις παῖδων ὃ νεώτερος ὅσον αὐτεῖ;
 « Ἢ σὺ νοεῖς, ἔτι νυκτὸς ἀμυρὶ πευ οἱ δὲ τε τοῖχοι
 « Πάντες ἀραιραδαίς, καθαρῶς ἄτερ ἡσιγενείας;
 « Ἔστι τί μοι κατὰ θυμὸν νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν »
 ὣς φάσθ'. Ὁ δ' ἐξ αὐτῆς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαιδάλεον δ' ὤρμασε μετὰ ξίφος, ὃ β' οἱ ὑπερθε
 ἑλκντήρος κεδρίνῳ περὶ πεσάλλῃ αἰὲν αἴωρτο.

Ἦτοι δ' ἄργον ἔτε νεοκλήστῳ τελαμένῳ,
 Κουρίζαν ἑτέρῃ κολεῶν μάγῃ, λωπτινὸν ἔργον.
 Ἀμφιάρκῃ δ' ἄρα παπτῆς ἐνεπλήσθη καλὸν ἔργον
 Ἀμώας δὲ τέτ' ἄνυσεν ἵππον βαρὺν ἐκρυάοντα·
 «Οἴεσσι πῦρ ὅτι θύοισιν ἀπ' ἐσχαρῶνος ἐλόντες,
 «Δρῶες ἐμοί, στίβαρθε δὲ θυρᾷς ἀναστήκατ' ὄχθας.
 «Ἀνστήκατε, δρῶες ταλασίρρονες. Αὐτὸς αὖτε·
 Οἱ δ' αἶψα προγίνοντο λύχνοις ἄρα διομόνευσι
 Ἀμώας· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἐκάστω.
 Ἦτοι δρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθειον Ἡρακλῆα
 Θῆρε δ' ὡς χεῖρσιν ἀπρίξ ἀπαλάσσειν ἔχοντα,
 Συμπλήσθην ἰάχουσι· Ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρίωνα
 Ἐρκετὰ διοκνήσασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑφάθει χεῖρας
 Καρυσίου, γάλακτος δὲ πάρος πατέθης κοδοῖτο
 Πατὴρ ἐὼς θανάτῳ πεκαρμένῳ δεινὰ πένοντο.
 Ἀλαμῆνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφάτερον βάλε κόλπον
 Σφῶον ὑπὸ δαίονι ἀκράχελον ἱερὰλθα·
 Ἀμφιτρίων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμύνειν θέτο χλαῖναν
 Παιδὲ πύλιν δ' ἐς λείπτρον ἰὸν ἀμύνοντο ποῖται.

Ορνίχες τρίτον ἄρτι τὸν ἐσχατον ἑρθρον αἰεδο.
 Τειρεσίαν τῆκα μάντιν, ἀλαθία πάντα λέγοντα,
 Ἀλαμῆνα καλῶσκα, τέρας πατέλεξο νοοχμῶν,
 Καὶ νῦν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμελλεν,
 Πινύγει· «Μῶν' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
 «Διδόμενος ἐμὲ κρύπτει. Καὶ, ὡς οἷα ἔστιν ἀλύξαι

- Ἀνθρώποις δ' τι Μοῖρα κατὰ γλωττῆρος ἀπείγεται,
- Μένειν, Εὐφροῖδαι, μάλατι φρονέοντα διδάσκω;
- Τῶς ἔλεγεν ἱερόλαπτε. Ὁ δ' ἀντιμειβετο τοῖσιν·
- Θάρσει, θρασυτάτ' αἶψα γύναι, Περσέϊδον αἶψα.
- Καὶ γὰρ ἔμην γλαυκὸν φέγγος, ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσον
- Πολλὰ λ' Ἀχαιῶδον μάλαχον κορὸν γοῖνυσι νῆμα
- Χερσὶ κατατρίφοντι, ἀερέεπρον ἀτίδοισι
- Ἀλκιμῶν ὀνομασί' σέβας δ' ἔσθ' Ἀργεΐαισι.
- Τόσος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἀντρεφάροντα
- Ἐμβαίνειν τοῦδε υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἦρας,
- Ὡ καὶ Θαρσέα πάντα καὶ ἀνδρες ἥσσαντες ἄλλοι
- Δωδεκά οἱ τ' ἄλσονται πεπρωμένον ἐν Διὸς οἴκῳ
- Μόχθους θνατὰ δὲ πάντα κυρὰ Τραχίνας ἐξεῖ.
- Γαμβροὶ δ' Ἀθηναίων ἀκλῆσται, οἳ τὰδ' ἀπώρου
- Κνωθῶλα φασκύνοντα βρέφος οἰκωλῆσθεσθαι.
- Ἔστιαι δ' αὖ τοῦτ' ἄμαρ, ὅππῃ καὶ νεβρὸν ἐν εἵνῃ
- Καρχαρόδον αἰνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθέλησεν
- Ἀλλὰ, γύναι, κύρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῇ εὔτιμον ἔστω,
- Πάμπαν δ' ἀσπαλάθῳ ξυλ' ἀτοιμάσκει, ἢ παλιούρω,
- Ἢ βάλτω, ἢ ἀνέμῳ ἀδονημένον κῆρον ἀχερόν
- Καὶ δὲ τὰδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ οὐχίζμοις δρέκοντες
- Νυκτὶ μέσῃ, ὅσα παῖδα παύῃ τοῖον ἠθέλον αὐτῶ.
- Ἦρι δὲ, συλλέξουσ' ἄνεν πυρὸς, ἀμφιπέλαν τις
- Πιπῶντι εὖ μάλα πᾶσι ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
- Ρομφαίης ἐς πέτραις, ὑπερουρίαν ἄψ' δὲ μέσθαι

- Λοτρεπτος. Καθαρῶ δ' ἐκ πυρῶν τε ὄμμα θεοῖσιν
 - Πρῶτον ἔπειτα δ' ἄλσει μαργμῆνον, ὡς νερόμισται,
 - Θαλάσῃ ἐπιβραίνεν ἰοτεμῆνον ἀδλαδὲς ὕδωρ·
 - Ζηνὶ δ' ἐπιβρέξαι καθυπερτέρῃ ἄρσενι χεῖρον.
 - Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθετε. •
- Φαί, καὶ ἑρωήσας ἑλεφάντινον ᾗχετε ὄφρον
Τειρεσίης, πολλοῖσι βαρύνε περ ἰὼν ἐνοπιοῖς.

Ηρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτόν ὡς ἐν αἰαθῇ,
Ετράπετ', Ἀργεῖον πεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γρίμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Αἴνος ἐξεδήλαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μαλεθωνεὺς ἄγρυπνος, ἥρως
Τόξεν δ' ἐνταῦνός τε καὶ ἐπίσκαπον εἶναι διστόν,
Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀρνεῖδ' ἀρούραις.
Αἰτάρ ἀειδὼν ἔθιπε καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλάκυσεν
Πυθίνα ἐν φέρμυγι Φυλακμονίδης Εὐμόλπος.
Οὔτε δ' ἀπὸ στελέων ἔδρουστροφοὶ Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλήλους οραῖλλοντι παλαιομαστν, δευὰ τε πιάται
Δαίνοι ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' εἰς γαίαν προπεσόντες
Παμφάχοι ἐξεύροντο παλαιομαστὰ σύμφορα τέχῃ.
Πάντ' ἔραθ' Ερμείῳ δέδοττόμενος παρὰ παιδί
Ἀρκαλίας φασγάνῃ· τὸν οὐδ' ἐν τελέθῃ λένοντα
Θαροκλέως τις ἔμενεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῶ ὀκέειτο προσώπῳ.
Ἰππῶς δ' ἐξελάσσεται ὑφ' ἄρματι, καὶ, περὶ νῆσσοι
Δεσφάλεως κόμπτοντα, τροχῶ σὺρμυγι θυλαξαι,

Ἀμφιτρύων δὲν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοὸν ἐξήρατ' ἀγοῶνων
 ἄργει ἐν ἵπποδότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγροὶ
 αἰφροὶ, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διελύσαν ἱμῶντας.
 Δαύρατι δὲ προβαλαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῦτον ἔχοντα,
 ἄνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφῶν τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φύλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἐππῆσαι κελεύσαι,
 Κῆστορ Ἰππαλίδας ἔδαιεν, φυγὰς Ἀργεὸς ἐνθῶν,
 Ὀππῶκα κλέρον ἅπαντα καὶ αἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναιε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἐππῆλατον Ἀργεὸς.
 Κῆστορι δ' οὕτις ὁμοῖος ἐν ἀμειβέοις πολεμιστᾶς
 ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ὡδὲ μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἥς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
 Δείπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δωρικὸς· ἀσφαλῆως κε φντοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι·
 αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἰνυτο δόρπον.
 Εἴματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

.....

.....

ΗΡΑΚΛΗΣ ΔΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς'.

-
-
- Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε, φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεὺς,
 Παισάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔχειτο·
- Ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσ' ἀραεῖνεις,
 - Ἑρμῶ ἀζόμενος δεινὴν ὄπην εἰνοδίοιο·
 - Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολώσθαι,
 - Εἴ κεν ὁδῶ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὁδῖται.
 - Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἔντριχες Λυγείας
 - Οὐ πάσαι βόσκονται ἴαν βόσκει, οὐδ' ἓνα χάρον
 - Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσύντας,
 - Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
 - Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίῳ πολυβότρυες, αἱ δὲ καὶ ὠδί.
 - Χωρὶς δὴ σαρκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
 - Αὐτὰρ βουκολίῃσι περιπλήθουσι περ ἔμπης,
 - Πάντασιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἴν' ἔασαι,
 - Πηνεὶ ἀμμέγα τίφος ἐπεὶ μελεηδῆα ποίην
 - Λειμῶνες θαλάθουθεν ὑπόδροσοι εἰχμεναὶ τε

- Εἰς ἄλλας, ἧ ῥα βόεσσι μένος κερακίτιν ἀέξει.
- Αὖτις δὲ κριων ἦδε τειγὴ ἐπὶ δεξιᾷ χειρὶ
- Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσι κέρην ποταμῶν ῥέοντος,
- Κεῖνη, ὅθι πλατάνιστοι ἐπηγεναὶ περύπαι,
- Χλωρὴ τ' ἀγριώλαιος, ἀπόλλωνος Νομίσαι
- Ιερὸν κρινὸν, ξέτνα, ταλειοτάτοις θεοῖο.
- Εὐθύς δ' ἐσταθμοὶ περιμήκεας ἀγροιστάταις
- Δεδμηθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀτίσφατον ἔλδον.
- Ρυόμεθ' ἐνδυάμε, τριπόλοις σπόρον ἐν ναιοῖσιν
- Εσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως
- Οὔρου μην ἴσκει φυτοσκάροι, οἱ πολυεργαί
- Ες ληνῶς ἐνεύνται, ἐπὴν θέρος ὄριον ἔλθῃ.
- Πᾶν γὰρ δὴ παῖον τόδ' ἐύρρονος ἀνγείας,
- Πυροφόροι τε γύναι, καὶ αἰωκὶ δυνόρηεσσαι,
- Μέχρις ἐπ' ἐσχκτιᾷς πολυπίδακος ἀρωρείας
- Ἀς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμᾶρ,
- ἢ ὅλκη εἰρήνην, εἴτεν βίος ἔπλετ' ἀπ' ἀγρῶ.
- Ἀλλὰ σὺ κέρ μαι ἐνεσπε, τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῇ
- Ἔσεται, ὅττινος ὦδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
- Ἡέ τοι ἀνγείαν, ἧ δ' ὁμοίων τινὰ κείνῃ
- Δίξεται, οἷ οἱ ἔασιν; ἔργῳ δὲ κέ τοι εἶδος
- Πάτερ μάλ' ἐξείποιμ' ἐπεὶ οὐ μέ γε φημι κακὸν εἶ
- Ἐμμεναι, σὺ δ' ἐκκοῖσιν ἐνικότῃ ρύμεναι αὐτόν,
- Ὅτ' ἐν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. Ἡ ῥά νῦν παῖδες;
- Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θεοῖσιν ἔασι.

Τῶν μὲν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἡμέρῃ γίνετ' ἰόντων,
 Οὐδ' αἴνους· τόσα γάρ τε μετὰ προτέραισι πύλλυθαι
 ἰς ἀνέμω, τὰ δ' τ' ἄλλα κορίννεται κῦθις ἐκ' ἄλλοις.
 Τόσ' αἰεὶ μετέπιπθε βοῶν ἐπὶ βοεῶν ἦει.
 Πᾶν δ' αἶρ' ἐνεπλήσθη παῖδων, πῆσσι δὲ κέλευθαι,
 Ἀψίδας ἀρχομένης· θοίνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
 Μυκηθμῶ· σκυοὶ δ' ἀ βοῶν ρεῖα πλάσθησκον
 Εἰλεπόδων· οἷος δὲ κατ' αἰλῆς φυλίζοντο.
 Ἐνθα μὲν οὔτις ἐκχλος, ἀπειρεσίαν περ ἰόντων,
 Εἰστάκει παρὰ βοεῖν ὄνῃσ' ἀσχερμένους ἔργω.
 Ἀλλ' ὃ μὲν ἀμφὶ πόδασι τιν' ἑταίροισιν ἱκῆσσι
 Καλοπέδ' ἀράριστα, παρυσταδὸν ἔγγις ἀμείγων·
 Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα ρίλαις ὑπὸ ματράσιν ἔει,
 Πινέμενοι λαροῖο μαρμάτα πύγχῳ γάλακτος·
 Ἄλλος ἀμείλιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
 Ἄλλος ἐσθλὸν ἰσο τυῖρος, εἶχε θαλίωτον.
 Αὐγαίης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θαῖετο βοευλῶς,
 Ἐντιπῶ οἱ κτενῶν κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
 Ἴν' δ' υἱὸς τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
 Ωμάρτεον βασιλῆϊ διαρχομένην μέγαν ἔειπον.
 Ἐνθα καὶ ἀρβυγτὸν παρ' ἔχον ἐν σταθασὶ θυμὸν
 Ἀμπερυσαννίδης καὶ ἀρετότα νοταμίς αἰεὶ,
 Λεπάγλωος θαύμαζι βοῶν τόγα μυρίον ἔθνος
 Εἰσερόων. (ὦ γὰρ κεν ἔρυσσέ τις οὐδὲ ἐνὶ πᾶσι
 Ἀνδρὸς ληϊδ' ὅνος τοσσόν ἔμεν, οὐδέ τι ἐκ' ἄλλων,

Οἷμα πολὺ ῥήνες πάντων ἦσαν ἐκ βασιλῆων.
 Ἡέλιος δ' ὃ παιδὶ τόδ' ἔδοχον ἅπασα δόρου,
 Ἀφνειὸν μάλιστ' ἐπεὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν
 Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄρελλε διαμπερές βοτὰ πάντα
 Ες τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἀκίνοιο
 Βουκολίῳ, αἶψ' ἔργα κταρθίνουσι νομῆαν·
 Δίει δὲ πλέονας κραιπὰ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
 Εξ ὅσους γαίοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἡ γάρ ἅπασα
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλύντιοι τε.
 Ταῖς δ' ἐκ τριπόσσει ταῦροι συνάμ' ἐστιχέοντο,
 Κνήμαργοι δ' ἑλικίς τε, διαπόσειοί γε μὲν ἄλλοι
 Φαίινικες· πάντες δ' ἐπιθήτορες οὐ γ' ἔσκον ἤδη.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ ταῖσι θυνώδεια βουκαλέοντο
 Ἱεροὶ Μελίοιο χροῖήν δ' ἔσκον, ἤντε κύκνοι,
 Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσι·
 Οἱ καὶ ἀτιμαγῆλαι βόσκοντ' ἐριθγλέα ποιήν
 Ἐν νομῇ· ὧδ' ἐκπαγλὸν ἐπὶ σφίσι γαυριῶντο.
 Καὶ ῥ' ἐπὶ τ' ἐκ λαοίοιο θεοὶ προγενοίατο θῆρες
 Ες πεδὸν ὄρυμοιο, βόων ἑναὶ ἀγροτερέων,
 Πρώτοι τοί γε μάχανδ' ἐκτὰ χροῶς ἤεσαν ὁσμὴν,
 Δεινὸν δ' ἐδρυχέοντο, φόνον λεῖψσον τε προσώπων.
 Τῶν μιν γε προφέρεσκε φίλῳ τε, καὶ σθένει ὦ,
 Ἡδ' ὑπεροπλή, φαίθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρες
 Ἀστέρι πάντες ἔισκον, ὅθ' οὔνεα πολλὸν ἐν αἰλλοῖς
 Βουεὶν ἱὸν ἀμπεσκεν, ἀρίστῳ δ' ἐτάτευκε.

Ὡς δὴ τοι σκύλος κύων ἰδὼν χερσέσσι λέοντος,
 αὐτὸς ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐσκέπη Ἡρακλῆι,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ πόρη στίβαρόν τε μέτωπον.
 Τῷ μὲν ἀναξ' προσιόντος ἰδράξατο χεῖρὶ παχαίῃ
 Σπικτὸ ἄραρ κέρως· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 ἔλκοντο βυρίν περ ἰόντα· πάλιν δέ μιν ὤσεν ὀπίσσω,
 ὦμα ἐπιβρίσας· ὃ δὲ οἱ ἐπὶ ναῦρα τανυσθεὶς
 Μυῖν ἐξ ὑπέτοις βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστα.
 Θούμαζεν δ' αὐτὸς τε ἀναξ', υἱὸς τε δαΐφρων
 Φυλαῖς, οἳ τ' ἐπὶ βουσί παραινέσι βουκόλοι ἀνδρες,
 Ἀμριτμυωνάκῃο βίην ὑπέραπλον ἰδόντες

Τῷ δ' εἰς ἄστυ, λικνόντε κατ' ἐπὶ τόθι πόντος ἀγρίως,
 Ἔστι χέτην, Φυλαῖς τε βίη δ' Ἡρακληαίη.
 Ἀποέρω δ' ἐπίθησκ' ὅθι πρῶτιστα καλεῖσθαι,
 Ἀσκήν παρκαλίμῃσι τρίβου ποτὶν ἐξανίσκντες,
 Ἡ βὰ δ' ἀμπελοῦνος ἀπὸ σταθμῶν τετένηστο,
 Οὔτι λίην ἀρίστος ἐν ὧν χλαυρῇ ἔδυσκ'
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνος ὑψίστοισι
 Διὶ γείῳ φῶος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα,
 Πλα παρκαλίνης κεφαλὴν κατὰ δεξιὴν ὤμων·
 • Ζεῖνε, πόλαι τινὰ πτόγχῳ σέθεν πέρι μῦθον ἀκουσας,
 • Ὡς εἴπερ ορετέραισιν ἐνὶ φρεσὶ βιάλλομαι ἄρτι.
 • Ἡλυθε γὰρ στείχων τίς ἀπ' Ἀργεος, ὥς νέος ἀχυρῶν,
 • Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀγῆρ, Εὐλίης ἐξ ἀγχαίλοισι,
 • Ὡς δὴ τοι μυθίλτο καὶ ἐν πλεόνουσιν Ἑκτεῖων,

- Οὐναίεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντες, ἔλασσε
- Θηρίον, πινυλόντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις.
- Καὶ ἦν αἶλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέσιος παρ' αἰσος·
- Οὐκ εἶδ' ἀτρεκέως, ἣ Ἀργεὺς ἐξ ἱεροῖο
- Αὐτόθεν, ἣ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἥε Μυκῆνας.
- Ως καίνοε ἀγόρευε γένος δὲ μιν εἶναι ἔρασκεν,
- Εἰ ἔτεόν περ ἐγὼ μινάσκομαι, ἐκ Περγῆος.
- Ἐλπομαι οὐχ ἑτέρων τόδε τλήμεναι Διγαλήων
- Ἡὲ σέ· ἔρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδῆως ἀγορεύει
- Χειρὼν καρτερόν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρά καλύπ
- Εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρότερον, ἵνα γινώσκω θυμὸν
- Ἡρώε, εἰτ' ἐτύμως μαντεύσῃαι, εἴτε καὶ εὐκλ,
- Εἰ σύ γ' ἐκείνοε, ὃν ἄρμιν ἀκούοντασιν ἔειπεν
- Οὐξ ἐλίκηθεν Ἀχαιῶε, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὁρθῶε
- Εἰπέ δ', ὅπως ἔλοθ' ἐν τόδῃ θηρίον αὐτὸς ἔπερνεε,
- Οὔπως τ' εὐνύδρον Νεμέης αἰσῆλυθε χώρον.
- Οὐ μὲν γὰρ καὶ τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κυνῶπιον εὖρι
- Ἰμείρων ἰδέεσθ'· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκῃ βόσκει,
- Ἀλλ' ἄρκτους τε, εὐκας τε, λύκων τ' ὀλοποιῶσιν ἔρι
- Τῷ καὶ θωμάζεσθον ἀκούοντες τότε μῦθον·
- Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ἔδοκ' ἴππορον ἀνέρ' ἔφαττο,
- Γλώσσης μαφιδῶεο χαριζόμενον παρεῖπεν. •

Ως εἰπὼν μέσης ἐξηρωτῆε καλεῖσθον
 Φυλεῦε, ὅρρα κιοῦσιν ἄρκα σφίσιν ἄρκιός εἴη,
 Καὶ μὰ τε ῥηῖτερον φαρμένου κλύει Πρακλῆος.

- Ος μιν ἁμαρτήσας τοίφ' προσέλεξατο μῦθον·
 «Ὡ Διὶ γαίῳ τε, τὸ μὲν ἔστι με πρότερον ἀνέρου,
 «Ὡτὺς καὶ μέγα βεῖα κατὰ σταθμῶν ἐνέθου·
 «Ἀμφὶ δὲ σοὶ τὰ δαίμονα λέγομαι καὶ τοῦδ' ἀπαύρου,
 «Ὅπως ἐπράκονθεν, ἐπεὶ λαλῆσαι θέουσι,
 «Πόρρου γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· το γάρ, πολλὰς περ ἐόντας
 «Ἀργείων, οὐδέ τις παν ἔχει σέφα μυθήσασθαι·
 «Ὅλον δ' ἀθανάτων τιν' ἔσκεσθαι ἀνδράσι πέμα,
 «Ἰσθὺς μνησκοντα, θεομανέουσιν ἐρεῖναι.
 «Πάντας γὰρ Πιοῦς ἐπικλύζων, ποταμὸς θεός,
 «Δίς ἀμωτον ἐκρέξε, μέλιντα δὲ θαμβουμένους,
 «Οἱ ἴθου ἀγχιμαχοὶ ναῖον, ἀτλατὴ παθόντες.
 «Τὸν μὲν ἔρρι πρώτιστα ταλῖν ἐπέταξεν ἀσθλόν
 «Εὐρυθεύς, πτεῖλαι δὲ μ' ἐρίετο θαρλόν αἰνόν.
 «Ὡτάρ ἐγὼ κέρως ὑγρὸν ἔλιν, κοῖλῳ τε μαρμένῳ
 «Ἰὼν ἀμυλῖον, πτόμας ἐτέρῳσι δε βλαπτερον
 «Εὐπέρης, αὐτόρλοισιν, ἐπαρέρως κατέναιε,
 «Εὐματερον τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέφ' Ἐλαύνει
 «Εὐρίων, οὖν πιμαυαῖστον ἑλαιοχέρης ἀποπίαζον.
 «Ὡτάρ ἐπεὶ τὸν χώρον, ὅθι λίς ἦεν, ἔκκων,
 «Διὰ τότε τόξον ἔλιν στραπτῇ ἐπέκασσε πορύνῃ
 «Παυραῖον, παρὶ δ' ἰὼν ἐχέστονον εἴθαρ ἔθηκε.
 «Πάντα δ' ὅσος φέρων, ὀλοὸν τέρας ἀποπίαζον,
 «Εἰ μιν ἐυθρόσκεαι, πάρος γ' ἐμὲ πάλινον ἰδέσθαι
 «Ἡμῶτες ἦν τὸ μετρητὸν, καὶ οὐδέ τις ἔχωναι τοῖο

- Φρασθήναι δυνάμει, οὐδ' ἀριθμοῖο πυθέσθαι.
- Οὐδ' ἂν μὲν ἀνθρώπων τις ἦεν ἐπὶ βουῇ καὶ ἐργοῖς
- Φαινόμενος ὑπερίστω δ' αὐλαπὼς, ὄντων ἄροισιν
- Ἀλλὰ κατὰ σταθμῆς χλαυρὸν ἄλως εἶχεν ἑκαστον.
- Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ἕρος τανύφυλλον ἔρουνδον,
- Πρὶν γ' ἰδέσθαι, ἀλκῆς τε περυσίας κειρασθῆναι.
- Ἦτοι δ' μὲν σφραγὶς προδείξιλος ἐστιχεν εἰς ἦν,
- Βεβρωμένης κρεῖν τε καὶ κλέπτου· ἀμφὶ δ' ἑ καίτοις
- Λύχμαρ' ἀπὸ πεπαισμενὸς φόνου, χερσὶν τε πρόσσωπον,
- Ἰτάσθαι τε γλώσσῃ δ' ἐπερὶ χλαυρὸν γένειον.
- Αὐτὰρ ἐγὼ δάκνοισιν ἄρ' αὖ πιαροῖσιν ἐκρύψθην,
- Ἐν βίῃ ὑλάνοντι, δαδυγμένος ὀκνῶν ἔκαστο·
- Καὶ βέλον αἶψαν ἰόντος ἀριστέρῃν εἰς ἀνοῖστον
- Τάσσοισιν· οὐ γάρ τι βέλος δαδὸς παρὰς ἔλυσθαι
- Οαρίεσσιν, χλαυρῇ δ' ἐπάλισσυντον ἑκαστοὶ ποίη.
- Αὐτὰρ δ' ἐρῶντα ἀποκτείνων ἀπὸ χθονὸς ὅα' ἐπικτεῖραν
- Θυμῶσας, πάντα δ' ἐκείραμεν ὀφθαλμοῖσι
- Ἰεσπτόμενος, λαμψύς δ' ἐκ χανόν ὑπ' ὀδόντας ἐργασ.
- Τῷ δ' ἐγὼ δῖον ὄντοσιν ἀπὸ νεύρης προέειπον,
- Λοχυλάων ὅτι μοι πρὶν ἐταῖρος ἔσσυγε χερσὶν·
- Μοσσηγὺς δ' ὅσσον σταθίω, ὅθι πνεύμονες ἔδρα.
- Ἀλλ' οὐδ' ὅς ἐκ βύρσας ἴδω παλυσίδωνος ἰδὲ,
- Ἀλλ' ἔπειτα προπάρσθε ποδῶν ἀναρρίλιος πύτας.
- Τὸ τρίτον αὖ μέλλωμαι, ἀσκήματος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
- Αὖ ἐρίων δ' ὅθι μ' εἶδε παρὰ γλαυκώμενος ὄντοισι

- Θῆρ ἀμότες μακρὰν δὲ παρ' ἑγνύουσιν ἑλίζε
- Εἰρην, ἀγὰρ δὲ μάχας ἀνέστητο· πάς δέ οἱ αὐχὸν
- Θυρῶ ἐνσπλάσθη, πυρρὰ δ' ἐρριζεν ἰθείραι
- Σκυζομένων κυρτὴ δὲ ράχαι γένετ' ἄλγεος,
- Πάντοθεν εἰλυσθέντες ὑπὸ λαγόναις τε καὶ ἰξύν.
- Ως δ' ὅταν ἀρματοπαγὸς ἀνὴρ, πόλεον ἰόρις ἔργον,
- Ορπυίας ἀμακτῆσεν ἱρνεαὶ εὐκαίτοις,
- Θαλφας ἐν κυρτῇ πρώτον, ἀπαξονίῃ κυλάει ἄρρην
- Τῷ μὲν ὑπὸ χερσὶν ἔφυγε πανύφλοιος ἱρνεός
- Καμκτόμενος, τολοῦ δὲ μὴ πῆθονεν ὑφ' ἔρμῃ·
- Ως ἐπ' ἐμοὶ λίς αἰνὸς ἀπέπροθεν ἀθρόος αἶτο,
- Μαιμάων χροὸς ὤκει· ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
- Χειρὶ προσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων ἀπλάσαι λώπην,
- Τῇ δ' ἐτέρῃ ρόπαλον κόρησι ὑπερ αἶον αἶρας,
- Ἠλυσεν καὶ κορυφή· θιά δ' ἀνδιχα τραχύν ἔαξα
- Αὐτῷ ἐπὶ λαοίοιο παρήκτος ἀγρυδαίον
- Θηρὸς ἀραιμακίτοις· πίπτον δ' ὄγε, πρίν γ' ἐμ' ἰεσθαι,
- Υφῶθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσσὶν ὄσση,
- Κανυτάζαν κορυφῇ· περὶ γὰρ σπῆτος ὄσση οἱ ἄμφω
- Ἠλθε, βίη σπεισθέντος ἐν ὀστέῳ ὑπεράλοιο.
- Τὸν μὲν ὄγῳ δόλυνται παραιρρονέοντα βαρεῖαι
- Νοστήσαντες, πρίν γ' αἰθῆς ὑπέτροπον ἀσκυνθῆναι,
- Αὐχένος ἀρρήκτοις παρ' ἐνίον ἔλυσεν προφθας,
- Ρίφας τόξον ἔραζε πολὺβραπτόν τε φαρύγγην
- Πυχόν δ' ἀμακτέως, στίβαρὸς σὺν χεῖρας ἱρνεύας

- Εξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ δυνύχασσι·
- Πρὸς δ' οὐδας πτέρναισι πόδας στερεῶς ἐπίεζον,
- Οὐραίων ἐπέδας, πλευράσι τε μῆρ' ἐρύλασσαν,
- Μέχρις οἱ ἑξατάσσον βραχίονας, ὀρθὸν αἰέρας
- Ἀπνευστον, ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἔσθης.
- Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασταύχενα βύρσαν
- Θηρὸς τεθνεϊδὸς ἀπαὶ μελέων ἐρυσσάμεν,
- Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἀπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρεω
- Τμητῇ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένοι, οὐδὲ μὲν ὕλη.
- Εὐθ' ἐμὲν ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
- Αὐτοῖς ἄρμα λείοντος ἀνασχίζειν δυνύχασσι.
- Τοῖσι θοῶς ἀπέδωκε καὶ ἀμφοτέρω μελέεσσιν,
- Ἐρχεσθ' ἐνυαλίῳ ταμείχρεος ἐωχμοῖο.
- Οὗτός τοι Νεμῶν γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
- Πολλὰ πάρος μῆλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος. •

ΑΗΝΑΙ Η ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς'.

ΙΝΩ, κ' Αὐτονόα, χ' ἄ μαλοπάρκας Ἀγαίη,
 Τρεῖς θάκτως ἐς ἕρος τρεῖς ἀγαγον αὐταὶ ἐλοισι.
 Χ' αἱ μὲν ἀμαρξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 Εἰσὸν τε ζῶοντα, καὶ ἀσπρόδελλον τὸν ὑπὲρ γῆς,
 Ἐν καθαρῇ λειμῶνι πῆμον δυσκαίθεα βιωμῆς,
 Τῶς τρεῖς τῇ Σεμέλῃ, τῶς ἐννέκ τῇ Διονύσῃ
 Ἰερὰ δ' ἐκ πίστεως πεποναμένα χερσὶν ἔλοισι,
 Εὐφάμως κατέθαντο νεοδρέκτων ἐπὶ βωμῶν,
 Ὡς εἶδεν χ', ὥς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιεῖται πέτρας ἀπο πάντ' ἐθεώρει,
 Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταθῆς, ἐπιχωρίον ἔρνος.
 Αὐτονόα πρῶτα νιν ἀνέκραγε θεινὸν ἰδοῖσα,
 Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεις ὄργια Βάκχω,
 Ἐξαπίνης ἐπισοῦσα τὰ δ' οὐχ ἠρόωντι βίβαλοι.
 Μαίνοντο μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' αἶψ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
 Πενθεὺς μὲν φεύγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
 Πάπλως ἐκ ζωστήρος ἐκ' ἰγνύ' ἀνειρούσκει.
 Πενθεὺς μὲν τὰδ' εἰπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»

Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε· «Τάχα γνώσῃ, πρὶν ἀκοῦσαι.»
 Μάτηρ τὰν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
 Ὅσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης·
 Ἰνὼ δ' ἐξέβρῃξε σὺν ὤμοπλάτῃ μέγαν ὦμον,
 Ἀλλ' ἐπὶ γαστέρα βῆσα· καὶ Αὐτονόα ρυθμὸς αὐτὸς·
 Δί δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
 Ἐς Θήδας δ' ἀρίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.
 Οὐκ ἀλέγει, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσει
 Φροντίζοι, μηδ' αἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
 Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι.
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέασιν ἄδοιμι.
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὴν ἔχει αἰετὸς οὗτος·
 «Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λωῖα, φῦσσεβέων δ' οὔ.»
 Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακύνῃ νυφόντι
 Τεὺς ὑπατος μεγάλαν ἐπτογουνίδα κάτθετο λύσας·
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
 Καδμείαι, πολλὰς μεμελημέναι ἡρώιναις,
 Ἀλλ' τόδε ἔργον ἔρεξαν, θρίναντος Διονύσου,
 Οὐκ ἐπιμωματὸν. Μῆδεῖς τὰ θεῶν θνέσασθε.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ.

ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ πινυτῶν Ελέναυ Πάρις ἤρπασε βοικόλος ἄλλος.
ΔΑΦΝΙΣ.

Κ' ἄλλον ἔμ' ἄδ' Ελένα τὸν βοικόλον ἐντὶ φιλεῦσαι.
ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκει· κενὸν τὸ φίλημα λέγοντι.
ΔΑΦΝΙΣ.

Εντι καὶ ἐν κενεσίαι φιλάμασιν ἄδεια τέρψις.
ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλημα.
ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χεῖλα σεῖο; εἰδοῦ πάλεν, ὄρρα φιλάσαι.
ΚΟΡΗ.

Καλὸν σοι ὁμαλάς φιλεῖν, οὐκ ἄξυντα κώραν.
ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὥς ὄναρ, ἦδη.
ΚΟΡΗ.

Δ σταφυλὲς σταφίς ἐντι, καὶ οὐ ῥόδον αἶον ἐλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κατένους, ἵνα σοὶ τινα μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαρες ἀολλέ μύθω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πετέλας, ἐν' ἐμας σύριγγος ἀκούσης.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σπαντῶ φρένα τέρφον· ὀλίζυον οὐδ' ἐν ἀρέσχει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ! ρεῦ! τῆς Παφίας χόλον ἄζω καὶ σῦγε, κόρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἂ Παφία· μόνον Ἰλαος Ἀρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε, μὴ βέλλη σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔνθης.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πόλιν Ἀρτεμις ἄμμεν ἀρήγοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ προβάλης τὸν χεῖρα, καὶ εἴσεται χεῖλος ἀμυξῶ.

ΚΟΡΗ.

Μὴ 'πιβάλης τὸν χεῖρα, καὶ εἴσεται χεῖλος ἀμυξῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ ρεύγεις τὸν Εἰρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, καὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἶν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω, μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσαι.

ΚΟΡΗ.

Πολλοὶ μ' ἐμνώοντο, νόον δὲ μεν οὔτις ἔαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεδὲ ἐνθαδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, βέξαμι; Γάμοι πλήθοντι ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορεῖαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὲν φαντὶ γυναῖκας ἰοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον αἰεὶ κρατέοντι. Τίνα τρομέοντι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὡδῖναν τρομέω. Χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασιλεια μογροστόκος Ἀρτεμὶς ἐντι.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ ταῖς τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὴν ὀλέσσει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέχης φίλα τέκνα, νόον φόος ὄψαι υἱας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἦν ἐπενεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὴν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσασα καὶ νομὸν ἐξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Οἴμνε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπένυθης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πάνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλῃς με διώξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμους; τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχει σοι θαλάμους, τὰ δὲ πῶσα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν, τίνα μῦθον ἐνιψῆ;

ΔΑΦΝΙΣ.

Δίνῃσσι εἰς λέκτρον, ἐπὶν ἐμὸν ὄνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ ὄνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Δυνίθας δὲ πατὴρ, ράκτηρ δὲ Νορκία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ ἀπηγεύων· ἀλλ' οὐ ἴθην εἰμὶ χεραίων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄρα τιμήσῃς· πατὴρ δὲ σοὶ ἐντι Μενάλλιας.

ΚΟΡΗ.

Δείξον ἐμοὶ ἴθην ὄλσος, ἔπη ἴθην ἱσταται αὐλεις.

Ὡς δὴ τοι σπυλὸς εἶον ἰδὼν χαροποιεῖσθαι ἰδόντες,
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπάρουσαν διακόπῃ Ἡρακλῆϊ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κέρα σταθαρὸν τε μέτωπον.
 Τῷ μὲν ἀναεὶ προσιόντες ἐδράξατο χεὶρὶ καχείῃ
 Σπυλὴ δ' ἄρα κέρως· πατὴρ δ' αἰχλὴν νέρθε ἐπὶ γαίῃ
 ἔλκοντο βαρύν περ ἔόντα· πάλιν δὲ μετ' ὅσον ὀπίσσω,
 Ὀμῶ ἐπέβρισας· ὃ δὲ οἱ ἐπὶ μενῆρα τετυσθεὶς
 Μυῖον ἐξ ὑπέρτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 Θούμαζεν δ' αὐτὸς τε ἀναεὶ, υἱὸς τε δαΐφρων
 Φυλαῖς, οἳ τ' ἐπὶ βουαὶ κορυφαῖσι βουαέλοι ἀνδρες,
 Ἀμριτρυοναέδης βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τῷ δ' εἰς δότυ, λελόντα πατ' ἐντόθι πόντος ἀγρῶι,
 Ἔστιχέτην, Φυλαῖς τε βίῃ δ' Ἡρακλῆϊ.
 Ἀποφῶρ δ' ἐπέθηκεν ὅθι πρῶτιστά καλεῖσθαι,
 Ἀεπτήν περ πυλῖραισι τρίβον ποσσὶν ἐξκύνοντες,
 Ἢ ῥα δ' ἀμπελοῖνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
 Οὔτι λίην ἀρίστημος ἐν ὤλῃ χλαυρῇ ἔειπεν·
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
 Διόγλειον ρόλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἔόντα,
 Ἢ περ παρακλίνων κεφαλὴν πατὴρ δεξιὸν ὤμων·

- Ἰεῖνε, πάλαι τινὰ πύγχῃ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσαι,
- Ὅσοι περ οἰστέραντο ἐνὶ φρεσὶ βυλλομαί ἄρτι.
- Ἢ λυθεὶ γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἀργεος, ὥς υἱὸς ἀπαρ.
- Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλλήνας ἐξ ἀγχαλέοιο,
- Ὡς δὴ τοι μυθίστο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἑκτείδον,

- Οὐνακεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρσόντες, ἔλεσσε
- Θηρίων, αἰνεύοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις.
- Κοῦλην πῦλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' αἴσας·
- Οὐκ οἶδ' ἀτρακίως, ἢ Ἀργεος ἐξ ἱεροῖο
- Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων κάλιν, ἥτ' Μυκλήν.
- Ως καίνας ἀγόρευε γένος δὲ μιν εἶναι ἔρασκεν,
- Εἰ ἐταόν περ ἐγὼ μεμνέσκομαι, ἐκ Περγῆος.
- Ελπομαι εὐχ' ἐτίρην τόδε τλήμεναι ἀίγυαλόν
- Ἡὲ σὲ· ἄρμα δ' ἐτιρὸς ἀριφραδίῳ ἀγορεύει
- Σειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρά καλύπτει.
- Εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρότερον, ἵνα γνῶμι κατὰ θυμόν,
- Πρῶς, εἴτ' ἐτύμως μακτεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,
- Εἰ σύ γ' ἔκλινος, ὅν ἀμυν ἀκουόντεςτιν' εἶπεν
- Οὐχ' ἔλκεθεν Ἀχαιῶς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὁρθῶς.
- Εἰπέ δ', ὅπως ἔλοδον τόδε θηρίον αὐτὸς ἐπεφνες,
- Οππως τ' εὐνδρον Νεμέης εἰσῆλυθε χώρον.
- Οὐ μὲν γὰρ κε τοσάνδε κατ' Ἀπίδα κνώεχλον εὗροις,
- Ἰμείρων ἰδέσιν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκῃ βόσκει,
- Ἀλλ' ἄρκευς τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος
- Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
- Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
- Γλώσσης μαφιδίοιο χερσιζόμενον παροῦσιν.

Ως εἰπὼν μέντης ἐξηρώπῃα καλεῖσθον
 Φυλῆες, ὅφρα κτεῖσιν ἄμα σφίσιν ἄρκιός εἴη,
 Καὶ ῥά τε ῥηϊτερον φαμένον κλύει Πρακλῆος.

Ος μιν ἁμαρτήσας τοίῳ προσέλεξαν μύθῳ·

- Ω Διὶ γαίῳ, τὸ μὲν ὅττι με πρότερον ἀνῆρκεν,
- Αὐτὸς καὶ μάλα βεῖα πατὴρ στήθεσσι ἐνέθηκας·
- Ἀμφὶ δὲ σοὶ τὰ ἔκαστα λέγοιμ' ἡς τοῦδε παλαιοῦ,
- Οὐκ ἔως ἐπράκονθεν, ἐπεὶ λαλῶσιμι ἀκούων,
- Κόσμεν γ' ἢ ὅθεν ᾗθε· τὸ γὰρ, καλέων περ ἰόντων
- Ἀργείων, οὐδαίς καὶ ἔχει σῆμα μυθήσασθαι·
- Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἔσταμεν ἀνδράσι πῆμα,
- Ἰρθεν μακίσκοντα, Θεοφανέοντι ἰδέσθαι.
- Πάντας γὰρ Πιεῆας ἐκκυλύναν, ποταμὸς δ' ὤς,
- Αἷς ἀροτον παρῆξε, μάλαστα δὲ Βαρβυκίους,
- Οἱ ἔθεν ἀγχιμῶλοι ναῖον, ἀτλήτα παθόντες.
- Τὸν μὲν ἔμοι πρότεστα ταλεῖν ἐπέταξεν ἀεθλον
- Εὐρυθεύς, πάλαι δὲ μ' ὀρίστο Σαρῖον αἰνόν.
- Αὐτὰρ ἐγὼ κέρως ὑγρὸν ἑλὼν, ποσσιν τε παρέτρην
- Ἰὼν ἐκπλοῖον, νεόμην· ἐτέρηρι δὲ βλάττρον
- Εὐκωγὲς, αὐτόρλοισιν, ἐκασφίδος ποτίνου,
- Εὐματρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέφ' Ἐλευσίνοι
- Εὐρύν, σὺν πυκνωσίῳι ὀλοσχερὲς ὄσπερα βίβλας.
- Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῆρον, ὅθι λίς ἦεν, ἔκρινον,
- Ἀλλὰ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτή ἐκείλυσσε πορεύῃ
- Πευρατὴν, παρὶ δ' ἰὼν ἐχέοντοσιν αἶθαρ ὄβησα.
- Πάντα δ' ὅσους φέρων, ἑλὼν τέρας ἐκκοπίεζον,
- Εἰ μιν ἐκσθρήσκειμι, πάρος γ' ἑμὲ κείνον ἰδέσθαι.
- Ἡμεῖς δ' ἦν τὸ μετρητὸν, καὶ οὐδέ ποτε ἔχονα τοιοῦτον

- Θραυθῆναι δυνάμει, οὐδ' ἀριθμοῖς πυθέσθαι.
- Οὐδέ μὲν ἀνδρείπουν τις ἔην ἐπὶ βουαὶ καὶ ἐργοῖς
- Φαινόμενος σπερίμοιο δὲ σῦλπος, ὅστις' ἐρείμην
- Ἀλλὰ κατὰ σταθμῶς χλαυρὸν ὅσος εἶχεν ἔκποτον.
- Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὅρος ταχύφυλλον ἔρουνών,
- Πρὶν γ' ἰδέσθαι, ἀλκῆς τε παρυστία κειραθῆναι.
- Ἦτοι ὃ μὲν σάργα προδείαλος ἰστιχεν εἰς ἦν,
- Βεβρωπῶς κρείων τε καὶ αἰματος' ἀμφὶ δὲ χεῖρας
- Αὐχμηρῶς πεπάλαντο φόνω, χαροκόν τε πρόσωπον,
- Στάθασ' τε γλαίσθη δὲ περιλιχμήτο γένειον.
- Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἀραρ σμεροῖσιν ἐκρύβην,
- Ἐν βίῃ ὑλῆνεν, δεδωγμένος ὀππὸς' ἔκειτο·
- Καὶ βῆλον αἶσαν ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενάονα
- Τήστας· οὐ γάρ τι βῆλος δακ' αὐραὸς ὄλεσθην
- Οαρίσεν, χλαυρῇ δὲ καλίσουντον ἔμπασα ποίη.
- Αὐτὰρ ὃ πρῶτα ἀποεινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπίειπον
- Θερμότης, πάντα δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
- Σπεπτόμενος, λαμυρῶς δὲ χαλὸν ὑπ' ὀδόντας ἔργη.
- Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆς προέκλινον,
- Ἀσχαλόνων ὅτι μοι πρὶν ὅπως ἐκρυγε χεῖρός·
- Μουσγῶς δ' ἔβαλον στηθεῖν, ὅθι πνεύμενος ἔδρα.
- Ἀλλ' οὐδ' ὅς ὑπὸ βύρσαν ἰδοὶ πολυωδὸνος ἰδῆ,
- Ἀλλ' ἔπασε προπάρειθε ποδῶν ἀναμάλιος αὐταῖς.
- Τὸ τρίτον αὖ μάλιστον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
- Αὖ ὀρύετο· ὃ δὲ μ' αἶδα περιγλυπόμενος ὄνοις

- ἔπος ἀροτοῖς μακρὰν δὲ παρ' ἡγνίστου Πιζε
- ἑέρπον, ἄραρ δὲ μάχας ἐμνήσκουτο· πᾶς δὲ οἱ αὐχὼν
- θυμῷ ἐνσπλάσθη, πυβραὶ δ' ἐρριζαν εἵθειραι
- Ἰκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ράχιν γένετ' ἄντε τόξον,
- Πάντοθεν εἰλυσθέντος ἱππὶ λαγύνας τε καὶ ἰξύν.
- Ὡς δ' ὅταν ἀρματοπαγὸς ἀνὴρ, πολέων ἰδρὶς ὄργῃ,
- Ὀρπυίας πέμπουσιν ἔρνεος αἰετᾶτοισι,
- Θάλφας ἐν κυρτῇ πρῶτον, ἀπαξινίῃ κίονα δῖον
- Τῷ μὲν ὑπὲρ χειρῶν ἐρυγὰ τακύνουσι τὸν ἔρνεος
- ἑαμπτόμανος, τηλοῖ δὲ μὴ πάθῃεν ὑπ' ὄρμῃ·
- Ὡς ἐπ' ἑμὶ λίε αἰνὸς ἀπὸ κροθὺν ἀθρόος ἄλτο,
- Παιμάων χροὸς ὅπου ἔγω δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
- Χειρὶ προσχεθόμεν, καὶ ἀπ' ὤμων ἀπλάσσει λείπον,
- Τῇ δ' ἐτέρῃ ῥαπάλαν κόρησι ὑπερ αἶον αἰίρας,
- Ἠλπει καὶ κοραλῆς· ἀπὸ δ' ἀνέχῃ τραχύν δαΐα
- αὐτῷ ἐπὶ λαοῖσι παρήκτος ἀγριέλαιον
- Θυρὸς ἀμειψέτοιο· πέσον δ' ὄγα, πρὶν γ' εἰς ἱετόθῃ,
- Ὑφῶθεν δὲ γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσσὶν ὄσση,
- Πενταΐζιον κοραλῇ· περὶ γὰρ αἶστος ὄσος οἱ ἀμφω
- Ἠλθε, βίη σπασθέντος ἐν ὀστέῳ ἐκκοράλλου.
- Τὸν μὲν ἔγινε δόλυνται παραιρροντόντα βερρίαι
- Παισάμενος, πρὶν γ' αἰθεὶς ὑπὲρ ῥοκκὸν ἀμπυνθήναι,
- ἀνέχονος ἀρρήκτοιο παρ' ἵππον ἤλασε προρῶς,
- Εἰφας τόξον ἔραζε πολὺ ῥαπκτόν τε φατέραν
- Ἠγχευ δ' ὀμφακίῳ, στέφανος εἰν χεῖρας ἀρᾶναι

- Εξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύνῃ δυνύχασσι·
- Πρὸς δ' αὖθας πτέρναισι πόδας στερεῶς ἐπέλεγον,
- Οὐραίοι ἐπιβὰς, πλευραίοι τε μῆρ' ἐρύλασσαν,
- Μέχρις οἱ ἐξετάσσουσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰέρας
- Ἀπνευσταν, ψυχὴν δ' ἐπελώριον ἔλλαχεν ἔσθης.
- Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λατοκύνεον βύρσαν
- Θηρὸς τεθνεώτος ἀπατ' μελέων ἐρυσσάμαν,
- Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρεα
- Τραπῇ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
- Ενθ' ἐμὴν ἀθανάτων τίς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
- Αὐτοῖς ἄρμα λείοντος ἀνασχίζειν δυνύχασσι.
- Τοιοῖσι θοῶς ἀπέδειρα καὶ ἀμφεθέραν μελέεσσιν,
- Ἐρκος ἐνυαλίοι τεμασίχρεος ἐσχαμῶ.
- Οὗτός τοι Νεμέω γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς δλεθρὸς,
- Πολλὰ πάρος πόλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος. »

ΟΔΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ.

ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΟΝ xζ.

ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ πενυτάν Ελένα Πάρις ἤρπασε βοικόλος ἄλλος.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κ' ἄλλον ἔμ' ἄδ' Ελένα τὸν βοικόλον ἐντὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκει κενὸν τὸ φίλαμα λέγοντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εντι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χεῖρας σεῖο; δίδου πάλιν, ὅφρα φιλέσω.

ΚΟΡΗ.

Καλὸν σοι θαμέλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κείραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γὰρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἤδη.

ΚΟΡΗ.

Δ σταφυλὶς σταφίς ἐντι, καὶ οὐ ῥόδον αὖτον ἐλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαρες ἀδελὲ μῦθον.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πετέλας, ἐν' ἐμας οὐρεγγος ἀκούσης.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῷ φρένα τέρψον· ὀϊζυον οὐδ' ἐν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ! φεῦ! τῆς Παφίας χόλον ἄζω καὶ σῦγε, κόρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἡ Παφία· μόνον Ὀσος Ἀρταμις εἶη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λένον ἀλλυτὸν ἐνθῆς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὥς ἐθέλει· πάλιν Ἀρταμις ἄρμιν ἀρήγοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ προβάλης τὴν χεῖρα, καὶ εἴσεται χεῖλος ἀμελεῖω.

ΚΟΡΗ.

Μὴ' πεδάλης τὴν χεῖρα, καὶ εἴσεται χεῖλος ἀρυξέω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, καὶ τὸν Πάνα· σὺ δ' ἐξ ζυγὸν αἶν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ

Δειμαίνω, μή δὴ σε κακωτέρω ἀνέρι δοῖσαι.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί μ' ἐκινῶντο, νόον δέ μιν οὔτις ἔαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστήρ τεός ἐνθάδ' ἰκάνει.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; Γάμοι πλήθοντι δύας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύνει, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορεῖται.

ΚΟΡΗ.

Καὶ μὲν παντὶ γυναῖκας τοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον αἰεὶ κρατέοντι. Τίνα τρομέοντι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὡδύνειν τρομέω. Χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τὰ βασιλεῖα μογαστόκος Ἀρτεμὶς ἐντι.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ ταῖς ἐν τρομέω, μή καὶ χρόνῳ καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέκνης φίλα τέκνα, νέον φῶς ὄφειν υἱας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἔδον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἣν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πῶσαν τὸν ἀγέλαν, πόαντ' ὄλσσαι καὶ νομὸν ἐξείς.

ΚΟΡΗ.

Ορνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσεν, ἀπένθη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πάνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλης με θιάζει.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμους; τεύχεις καὶ ὄσση καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχει σοι θαλάμους, τὰ δὲ ποίεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῃ τίνα κεν, τίνα μῦθον ἐνέφθ;

ΔΑΦΝΙΣ.

Δίησεί εἰς λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν ὄνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὺν λέγε τῆνο· καὶ ὄνομα πολλόκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μήτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ ἀνηγερέων· ἀλλ' οὐ ἔθεν εἰμὶ χερσίων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄρα τιμήσεται· πατὴρ δὲ σοὶ ἐντι Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δείξον ἐμοὶ ἔθεν ὄλσας, ὅπῃ ἔθεν ἴσταιται αὐλῖς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεύουσιν ἔμαί· ῥαδίναί κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἴγες ἔμαί, βόσκεισθε· τὰ βωπόλοι ἔργα νοησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ὄλιστα δείξῃ.

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίζεις; τί δ' ἐνδοθεν ὄψας μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πράτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναί τὸν Πᾶνα. Τσὸν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. Τί μοι ἔτρασας; ὥς μάλα δευλά!

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμέραν με, καὶ εἴματα καλὰ μακίνεις!

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλ' ὑπὸ σῶς πέπλος ἀπαλὸν νάκος ἤνιδε βάλλας.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ! φεῦ! καὶ τὸν μέτραν ἀπέστιχες! ἐς τί δ' ἔλυες.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τῇ Παρίᾳ πράττοτον ἐγὼ τότε ὄφρον ὀπάζω

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, πάλιν. Τάχα τίς τοι ἐπέρχεται. Ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλάλοις λαλέοντι τεὸν χάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τῷ μπέχονον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σῆς τοι μείζονα δώσω.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ

Λιθ' αὐτὰν δυνάμει καὶ τὸν ψυχὰν ἐπιβάλλειν!

ΚΟΡΗ.

Ἀρτεμι, μὴ νεμέσας σὴ ἔρημιάς οὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ρεξὼ πόρτιν ἔρωτι, καὶ αὐτῇ βῶν Ἀφροδίτῃ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἐνθα βέβαια, γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ, μάτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι καίρα.

Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν λαινόμανοι μελέεσσιν,
 Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φῶριος εὐνά.

Χ' ἃ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομαίεσσιν,
 Οἰμασιν αἰθόμενα, κραδία δέ οἱ ἐνδον ἰάνθη·
 Ὡς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾷ.

.....

ΗΛΑΚΑΤΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη'.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἡλακάτην ἑλεφαντίνην, ἣν πλέων ἐπὶ Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἱατρὸν δῶρον ἐκόμιζε τῇ τούτου γυναικὶ Θεουγενίδι. Γέγραπται δὲ Ἀσιατικῇ διαλέκτῳ, περὶ τὸ Σαπρικὸν ἐκκαίδεκασύλλαβον, τὸ

• Ροῦπα χεῖρες ἀγναὶ Χαρίτες, δεῦτε, Διὸς κόραι. •

Ο ὅς ἐστι λόγος πρὸς τὴν ἡλακάτην. Καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς, « γλαυκᾶς Ἀθῆνας δῶρον, ἡλακάθῃ φιλέριθε » (τουτέστι, φίλεργε) « ταῖς γυναιξίν. »

ΓΛΑΥΚΑΣ, ὃ φιλέριθ' ἡλακάτα, δῶρον Ἀθηνᾶς,
 Γυναιξίν πόνος οἰκωφελέσσιν οὐδ' ἐπάβολος·
 Θαρσεῦς ἄμμι δρᾷρται πόλιν ἐς Νεῖλου ἀγλαίαν,
 Οππα Κύνριδος ἱρὸν καλᾶμαι χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
 Τὰδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πάρ Διὸς,
 Οππως ξείνον ἑμὸν τέρφομ' ἰδὼν, κἀντιφιλῆσομαι
 Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,

Καὶ σὲ, τὸν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
 Δῶρον Νικτιάς εἰς ἀλόχῳ χεῖρας ὀπάσσομεν.
 Σὺν τῇ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
 Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοις ὑδάτινα βράκη.
 Δὲς γὰρ μητέρας ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκιος
 Πέξαινε' αὐτοεταῖ, Θευγενίδος γ' εἴνεκ' εὐσφύρω
 Οὕτως ἀνυσιεργὸς φιλεῖ δ' ὅσα παόφρονες.
 Οὐ γὰρ εἰς ἀκείως οὐδ' ἐς ἀεργίης κεν ἐβολλόμαν
 Οὔτε πᾶσαι σὲ δόμοις, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
 Καὶ γὰρ σοὶ πατρίς, ἂν ὡς Εὐρύας κτίσῃ ποτ' Ἀρχίης,
 Νάσῃ Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν ἀσπίδων πόλιν.
 Νῦν μὲν οἶκον ἔχοις' ἀνέρος, ὅς πόλλ' ἐδάκη σοφά
 Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκίμεν,
 Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἔραννάν μετ' Ἰαόνων,
 Ὡς εὐαλόκετος Θευγενὺς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
 Καὶ οἱ μνῆσεν αἰὲν τῷ φιλακοῖδῳ παρέχης ξέναι.
 Κεῖνο γὰρ τις ἔρεϊ τοῖ, ποτιδῶν σ' - Ἡ μεγάλη χάρις
 - Δοῖρ' ἔξιν ὀλέγῃ· πάντα δ' ἐ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων. »

ΠΑΙΔΙΚΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 29'.

ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ τοῦτο εἰς παῖδα ἀποστρεφόμενον τῇ τοῦ φιλοῦντος φιλίαν. Διὸ καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν πειράται, ὡς μὴ σπουδαίως πρὸς τὴν φιλίαν αὐτοῦ διακείμενον. Τὸ δὲ μέτρον τοῦτο Σαπφικὸν πεντάμετρον τσσαρεσκαίδεκασύλλαβον.

ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
 Κ' ἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 Κήγων μὲν τὰ φρενὸν ἔρέω κέατ' ἐν μυχαῖ.
 Οὐχ ὅλας φίλει μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρῆας·
 Γινώσκω τὸ γὰρ ἄμισυ τὰς ζῴας ἔχει
 Ζῆ τὰν σὺν ἰδέαν, τὸ δ' ἑ λοιπὸν ἀπωλετο.
 Σοῖταν μὲν τὸ θάλλης, Μακάρεσσιν ἴσαν ἄγων
 Ἀμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τὸ, μάλ' ἐν σκότῳ.
 Πῶς ταῦτ' ἄρμενα; τὸν φίλοντ' ἀνίαις αἰδώς!
 Ἀλλ', αἶ μοι τι πίθοιο, νέος προγενετέρῳ,

Τῷ κεν, λώϊον αὐτὸς ἔχων, ἔμ' ἐπακνέσσεις,
 Ποίησαι καλὴν μίαν εἰν ἐνὶ δένδρεω,
 Οὔκκα μηδὲν ἀπείξετα ἄγριον ὄρπετον.
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄμκτος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 Ἄλλον δ' αὖριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς.
 Ἐ' αἶ κεν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ,
 Τῷδ' εὐθὺς πλεονὴ τριέτης ἐγένεω φίλος,
 Τὸν πρῶτον δ' ἐφιλεῦντα τριτάτον ἐθήκαω.
 Ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκίμεις πνέειν.
 Φίλει δ', ὅς κε ζῷης, τὸν ὕμοιον ἔχειν δεῖ.
 Αἰ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγκαθὸς μὲν ἀκούσας
 Ἐξ ἀστῶν ὃ δὲ ταί κ' Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχει,
 Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
 Ἐγὼ μὲ μαλθακὸν ἐξεκόννασε σιθάρειω.
 Ἀλλ' ἀπρίξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι.

• • • •

Ἐμνάσθην ὅτι πέρυσιν ἦθα νεώτερος,
 Χῶτε γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
 Καὶ ῥυσσοί, νεότατα δ' ἔχειν παλαιάγρετον
 Οὐκ ἔντι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ,
 Ἐ' ἄμμες βαρῦντεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
 Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
 Καὶ μοι τῷ ῥαμένῳ συνερῶν ἀδόλως σέθεν,
 Οὔπως, ἀνίκα τὸν γένυν ἀνδρείαν ἔχεις,

Ἀλλ' ἄλλοισι παλαιοῖμαθ' Ἀχιλλήϊοι φίλοι.

Αἱ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέψεις,

Ἐν θυμῷ τε λέγεις, « Τί με, δαιμόνιε, νοχλεῖς; »

Νῦν μὲν, κήπ' ἐτὰ χρύσεα μᾶλ' ἔνακον αἶθεν

Βαίην καὶ φυλακὸν νεκύων πέδ' Ἀέρθερον,

Τόκα δ', οὐδ' ἐκαλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις

Προμέλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπὸν πόθον.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α΄.

ΑΔΩΝΙΝ ἢ Κυθήρη
 Ως εἶδε νεκρὸν ἤδη,
 Στυγρὰν ἔχοντα χαίταν,
 Ωχρὰν τε τὰν παρειῶν,
 Λγεῖν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν
 Ἐταξε τῷς ἑρωτικῆς.

Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
 Στυγρὸν τὸν ὕν ἀνεύρου,
 Διήκον τε κατέβησαν.
 Χῶ μὲν, βρόχος καθάψας,
 Εὗρεν αἰχμάλωτον·
 Ο δ', ἐξόπισθ' ἀλαίνων,
 Ἐτυπτε τοῖσι τόξοις.
 Ο θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς
 Φοβαίτε γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' εἶπεν Ἀρροδίτα·
 « Πάντων πίκαιστε θηρῶν,
 « Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψαι;
 « Σὺ μευ τὸν ἀνδρ' ἔτυψας; »

Ο θῆρ δ' ἐλεξεν ὦδε·
 « Ορνυμί σοι, Κυθήρη,
 « Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἀνδρα,
 « Καὶ ταῦτά μευ τὰ θεσμά,
 « Καὶ τώσδε τῶς κυναγῶς,
 « Τὸν ἀνδρα τὸν καλὸν σευ
 « Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 « Ἀλλ' ὥς ἀγαλμ' ἰσείδον,
 « Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 « Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
 « Εμαινόμαν φιλέσαι·
 « Καὶ μευ σίναζε κραντήρ.
 « Τοῦτους λαβοῦσα τέμνε,
 « Τοῦτους κόλαζε, Κύπρι,
 « (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;)
 « Ερωτικῶς ὀδόντας,
 « Ἀλλ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
 « Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
 « Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμαν; »

Τὸν δ' ἤλεψε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς ἔρωσι
Τὰ δεσμέ οἱ 'πιλύσαι.

Ἐκ τῷδ' ἐπηκολούθει,
Ἡς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
ἔλασε τὼς ἔρωτας.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Κ' αἶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγροσύνην τε καὶ ὄλβον,
 Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζοῇ, τὰ δὲ δίπτυα κείνω ἄροτρα,
 Σφάζουσιν ἀκρόνυχος ταύτη θεῶ ἱερὸν ἰχθύν,
 Οὐ λεῖκον καλέουσιν (ὃ γὰρ φειρότατος ὄλλων),
 Καὶ κε λίνᾳ στήσκειτο, καὶ ἐξερύσκειτο θαλάσσης
 Ἐμπλάσι.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α'.

Εἰς Δελφίδος ἀνάθημα.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατόπικνος κείνη
Ερπυλλος κέῖται τῆς Ελαωνιάσιν.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὴν, Πύθει Παιών,
Δελφίς ἀπὲι πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσῃ.
Βωμὸν δ' αἰμάξει κεραδὲς τράγος οὔτος ὁ μαλλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

β'.

Ανάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Δάφνιδος.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλῆ σύρτης μελίεδον
Βασπολαϊῆς ὕμνος, ἀνθετο Πανὶ τάδε·
Τὴς τρητῆς θύνακας, τὸ λαγωόλον, ὄξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὴν πήραν, ἧ ποτ' ἐμαλοφόρει.

γ'.

Εἰς Δάφνιν τὸν αἰπόλον.

Εὐδεις φύλλοστρόφι πέδιφ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
 Ἀμπαύων· στάλαιες δ' ἄρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
 Ἀγρεύει δέ τε Πᾶν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίαπος
 Κισσὸν ἐφ' ἱμαρτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
 Ἀντρον ἔσω στείχοντες ἡμέρροθοι. Ἀλλὰ τὸ φεύγε,
 Φεύγε, μεθεῖς ὕπνου κῶμα, κατεγρόμενος.

δ'.

Εἰς φάλητα παίγνιον.

Τήναν τὰν λαύραν, τόθι τὰ δρύες, αἰπόλε, κάμφαι,
 Σύκεσσιν εὐρήσεις ἀρτεγλυφές ξόανον,
 Τρισκεῖλές, αὐτόφλοιον, ἀνοῦατον, ἀλλὰ φάλητι
 Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
 Ἔρχος δ' εὐάκρον περσέδρομεν· ἀέκκον δὲ
 Ρεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοτε τηλεθάει
 Δάφναις, καὶ μύρτοις, καὶ εὐώδεις κυπαρίσσι,
 Ἐνθα πέριξ κέχνται βοτρυόπαις Ἰλκι

Ἀμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λεγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
 Σουθαὶ ἀφρονίδες μεθυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
 Μέλπουσαι στόμασιν τὸν μελίγηρυν ἔπα.
 Ἐξεο δὴ τηνεῖ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριάπῳ
 Εὖχου ἀποστρέφαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
 Ἐ' εὐθύς ἀποβρέξαι χίμαρον καλόν. Ἦν δ' ἀνανεύση,
 Τοῦδε τυχών, ἐθελῶ τρισσὰ θύη τελέσαι·
 Ρεξῶ γάρ θαλάσσαν, λάσιν τρέχον, ἄρνα τὸν ἰσχυρὸν
 Σακίταν. Νεῦσι δ' εὐμενέως ὁ Θεός.

ε'

Ἀῆς, ποτὲ τῶν Μοισῶν, διδύμοις σὺλλοῖσιν ἀείσαι
 Ἀδὺ τί μοι; κηλὼν, πακτίδ' ἀειράμενος
 Ἀρξεῦμαι τι κρέκειν· ὃ δὲ βοκόλος ἄμμεγα θελξει
 Δάφνις, καρσδέτω πνεύματι μελπόμενος.
 Ἐγγὺς δὲ στάντες λαοίας ὄρους, ἀντροῦ ἄπισθεν,
 Πᾶν τὸν αἰγεστάταν ὀφρανίσωμεν ὕπνου.

ς'.

Εἰς Θύραιν τὸν αἰπόλον ὀδυρόμενον αἶγα,
ἣν λύκος κατέφαγε.

ὦ δειλαίε τὸ Θύραι, τί τοι πλέον, εἰ καταπαξεῖς
Δάκρυσι θηλήνους ὦπας ὀδυρόμενοι;
Οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ παλὸν τέκος οἷχεται ἔς ἄστυ·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμπεπίαξε λύκος.
Αἱ δὲ κύνας κλαγγεῦντι (τί τοι πλέον;), ἀνίκα τήνας
Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας.

ς'.

Εἰς Νικίαν ἰατρόν.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὃ τῷ Πασιφονος υἱός,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισιόμενος,
Νικίᾳ, ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ αἰὲ θυέεσσιν ἐκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐαΐδους γλύφατ' ἀγάλμα κέδρω,
Ἡετίωνι, χάριν γλαφυρῆς χειρὸς, ἄερον ὑποστάς
Μισθόν. Ὁ δ' εἰς ἔργον πάσων ἀρῆκε τέχνην.

η'.

Εἰς Ορθωνα τὸν Συρακόσιον ὑπὸ μέθης
ἐν δυσχειμέρῳ νυκτὶ τεθνηκότα.

Σεῖνε, Συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐπίεται Ορθων·
Χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἔης.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω μόρον· ἀντὶ δὲ πολλὰς
Πατρίδος ἔθνεϊαν κεῖμαι ἐφρασάμενος.

θ'.

Εἰς Κλεόνικον ἐν Θάσῳ ναυαγῆσαντα.

Ἀνθρώπε, ζωῆς περιφείδου, μηδ' ἐκ παρ' ὄρου
Ναυτλὸς ἴσθι· καὶ ὥς σὺ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἡκείνῃ, καλῆς ἔμπορος ἐκ Συρίας,
Ἐμπορος, ὃ Κλεόνικε· δύσεν δ' ὑπὸ Πλειάδῃ αὐτὴν
Πεντοπόρῳ, αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδου.

ε'.

Εἰς Ξανοκλέα ταῖς Μούσαις ἀνατεθεικότα
ἄγαλμα λίθινον.

Υμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἀνθετο πάσαις
Τῷγαλμα Ξανοκλῆς, τοῦτο τὸ μαρμάρινον,
Μουσειός. Οὐχ ἑτέρας τίς ἐρεῖ. Σοφίᾳ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχειν, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ια'.

Εἰς Εὐσθένην τὸν φυσιογνώμονα
καὶ σοφιστήν.

Εὐσθένης το δὲ μνῆμα. Φυσιογνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑτάairoi ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμνοθέτας αὐτοῖς δαίμονίους φίλος ὢν,
Πάντ' ὢν, ὥς ἐπέειπεν, ἔχει τεθνηὲς ὁ σοφιστής·
Καιπερ αἰκαυς ὢν, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

ιβ'.

Δ. οὗτος ἀνέθηκε Διονύσῳ ξόανον καὶ τρίποδα.

Δαμομένης ὁ χοραγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὃ Διόνυσσε,
καὶ σὲ τὸν ἀδίστον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῷ δ' ἀκτῆσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσήκον ὄρων.

ιγ'.

Α Κύπρις οὐ πάνδαμος. Ἰλιάσας τὸν θεόν, εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνῆς ἄνθεμα χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ὃ καὶ τέχνα καὶ βίον ἔσχε
Εὐνόν. Δεῖ δέ σφιν λῶλον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὃ πότνια· κηδόμενοι γάρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

. ιθ'.

Εἰς Εὐρυμέδοντος τάφον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ.

Νήπιον υἱὸν ἔλεπες· ἐν ἡλικίῃ δ' ἔκαί αὐτὸς,
 Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανόντων ἔτυχες.
 Σοὶ μὲν ἔδρη θείοισι παρ' ἀνδράσι· τὸν δ' ἔπολιται
 Τιμησεῦντι, πατρὸς μνῶμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

. ια'.

Εἰς τὸ αὐτό.

Γινώσκειν, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ θεὸς
 Εἰ σέθεν ὁσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
 « Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, » ἔρεις· « ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 « Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφης ὑπὲρ κεφαλῆς. »

15'.

Εἰς Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα.

Θάσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένη,
 Σπουδᾷ καὶ λήγ', ἐπ' αὖ ἐς οἶκον ἔνθης,
 « Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
 « Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ὁδοποιῶν »
 Προσθεῖς δ' ἄ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
 Ερεῖς ἀτραπίας ὅλον τὸν ἀνδρα.

16'.

Εἰς Ἐπιχάρμου ἀνδριάντα.

Ἄ τε φονὴ Δωρίως, χῶ' ἄνῃρ, ὃ τὸν κοιμοδόξου
 Εὐρώην, Ἐπίχαρμος.
 Ω Βάαχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαβινού
 Τιν' αἶσ' ἀνέθηκεν,
 Οἱ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πεδωριστᾷ πόλει,
 Οἱ ἄνδρ' ἰ πολίτῃ
 (Σωρὸν γὰρ εἶχε ῥημάτων) μακναμένοι
 Τελεῖν ἐπίχειρα.
 Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζῶαν τοῖς πᾶσιν εἶπε χρήσιμα·
 Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ση'.

Εἰς Θρήσσαν τινὰ γυναῖκα.

Ο μακρὸς τόδ' ἔτευξε τῇ Θρεΐσῃ
 Μήδεως τὸ μῦθον ἐπὶ τῇ δόδῳ, κηπέγραψε ΚΑΕΙΤΑΣ.
 Ἐξεῖ τὰν χάριν ἃ γυνὴ ἀντ' ἐκαίμων,
 Ὡν τὸν κῶρον ἔθραψε. Τί μάν; ἔτι ΧΡΗΣΙΜΑ τελευτᾷ.

ισ'.

Εἰς Αρχίλοχον.

Αρχίλοχον καὶ σταθί καὶ εἰσιθε τὸν πόλαι ποιητῶν
 Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
 Δαήλθε κηπὶ νύκτα καὶ ποτ' αἶψ.
 Ἡ ρὺ νεν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ δάλιος ἡγάπεν Ἀπόλλων·
 Ὡς ἑμμελής τ' ἔγεντο κηπιώδεος
 Ἐπεὰ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' αἰεῖδεν.

κ'.

Εἰς ἀνδρίαντα Πεισανδρου τοῦ τὴν Ἡράκλειαν
ποιήσαντος.

Τὸν τῷ Ζαυδῆ δ' ὕμειν υἱὸν ὦνῆρ,
Τὸν λειανομάχαν, τὸν δ' ἔϋχειρα,
Πρῶτος τὴν ἐπάνωθε μουσικοῖον
Πείσανδρος συνέγραψεν ὡς Εκαμείρου,
Χ' ὅσους ἐξεπάνασεν εἴπ' ἀέθλους.
Τούτον δ' αὐτὸν ὁ δῆμος, ὡς σάφ' εἶδῃς,
Ἔσταδ' ἐνθάδε, χάλκεον πηῖσαι
Πολλοῖς μασὶν ὅπισθε κήνικαυτοῖς.

κα'.

Εἰς Ἰππώνακτα.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ καίται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχου τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσὶ κρήνυός τε καὶ παρὰ χρηστῷ,
Θαροῖον καθίζου, κ' ἦν θέλῃς, ἀπόδριξον.

αβ'.

Εἰς τραπεζίτην Κάϊκον.

Δαστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τραπέζα.

Θεὸς ἀνελεῦ, ψῆφον πρὸς λόγον ἐρχομένης.

Ἄλλος τις πρόρρασεν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖα Κάϊκος

Σρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

αγ'.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἄλλος δ' Ἴλιος· ἐγὼ δ' ἐπεὶ Θεόκριτος, ὅς τ' ἔστιν ὄψα, ὄψα,

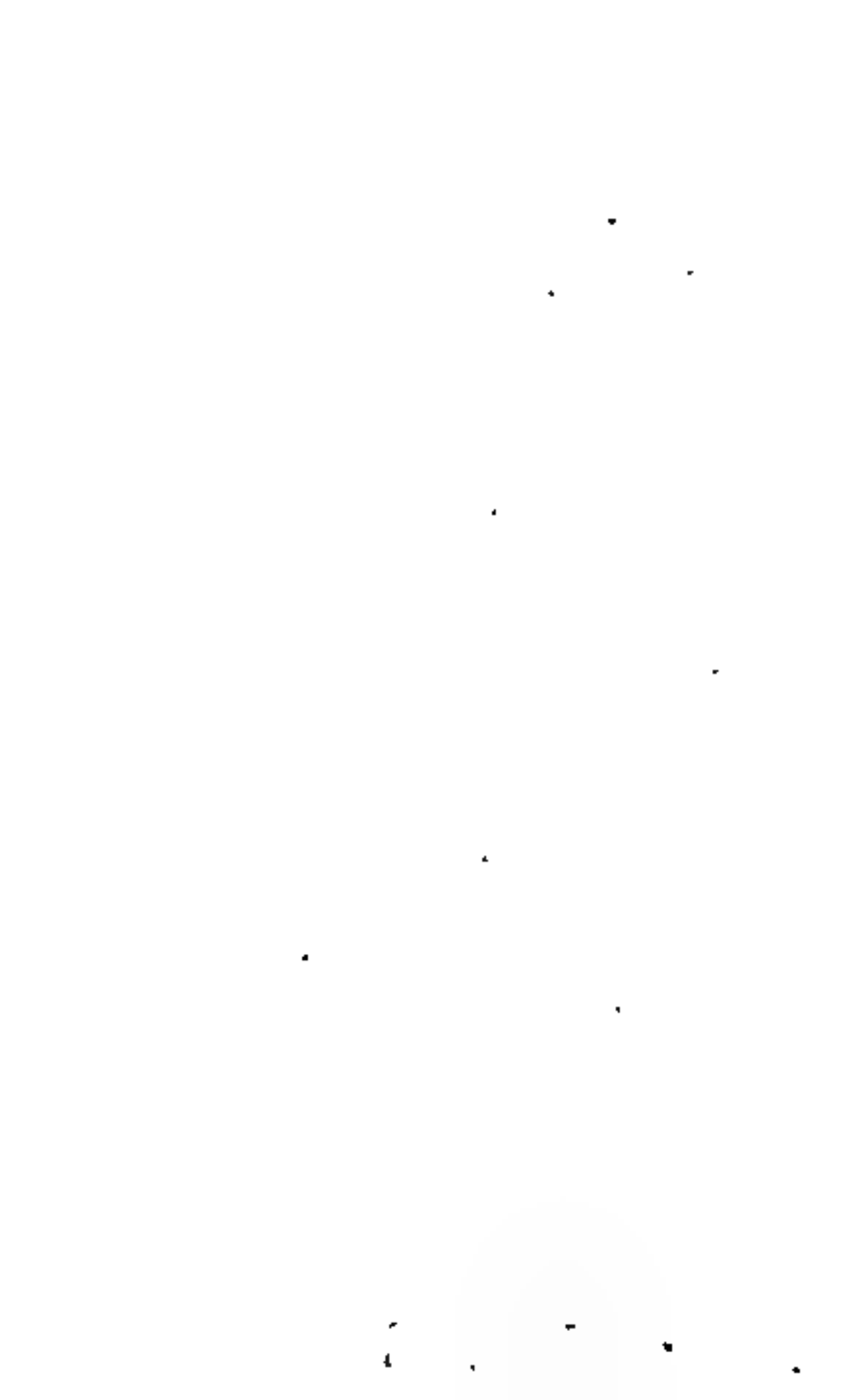
Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίον,

Υἱὸς Πραξαγόραο περὶ λειτῆς τε Φιλίνης·

Μοῦσαν δ' ὀθνεῖαν οὕτων' ἐρελευσάμεν.

ΣΥΡΙΓΞ.

ΟΥΔΕΝΟΣ πνέειρα, Μακροπτόλεμοιο δὲ μάτηρ,
 Μαίας Αντιπέτροιο θοὸν τέκεν ἰθυιτήρα,
 Οὐχὶ Κεράσταν, ὃν ποκα θρέψατο ταυροπάτωρ,
 Ἀλλ' οὐ πικρὴς αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκου,
 Οὔνομ' Ὀλον, διζῶον, ὃ τᾶς μέροπος πόθον
 Κούρας γηρυόνας ἔχε τᾶς ἀνεμώκεος·
 Ος Μόλοχ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνω
 Ἐλκος, ἀγάλμα πόθοιο κυρισμαράγων,
 Ος εἶδεν ἀνορέαν ἰσαυδά
 Παπποφάνου, Τυρίαν τ' ἐρρύπατο·
 Ω τόδε τυφλοφόρον ἐρατὸν
 Πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας.
 Ψυχάν, ὦ βροτοθάμον,
 Στήτας οἷστρο Ζαέττας,
 Κλοποπάτωρ, ἀπάτωρ,
 Δαρνακόγυι, χαροῖς·
 Δὲ μελίοδοις
 Ἐλλοπε κουρα,
 Καλλιόπῃ,
 Νηλεύστοι.

ΒΙΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΒΟΥΚΟΔΙΚΑ.

ΒΙΩΝΟΣ

ΓΕΝΟΣ.

Τρεις γηγόνασι βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταὶ,
Θεόκριτος οὐτοσί, Μόσχος Σικελιώτης, καὶ
Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἔκ τινος χωριδίου καλου-
μένου Φλώσσης. (*Suidas V. Θεόκριτος.*)

ΒΙΩΝΟΣ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΔΙΑΖΩ τὸν Ἀδωνιν· « Αποώλετο καλὸς Ἀδωνις ! »
« Ὁλετο καλὸς Ἀδωνις ! » ἐπαιῶζουσιν Ἑρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθειυδε·
Ἐγρεο, θειλαιά, κυανόστολε, καὶ πλατόκηρον
Στάθεα, καὶ λέγε πάσιν· « Αποώλετο καλὸς Ἀδωνις. »

Αἰάξω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιῶζουσιν Ἑρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἀδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν δδόντι
Λευκῷ λευχὸν δδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιῶ
Λεπτὸν ἀποφύχων· τὸ δέ σι μέλαν εἴδεται αἷμα
Σιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὀμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφὶ δὲ τήνην
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀρήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζῶντος ἀρέσκει,
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἀδωνις, ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάξω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιῶζουσιν Ἑρωτες.

Ἀγρίων, ἀγρίων Ἰλος ἔχει κατὰ μάρτυρ' Ἀθῶνις·
 Μείζον δ' ἢ Κυθήρεσσιν φέρει ποταμῶνδ' Ἰλος.
 Εἶνον μὲν περὶ παῖδα φῶσι κύνας ἀδύμαντο,
 Καὶ Νύμφαι κλαίοντο Ορεάδες· ἃ δ' Ἀρροδίτα,
 Αὐσπόμεναι Πλακαρίδας, ἀνὰ δρυμῶν ἀλάλπται
 Πανθαλῶν, νήπλετος, ἀσύνδαλος αἰ δὲ βόται νῦν
 Ερχομένων κείρονται, καὶ ἱερὸν αἶμα δρέπονται·
 Οὐδ' ἐπὶ μακύνουσι δι' ἄγλαα μακρὰ φορέτται,
 Αὐσπρίων βότῃσι πόσιν, καὶ παῖδα καλεῖται.
 Ἀμρὶ δὲ μετ' ἑλίκην αἶμα παρ' ἑμυαλὸν φρεσὶτο,
 Στάθου δ' ἐκ μαρῶν ποινίσσεται· αἰ δ' ὑπομαχοῖ,
 Χαίνοσι τὰ πάροιθεν, Ἀθῶνιαι πορφύραντο.

« Αἰ αἰ τὸν Κυθήρεσσιν ! » ἐπαικίζουσιν Ἑρῶτες.
 Ἰλος τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζῶσκειν Ἀθῶνις·
 Εἰςθῆκε δ' ἢ πορρὰ οὖν Ἀθῶνιαι Κύπριδος. « Αἰ αἰ ! »
 Ὄρα πάντα λέγοντι, καὶ αἰ δρυῖς· « Αἰ τὸν Ἀθῶνιν ! »
 Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθος τῆς Ἀρροδίτας,
 Καὶ παγαὶ τὸν Ἀθῶνιν ἐν ᾧραισι διακρύβουσι,
 Ἀνθεὶ δ' ἔξ ὁδῶν ἐρυθαίνονται. ἃ δὲ Κυθήρεσσιν
 Πόντος ἀνὰ πηγάδας, ἀνὰ πᾶν νήκος οἰτρὸν ἀεὶδῃ·
 « Αἰ αἰ τὸν Κυθήρεσσιν ! ἀπώλετο καλὸς Ἀθῶνιν. »
 Ἀχῶ δ' ἀντεβόασεν· « Ἀπώλετο καλὸς Ἀθῶνιν. »
 Κύπριδος αἶνόν ἔρωτα τίς οὐκ ἐλάττωσεν ἄν; Αἰ αἰ !
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀθῶνιός τις ἄσχετον Ἰλος,

Ως ἴδε φόνεον αἶμα μαρτυρομένην περὶ μηρῷ,
 Πάχυνε ἀρποτάσσει, κενύροτο· • Μείνον, Ἀθῆνι,
 • Δύσποτρε, μένον, Ἀθῆνι, πανύστατον ὥς σε κίχαιω,
 • Ως σε περιπτύξω, καὶ χεῖλασ' χαίρει μίξω.
 • Ἐγρῶ τυτθὸν, Ἀθῆνι, τὸ δ' αὖ κύματόν με φίλασον.
 • Τόσσούτ' ἐν με φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα,
 • Ἀχρεὶ ἀπὸ φυγῆς ἐς ἐμὸν στήθεα κ' εἰς ἐμὸν ἦπαρ
 • Πνεῦμα τὸν βῆσθ, τὸ δ' ἐν γλυκὺ φῶτρου ἀμείξω,
 • Ἐκ δ' ἐπὶ τὸν ἔρωτα· φίλαμα δ' ἐν τούτῳ φυλάξω,
 • Ως αὐτὸν τὸν Ἀθῆνιν, ἐπεὶ σὺ με, δύσμορε, φεύγεις.
 • Φεύγεις ματ' ἄν, Ἀθῆνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
 • Καὶ στυγνὸν βροῦδα καὶ ἀγρίων ἃ δὲ τάλασιν
 • Ζῶω, καὶ θῆδες ἐμὰ, καὶ οὐ δύναμαι σε διαίεσθαι.
 • Ἀλμύκινε, Περσέφονε, τὸν ἐμὸν πότον· ἔσθι γὰρ αὐτὸ
 • Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσον, τὸ δ' ἐπὶ πᾶν καλὸν ἐς αἰκατεβρεῖ.
 • Ἐμὰ δ' ἄγ' ἀπὸ πικρῆς, ἔχω δ' ἀπὸ ῥεστον ἀνίπν,
 • Καὶ κλαίω τὸν Ἀθῆνιν, ὃ μοι θάνα, καὶ σὶ φοβέσμαι.
 • Θανάσις, ὃ τρικέθετα· πόθος δ' ἐμοὶ ὡς ἄναρ ἔπτε,
 • Σῆρα δ' ἃ Κυθήρεα, κενὸι δ' ἀνὰ δώματ' ἔρωτες,
 • Σοὶ δ' ἄμα κενὸς ἔλαλε. Τί γάρ, τολμηρὲ, πυνάγεις;
 • Καλὸς εἶναι, τόσσούτ' ἐμῆσιν ἄνδρσι πάλαιεσσι·
 • Ὡς ἄλλοφύροτο Κύπρις· ἐπαμύζοντο ἔρωτες,
 • Ἀὖ αἶ τὸν Κυθήρεα· ἀπώλετο καλὸς Ἀθῆνις·
 • Ἀλμύκινε ἢ Παρία τέσσον χεῖν, ὅσον Ἀθῆνις
 • Αἶμα χεῖν τὰ δ' ἐπὶ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἀνθή.

Αἶμα βόθρῳ τίεται, τὰ δ' ἑ δάμναται τὸν ἀναιμάκον.

Αἰάξω τὸν Ἀδωνεὶν ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνεὺς.

Ἡμέτ' ἐνὶ ἔρυμοις τὸν ἀνέρα μύρον, Εὐπρι.

Ἐστ' ἀγαθὴ στείχης, ἔστιν Ἀδωνεὺς φυλλὸς ἐτοίμα
 Ἀέκτρον ἔχει, Εὐθέρεα, τὸ οὖν τόδε νεκρὸς Ἀδωνεὺς.

Ἐκί, νέκυς ὦν, καλὸς ἔστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθύψην.

Ἐσθλὸς νεν μαλακοῖς ἐνὶ φάρσεν, οἷς ἐνίπικον,

Τοῖς μετὰ σὺ ἀνὰ νύκτε τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμάχθαι,

Παγχρίστω κισυτήρι. Πλόθει καὶ στυγρὸν Ἀδωνεὺς,

Βάλλε δ' ἐνὶ στυγρῶσι καὶ ἀνθεοῖς πάντα σὺν αὐτῇ,

Ὡς τήνος, τάθνακα, καὶ ἀνθεοῖς πόντ' ἐμαράνθη.

Ραῖνα δέ μιν καλοῖσιν ἀλοιρῶσι, ραῖνα μύρον

Ὀλλύνθη μύρον πάντα τὸ οὖν μύρον οἷατ' Ἀδωνεὺς,

Ἐκίλταται ἀνδρὸς Ἀδωνεὺς ἐν οἷμασι περρυράσων,

Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστεινόμενοι Ἐρωτες,

Καιρόμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδωνεὺς. Χῶ μὲν ὁσπῆς,

Ὡς δ' ἐπὶ τόξου ἔβαιν', ὧς δ' εὐπτερον ἄγε φαρτέρω,

Χῶ μὲν ἔλυσε πάλιν Ἀδωνεὺς, ὧς δ' ἐλῶσιν

Χρυστοῖς φορέσων ὕδωρ, ὃ δ' ἐμφοῖα λούει,

Ὡς δ' ὑπὸ πτερίγασιν ἀναφύχει τὸν Ἀδωνεὺς.

« Δί μὲ τὸν Εὐθέρεον! » ἐπαυάζουσιν Ἐρωτες.

Ἐσθλὸς λαμπρότατος πῶσιν ἐπὶ φλαμῖς Υἱάτωρος,

Ἐκί στέρας ἐξεκτέτασε γαμῶσιν. Οἷα ἔστι δ' « Υἱάτωρ », »

« Υἱάτωρ » οἷα ἔτ' ἀνδρόμενον μέλος φέσται « Δί μὲ! »

« Δί μὲ! » Ἐκί τὸν Ἀδωνεὺς ἐπὶ κλῆρον ἢ Υἱάτωρος,

Αἱ Σάρπτες κλαίοντι τὸν νύκτα τῷ Κενύρῳ,
 «Ὡλέτο καλὸς Ἀδωνεύς!» ἐν ἀλλήλησι λέγουσαι,
 Αὐταὶ δ' ὄξυ λέγοντι πολὺ πλῆθον ἢ τὸ Δαίνα.
 Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἀδωνεὺν ἀνακλαίουσιν· Ἀδωνεὺν
 Αἱ μὲν ἐπακίδουσιν, ὃ δ' ἐσπίσιν οὐκ ἐπακούει·
 Οὐ μὲν, οὐκ ἐθέλει, Εὐρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.

Ἀφῆγε γόων, Κυθήρεια· τοσήμερον ἴσχυε κομμῆν.
 Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἕτος ἄλλο θαυρῆσαι.

.....

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

ΙΣΕΥΤΑΖ ἔτι κώρος, ἐν αἰατὶ δανδράεντι
 Ορνεια θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ερωτα
 Εσθόμενον πύξωι ποτὶ κλάδον. Ως δ' ἐνόησε,
 Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνεται τ' ὄρνεον αὐτῷ,
 Τῷς καλῶμευς ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
 Τῇ καὶ τῇ τὸν Ερωτα μετάλμενον ἀμφιδόκευτο.
 Σὼ παῖς, ἀσχαλάων ἐνεχ' οἱ τέλος οὐδ' ἐν ἀπάντη,
 Τῷς καλῶμευς βίψας, ποτ' ἀροτρία πρέσβυν ἔκρινεν,
 Ος νῦν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο, καὶ λέγειν αὐτῷ,
 Καὶ οἱ δεῖξεν Ερωτα καθήμενον. Αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
 Μειδιῶν κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα·
 « Φεῖδες τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τ' ὄρνεον ἔρχευ.
 « Φεύγε μακράν' κακὸν ἐντὶ τῷ θηρίον' ὄλβιος ἔσσι,
 « Εἰσόκα μὴ μιν ἔλγῃ· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔνθης,
 « Οὔτος, ὃ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀπ' αὐτῷ
 « Ενθῶν ἐξαπίνης, κεφαλὰν ἐπὶ σέλι καθιζεῖ. »

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Ἀ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
 Νηπιάχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 Ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
 « Μὴ πειν μοι, φίλε βούτα, λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε »
 ὣς λέγε. Ἵ' ἄ μὲν ἀπῆνθεν, ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίσσδον,
 Νήπιος, ὥς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτ' ἐδίδασκον·
 ὣς εὗρεν πλαγίαιλον ὁ Πάπ, ὥς αὐλὸν Ἀθήνα,
 ὣς χέλυιν Ἑρμάων, κίθαριν ὥς ἀδῦς Ἀπόλλων
 Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπαΐετο μύθων,
 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς αἰετῶεν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκεν
 Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρους ἔργα
 Κήρυγ' ἐκλαθόμεν μὲν ὄσων τὸν Ἔρωτ' ἐδίδασκον,
 Ὅσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον ἢ φοβέονται,
 ἢ ἄ θυμῷ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδῶς αὐτῷ ἔπονται.
 Ἐ' ἦν μὲν ἄρα ψυχὰν τις ἔχων ἀνέραστος ἐπικῆῃ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν.
 Ἦν δὲ νόσον τῷ Ἐρωτι δονεῦμενος ἀπὸ μελίσσῃ,
 Ἐκ τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπεγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἔγὼν ὅτι μῦθος δδ' ἐπλετο πᾶσιν ἀληθής·
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ὄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
 Βαμβαίνει μευ γλώσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' αἰδέεσθαι.
 Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαυ τὴ μελίσσῃ,
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ὑδά.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΟΥΚ οἶδ', οὐδ' ἐπέσαιεν, ἀ μὴ' μάθομεν πονέεσθαι.
 Εἰ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῖνα
 Κῦδος ἐμοὶ δῆσονται, τὰ μοι πάρος ὀπίσσει Μοῖρα.
 Εἰ δ' οὐχ ὀδία ταῦτα, τί μοι πολὺ πλῆγον μοχθῆν;
 Εἰ μὲν γὰρ βιώτω διπλὸν χρόνον ἄμμεν ἔδωκεν
 Ἡ Κρονίδας, ἡ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
 Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάσματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
 Ἦν τάχα μοχθήσονται ποδ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
 Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἵνα χρόνον ἐς βίον ἔλθῃν
 Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μῆονα πάντων,
 Ες πόσον (ὦ δειλοὶ!) καμάρως κ' εἰς ἔργα πονεῦμας;
 Ψυχὰν δ' αἶχρη τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
 Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλῆγονος ὄλβου;
 Λαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντας ὅτι θνατοὶ γενόμεθα,
 Σ' ὥς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον;

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΡΣΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

ΕΙΛΡΟΣ, ὦ Μύρσων, ἡ χείματος, ἡ φθινόπωρον,
 ἢ θέρος, τί τοι ἀδύ; τί δὲ πλέον εὐχεται εἰθεῖν;
 ἢ θέρος, ἀνέκα πάντα τελείσται ἔσση μογεύμας;
 ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς διαρρῇ;
 ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον, ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ
 θαλπόμενοι θείγονται ἀεργεῖν τε καὶ ἔκνῃ;
 ἢ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὐαδεν; Εἰπὲ τί τοι φρήν
 αἰρεῖται; λαλεῖν γάρ ἐπέτραπεν ἃ σχολὰ ἄμμεν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κρίνατ' οὐκ ἐπέσται θεήλα ἔργα βροτοῖσι·
 Πάντα γὰρ ἱερὰ τὰῦτα καὶ ἁδία. Ἰεὺ δὲ ἕκαστι
 Εξερῆς, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἄδιον ἄλλαν.
 Οὐκ ἐθέλω θέρος ἡμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλως ὀπτή.
 Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ἔρικε τίττει.
 Οὔλον χεῖμα φέρειν· νιφετόν τε κρύος τε φοβεῖμαι.
 Εἴαρ ἐμοὶ τρικόβατον ἔλεῖ λυκάβαντι παρείη,
 Ἀνέκα μήτε κρύος, μήθ' ἄλως ἄμμε βαρύνει.
 Εἴαρὶ πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἀγία βλαστῇ,
 ὧς ἂν γυῖ ἀνθρώποισιν ἴσῃ, καὶ ὁμοῖος αἰώς.

ζ'

ΕΙΣ ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

ΑΜΦΑΣΙΑ τὸν Φοῖβον εἶλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα·
 Δίξτετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχνην·
 Κρίεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρίεν ἅπαντα
 Ωπειλάν. Μοίραισι δ' ἀνὰλθέα φάρμακα πάντα.

η'.

Οἰδωσι οἱ φιλόντες, ἐπὶν Ἷσον ἀντερῶνται.
 Οἰδως ἦν Θασυῖς, τῷ Πειριθῷ παρεόντος,
 Εἰ καὶ ἀμειλίχτοις κατήλυθεν εἰς Αἰῶνα.
 Οἰδως ἦν χαλεποῖσιν ἐν Αἰεῖνοισιν Ορέστας,
 Οὐνεκα οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἄρητο κελεύθους.
 Ἦν μάκαρ Λισαίδα, ἐτάρω ζώοντος, Αχαιεύς·
 Οἰδως ἦν Θυάσειον, ὅτι οἱ μῦθον αἶνον ἄμυνεν.

θ'.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα ποιεῖν·
 Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχύμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Τεχνᾶσθαι σύρτογα. Πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ε'.

Μόττας Ερωε καλέσει· Μότται τὸν Ερωτα φέρουαν.
Μολπὸν ταὶ Μότται μοι δεῖ παθέοντι διδοῖεν,
Τὸν γλυκερὸν μολπὸν, τὸς φάρμακον ἔδωκεν οὐδέν.

ια'.

Εκ θαμινῆς βαθάμυγρος, ὅπως λόγος, πλὴς ἰσίας
Χ' ἂν λίθος ἐς βουγμὸν κοιλαινέται. . .

ιβ'.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασιῦμαι ἐμὸν ὁδὸν ἐς τὸ πότμοντες
Τῆνο, ποτὶ φάμαθόν τε καὶ ἥλωνα ψευδρίσδον,
Λισσόμενος Γαλόττειαν ἀπηνέα· τὸς δὲ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑστατίῃ μεχρὶ γήραος οὐκ ἀπολείψει.

ιγ'.

Μηδὲ λήπης μ' ἀγέραςτον, ἐπὶν χάς Φοῖβος ἀπείδεν
Μισθὸν ἔδωκε. Ποιεῖ δὲ τὰ πρᾶγματα κρέσσονα τιμῇ.

ιδ'.

Μορφέ θηλυτέρησι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλγέα.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
ΚΑΙ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

ΜΥΡΣΩΝ, ΑΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

ΛΗΣ νύ τί μοι, Λυκίδα, Σκελὸν μέλος ἄδῃ λεγαίνεν,
 Ἰμερόεν, γλυκύθυμον, ἔρωτακόν, οἷον δ' Εὐκλεῆς
 Λεῖσεν Πολύφομος ἐπ' ἤϊόνι Γαλατεΐᾳ;

ΑΥΚΙΔΑΣ.

Ἐ' ἦν μοι συρίοδεν, Μύρσων, φίλον· ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλὼ μέλος, ἄδῃν ἔρωτα,
 Δάθρια Πηλεΐδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν,
 Πῶς παῖς ἔσακτο φάρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφόν,
 Ἐ' ὅπως ἐν κούραις Δυκομηΐσιν ἀγκυρᾷ ἔχουσα
 Πηλεΐδην ἀγκάπαξεν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

ΑΥΚΙΔΑΣ.

Ἀρπασε τὰν Ελέαν ποθ' ὁ βοικόλος, ἄγε δ' ἐς Ἰόαν,
 Οἰνώνη κακὸν ἄλγος. Ἐχώσατο ἅ Ἀσκαδαίμων,

Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιῶν. Οὐδε τις Ἑλλήν,
 Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἑλιδος, οὔτε Λακωνίων,
 Μείνεν ἐὼν κατὰ δόμα, φέρων φθισάνορ' Ἀρηα.
 Λάνθανε δ' ἐν κόραις Λυκομηΐδι μοῦνος Ἀχιλλεύς,
 Εἶρω δ' ἀνθ' ὀπλῶν ἐδιδάσκατο, καὶ χερὶ λευκῇ
 Παρθενικὸν κόπον εἶχεν. Εφαίνετο δ' ἤϊτα κόρα.
 Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Σιώνεαις πόρφυρε παρειαῖς, καὶ τὸ βρόδιμα
 Παρθενικῆς ἐδάδιζε, κόμας δ' ἐπίκαζε καλύπτρῃ.
 Θυμὸν δ' Ἀρεὸς εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔροντα.
 Εξ αὐτοῦ δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Διδοαμεῖα·
 Καὶ ποτὲ μὲν τήνας ἐφίλει χεῖρα· πολλὰκι δ' αὐτῆς
 Σώμ' ἀνὰ καλὸν αἶμα, τὰ δ' ὀδὲά δ' ἄρ' ἐπίνει.
 Ἦσθη δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὁμᾶται. Πάντα δ' ἐποίει,
 Σκεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. Ἐλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτῇ·
 « Ἀλλὰ μὲν κνώσσοις σὺν Ἀλλήλαισιν ἀδελφαί·
 « Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα· μούνα σὺ δὲ, νύμφα, καθεύδει.
 « Αἱ δ' ὅσοι παρθενικαὶ, συνομήλεις, αἱ δ' ὅσοι καλῆ,
 « Ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομαι· αἱ δὲ πόνον
 « Νύσσα καὶ δολία με κακῶς ἀπὸ σείο μερίσσει.
 « Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο. »

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

ΕΣΠΕΓΕ, τῆς ἐρατῆς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἀγαλμα,
 Τάσσον ἀφαιρότερας μῆνας ἔσον ἔξοχος αἰσθρῶν,
 Χαῖρε, φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῆμον ἄγοντι
 Ἀντὶ σελαναίας τὸ δίδου φάος, ὥνεκα τήναι,
 Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον ὄυσιν. Οὐκ ἐπὶ φαιρᾶν
 Ἐρχομαι, αὐδ' ἵνα νυκτὸς ἡδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δ' ἔτ' ἐρασσασμένῳ συνερᾶσθαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ'.

ΑΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσης,
 Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 Τυτθὸν ἔφαν. Τί νυ τόσον ἀπήχθεο; καὶ τί νυ πᾶ
 Τάλικον ὥς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἑρῶτα τέτῃαι,
 Ἀγριῶν, ἄστοργον, μορφῇ νόον αὐδὲν ὅμοιον;
 Ες τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκατόλῳ ὤπασας ἄμμεν,
 Ως μὴ παρὸν ἔόντα θνναίμεθα τήνων ἀλίζαι,

ΜΟΣΧΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

•

•

•

•

•

6, 10, 11, 12

•

ΜΟΣΧΟΥ

ΓΕΝΟΣ.

Μόσχος, Συρακούσιος, γραμματικός, Αριστάρχου γνώριμος. Οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητὴς μετὰ Θεόκριτον, τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητήν. (*Suidas.*)

+

•

1

4. 7. 1992

ΜΟΣΧΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΗΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

- ▲ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρόν ἐβώσκει·
■ Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
■ Δραπετιῶας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
■ Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς νιν,
■ Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα· τί δ' ὦ ξένη, καὶ πλέον ἐξεῖς.
■ Ἐντι δ' ὁ παῖς περίσாமος· ἐν εἵκοσι πᾶσι μύθοις νιν.
■ Κρῖντα μὲν αὐ λουχὸς, πυρὶ δ' εἵκελος ὄμματα δ' αὐτῷ
■ Δριμύλα καὶ φλογέεντα, κακαὶ φρένες, ἀδὺ λείλημα·
■ Οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φητέγγεται ὡς μέλι φονά,
■ Ἐν δ' ἐχολᾷ νόος ἐστίν· ἀνάμερος, ἡπεροπευτὰς,
■ Οὐδ' ἐν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσσει.
■ Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἱταμὸν τὸ πρόσωπον.
■ Μετακύλα μὲν τήνων τὰ χερύδρια, μακρὰ δ' ἐβάλλει·
■ Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς αἰθέρα βασιλῆα.
■ Γυμνὸς μὲν τάγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύχασται.

- Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐπίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον·
- Ἀνέρας ἢ δὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
- Τόξον ἔχει μάλ' αἰὲν, ὑπὲρ τόξου δ' ἐβέλεμνον·
- Τυτθὸν ἔσθ' τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
- Καὶ χρύσειον περὶ νύκτα φαρέτρων, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
- Τοῖ παρσὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κῆμ' ἐτερώσκει.
- Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα πολὺ πλεῖον δ' ἢ αὐτῇ
- Βασιὰ λαμπρὰς ἑοῖσα· τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
- Ἦν τὴν γ' ἔλθῃς τῆνον, θαμάσας ἄγε, μὴδ' ἐλπίσης.
- Ἐ' ἦν ποτ' ἰδῇς κλαίοντα, φυλάσσεο μὴ σε πλανήσῃ.
- Ἐ' ἦν γελοῖη, τὴν γιν' ἔλκε· καὶ, ἦν ἐθέλῃ σε φιλεῖν,
- Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χαίλα φαρμακόντα.
- Ἦν δ' ἐλέγῃ· ἀάθ' ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὅπλα·
- Μὴ τὸ θίγῃς· πλάνκα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέ-
βηκται.

ΕΥΡΩΠΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β'.

ΕΥΡΩΠΗ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἦκεν ὄνειρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθε δ' ἦναι.
 Ὑπνὸς δὲ γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἀρίζων,
 Λυσιμελὴς, πεδῶν μαλακῶν κατὰ φάτα δεσμῶ,
 Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὄνειρον.
 Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐντακνώσσουσα δόμοισι
 Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπαϊνή,
 ὤσσετ' ἠπείρους δοῶς περὶ εἶο μάχεσθαι,
 Λοιδά τ' ἀντιπέρην τε. Φυὴν δ' ἔχον εἶα γυναῖκες.
 Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μαρρὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἑώρα
 Ἐνθαπίη, καὶ μᾶλλον ἐῆς περιᾶσχετο κόρης·
 Φάσκεν δ' ὡς μιν ἔταυτε, καὶ ὡς ἀτίτηλὲ μιν αὐτή.
 Ἡ δ' ἑτέρη κρατερῆσι βιαζομένα παλάμῃσιν
 Εἶρυσεν οὐκ ἀέκουσιν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχοῦ γέρας ἔμμεναι Εὐρωπαϊνήν.
 Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λαχέων θόρε δειμαίνουσα,
 Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον·
 Εξομένη δ' ἐπὶ θηρὸν θάκην ἔχεν, ἀμφοτέρως δὲ

Εἰσέτι πεπταμένους ἐν ὄμμασι εἶχε γυναικας.

Ὅτ' ἐδὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρθένος αἰδῶν

• Τίς μοι τοιαῦτά φάσματ' ἀπυρρανίων προΐηλε;

• Ποιοί με στρωτῶν λαχέων ὑπερ' ἐν θαλάμοισιν

• Ἐδὺ μάλα πνέουσους ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;

• Τίς δ' ἦν ἡ ξεινή, τὴν εἰσὶόν ὑπνέουσας;

• Ὡς μ' ἔβαλε κροδίην κείνης πόθος! ὧς με καὶ αἰτὴ

• Ἀσπασίως ὑπάδειτο, καὶ ὧς σφετέρην ἴδε παῖδα!

• Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν Μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον. •

Ὡς εἰποῖσ' ἀνόρουες φίλας δ' ἐπεδίδεσθ' ἑταίρας

Ἠλικας, αἰέτας, θυμώρεας, εὐπατερείας,

Τῆσιν αἰεὶ συνάθουρυν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,

Ἢ ὅτε φαδρύνετο χρόα προχοῇσιν ἀναύρωι,

Ἢ ὅπότε' ἐκ λειμώνος ἐύπνοα λείρεα κέρσοι.

Ταὶ δέ οἱ αἰψὰ φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἐκίστη

Ἀνθοδόκον τάλαιον. Ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον

Ἀγχαίλους, ἔθι τ' αἰὲν ὀμύαδον ἡγερέθοντο,

Τερπόμεναι βοεῇ τε φυῇ, καὶ κύματος ἡχῇ.

Αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαιον φέρον Εὐρωπείη

Θηπτόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἠραίστοιο,

Ὀν Αἰδύη πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λάχος Ἐννοσεργίου

ἦεν· ἡ δὲ πόρεν Ἥραια καὶ Τηλεράδου,

Ἦτε οἱ αἰματος ἰσθῆν· ἀνύμφης δ' Εὐρωπείη

Μήτηρ Τηλεράδου περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.

Ἐν τῇ θείοῦλα πολλὰ τετεύχαστο μαρμαίροντα.

Ἐν μὲν ἦν χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχίς ἰὼ,
 Εἰσέτι πόρτις ἰοῦσα· φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός·
 Φοιταλήν δ' ἐ πόδεσσιν ἐφ' ἄλμυρά βαίνει κέλευθα,
 Νηχομένη ἱέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
 Δοιοὶ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὄφρυος αἰγαλαῖο
 Φόβτες ἀλλήλοισιν· θηεῦντο δ' ἐ ποντοπόρον βοῦν.
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαρώμενος ἡρέμα χειρὶ θειῇ
 Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἐπταπόρου παρὰ Νεῖλου
 Ἐκ βοῆς εὐκέραιο πάλιν μετὰμειβε γυνάϊκα.
 Ἀργύρεος μὲν ἦν Νεῖλου ῥόος, ἥ δ' ἄρα πόρτις
 Χαλκείη χρυσοῦ δ' ἐ τετυγμένος αὐτὸς ἦν Ζεὺς.
 Ἀμφὶ δ' ἐ δινήμεντος ὑπὸ σταφάνην ταλάροιο
 Ἑρμείης ἦσκητο· Πέλας δ' οἱ ἐκτετάνυστο
 Ἀργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
 Τοῖο δ' ἐ φοιτήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
 Ορνίς ἀγαλλόμενος πτερίγων πολυανθεί χροσθί,
 Ταροὺν ἀναπλώσας, ὥσεί τί τις ὠκύαλος νηὺς,
 Χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χεῖλα ταροῖς.
 Τοῖος ἦν τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
 Αἱ δ' ἐπεὶ οὖν λειμώνας ἐσῆλυθον ἀνθεμόεντας,
 Ἀλλὰ ἐπ' ἀλλοίοισι τότε ἄνθει θυμὸν ἔτερπον.
 Τῶν ἥ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἥ δ' ὑάκινθον,
 Ἡ δ' ἴον, ἥ δ' ἑρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
 Λειμώνων ἑαροτραφείων θαλέθεσκε πέτῃλα·
 Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο πρόκου θυόεσσαν ἐθείρην

Ἀράπτεον ἐραϊσάινουσσι. Ἀτὰρ μέση ἔσται ἀνίστασθαι,
 ἀγλαίῃσιν πυρρὸν ῥόδον χεῖρεσσι λήγουσα,
 οὐδ' ἀπὸ ἐν χαρίτεσσι διέπρασεν ἀρρογάνεια.
 οὐ μὲν οὖν ὄφρ' ἐμὲλλον ἐπ' ἀνθεσσι θυμὸν ἰκίνατο,
 οὐδ' ἀπὸ παρθενίας μέτρητο ἀχρεόντων δρυσθαι.
 ἢ γὰρ εἴη ἐκρονίθης, εἰς μὲν φράσσῃ, εἰς ἐβέλτετο
 θυμὸν, ἀναισταντων ὑποδμαθείς βαλίζουσι
 κυπρῶδες, ἢ μοῦνη δύναται καὶ τῆνα ἀκμάουσι.
 ἀπὸ γὰρ, ἀλευόμενος τε χόλον ζυλόμενος Πρῆς,
 Παρθενικῆς τ' ἐβόλον ἀπὸ τοῦ νέου ἐλαπυτίζουσι,
 κρυφε δ' οὖν, καὶ τρέφε δ' ἄμα, καὶ, γίγνεται ταῦρος,
 οὐχ οἷος σταθμαῖς ἐντρέφεται, οὐδ' ἂν οἷος
 ὠκεῖα δακρυόσσει, οὐρανὸν εὐπακτίς ἀροτρον,
 οὐδ' οἷος ποιμένας ἐπιβόσκουσι, οὐδ' ἂν οἷος
 ὅστις ὑποδμαθείς ἐρίει πολύφορτον ἀπέναν.
 τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο ἄμας ξανθόχροον ἔσται,
 κίχλος δ' ἀργύρεος μέσση μάρμαρα μετώπῳ,
 ὅσας δ' ὑπὸ γλαυκῇ ἔσας δ' ἡμερον ἀντράκτουσι
 ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι πέρα ἀντάλλα παρῆναι,
 ἀντιγὸς ἡμετέρου παρῆς ἀπὸ πύλων σελήνης.
 Πλῆθε δ' εἰς λειμῶνα, καὶ οὐα ἐρόθης φανθείς
 Παρθενικῆς· πάσης δ' ἔρως γένετ' ὅγχις ἰκίνατο,
 ὕψιστι δ' ἡμερτοῖο βόας. τοῦ δ' ἀλδρατος ὄφρ' ἔτι
 Τηλέθι καὶ λειμῶνας ἐκίνατο λαρὸν ἀντράκτου.
 Στῆ δ' ἐπὶ ποδῶν προπάρουσαν ἀκίμονος Ἑύρωπιός τε,

Καὶ οἱ λιχμάζεσθαι θέρην, κατέβαλε δὲ κοῦρην.
 Ἡ δὲ μιν ἀμφαρόσπετα, καὶ ἄρεμα χεῖρες ἐν ἄρρῳ
 Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργυντο, καὶ κύεσσι ταῦρον.
 Αὐτὰρ ὁ μελίσχων μυκάετο· φαίης κ' αὐλοῦ
 Μυγδονίου λιγὺν ἤχον ἀνηπύοντες ἀκούουσιν.
 Ωκλασε δὲ πρὸ ποδοῖν· ἐδέξατο δ' Εὐρωπείην,
 Δύχεν' ἐπανοστράφας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῆτον.
 Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμεισι μετέννεπε παρθένωχαι·
 « Δεῦθ', ἐτάραι φίλαι καὶ θμελίκες, ὄφρ' ἐπὶ τῇδε
 « Εξόμεναι ταῦροι τερπώμεσθαι· ὃν γὰρ ἀπάσας,
 « Νῆτον ὑποστορέσκες, ἀναδέξεται, οἷά τε νῆες.
 « Πρῆγς δ' εἰσιδέειν καὶ μελιχος, οὐδέ τι ταῦροις
 « Ἄλλοιαι προσδοίκα· νόος δὲ οἱ ἤντε φωνῆς
 « Αἰσιμας ἀμφιδέαι, μαινῆς δ' ἐπιδύεται αὐδῆς. »

Ὡς φαιμένη, νῆτοισιν ἐρίζανε μεσίδωσκα·
 Αἱ δ' ἄλλαι μάλισσιν. Ἄραρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
 Ἦν εἶθελ' ἀρκάξας, ὠκύς δ' ἐκὶ πόντον ἔκτανεν.
 Ἡ δὲ μετὰστροφθεῖσα φίλας καλέσκειν ἐταίρας,
 Σείρας ὀρεγνυμένη τὰ δ' οἷα ἐδύναντο κιχάνειν.
 Διτάνει δ' ἐπιδῶς πρόσσω θέειν, ἥντε δελφίς,
 Χελώϊς ἀδράκτεσσιν ἐπ' αὐρῇ κύματα βάνων.
 Ἡ δὲ τούτ' ἐρχομένοισι γαλψάσπετα θάλασσα·
 Εἴηται δ' ἀμφὶς ἀταλλῇ διὸς προπάρειθε ποδοῖν,
 Γηθόφουνος δ' ὑπὲρ οἴδμα κυβίσταε θυσοοβὲ δελφίς.
 Νηρηίδες δ' ἀνέδωσαν ὑπ' ἐξ ἁλός· αἱ δ' ἀρεὰ πᾶσι

Εργείοις ναυτοῖσιν ἐρήμηναι ἀντ' ἐχέοντο.
 Καὶ δ' αὖτὸς βαρύνδευκος ὑπαῖρ αἰὲς ἔννοστος, ἔκμα
 κατιθύνων, αἰὲς ἤγετο καλεῖσθαι
 Δωτακιστογῆτο· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγαρέθοντο
 Τρίτωνες, πάντοτε βαρυθρονοὶ αὐλητῆρες,
 Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠκύνοντες.
 Ἡ δ' ἄρ' ὄρεζομένη Ἐπὶ δὲ βόδοις ἐπὶ νάτοισι,
 Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρα, ἐν χειρὶ δ' ἄλλη
 Εἶρω κορυφαῖα κάλπου πτύχας, ὅρα κεν ἦεν
 Δεῖν ἑρκαομένην πολέης αἰὲς ἀσπατον ὕδαρ.
 Καλπωθε δ' ὦμοισι πέπλος βαθυὺς Εὐρωπαϊῆς,
 Ιστίον οὐαί τε νῆες, ἐλαρρίζουσι δὲ πούρην.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἀναυθεν,
 Φαίνεται δ' οὗτ' ἀκτὴ τις αἰλίρροθος, οὗτ' ὄρος αἰκὺ,
 Ἀλλ' ἀπὸ μὲν ὑπερθεῖν, ἐνερθε δὲ πάντοτε ἀπείρων,
 Ἀμφὶ δ' ἀπαπτήνουν, τοῖσιν ἀνατείλατο γουήν·
 • Πῃ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἐπλεο; Πῶς δὴ κέλευθον
 • Ἀργαλλόισι πόδεςσι διάρχου, οὐδὲ θάλασσαν
 • Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπιδρομάς ἐστι θάλασσαν
 • Πικύλοισι, ταύροι δ' αἰλὴν τρομάουσι ἀταρπῆν.
 • Ποῖόν σοι πατὴν ἦδ' ὅς τις εἴς αἰὲς ἔσται ἰάωθι;
 • Ἡ ἄρα τις θεὸς ἐσσί; θεοῖς δ' ἐπαιεῖται μέγας.
 • Οὐδ' ἄλλοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὕτω τι ταύροι
 • Ἐν πάντῳ στείχουσι· αὐτὰρ χθόνα καὶ πατὴρ πάντων
 • Ἀδρυχὰς ἀσσοῖς, χαλαὶ δὲ τοὶ οἴον ἀροτμή.

- Ἡ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὑψόσ' ἀερθεῖς,
- Ἰκέλος αἰψηροῖσι ποτήσας οἰωνοῖσιν.
- Οἶμοι! ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἢ ῥά τε δῶμα
- Παιτρὸς ἀποπρολεπαῦσα, καὶ ἐσπομένη βοῦ' τῷδε,
- Ξείνην ναυτιλίην ἐρέποι, καὶ πλάζομαι οἴη.
- Ἀλλὰ σὺ μοι, μεδίων πολιτῆς ὅλως ἔννοσθαιε,
- Ἰλαος ἀνταέσιας. Ἐέλπομαι εἰσοράσθαι
- Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἑμεῖο.
- Οὐκ ἄθεε! γὰρ ταῦτα διερχομαι ἵγρ' ἀκέλευθα. »

Ὡς φάτο. Τὴν δ' ὦδε προσεφώνεεν εὐρύκερος βούς·

- Θάρσει, παρθενική· μὴ δαίδιθι πόντιον οἶδμα.
- Αὐτὸς τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶμεν
- Ταῦρος, ἐπεὶ δύναμαι γε φανήμεναι δ', ἅτ' ἐθέλωμι.
- Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσῃν ἄλα μετρήσασθαι
- Ταύρῳ λειδόμενον. Κρήτη δὲ σε ὀξέεται ἤδη,
- Ἡ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτὸν, ὅπα νυμφήϊα σείο,
- Ἔσσεται· ἐξ ἑμέθεν δὲ κλυτοὺς φητύσας υἷας,
- Οἱ σκηπτούχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται. »

Ὡς φάτο, καὶ τετέλειστο τάπερ φάτο. Φαίνεται μὲν δὴ Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν σφετέρην ἀνελάξετο μορφήν. Δύσε δὲ οἱ μήτρην, καὶ οἱ λέχος ἔντυον ὤραι. Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γίνετ' αὐτίκα νύμφη, Καὶ Κρονίδῃ τέκε τέκνα, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ ΒΟΤΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

ΕΙΣΑΓΑΓΙΟΝ γ'.

ΔΙΔΙΝΑ μοι στοναχέεττα, νάπαι, καὶ, Δοῦρεσσιν ὕδωρ
 Καὶ ποταμοὶ, κλαίετε τὸν ἡμερθέντα Βίωνα.
 Νῦν, φυτὰ, μοι μύρεσθε, καὶ, ὄλσεν, νῦν γνάσσει.
 Ἀνθεα, νῦν στεγνοῖσιν ἀποπνεύετε κορύμβοις.
 Νῦν, ῥόδα, ροειύσασθε τὰ πένθιμα, νῦν, ἀναμάνε.
 Νῦν, ἰάκυνθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλῆθυν Δι Δι
 Δάμδανε σοῖς πετάλοισι. Καὶ δὲ τέθνασκε μελιχτάς!

Ἀρχετε, Σικελικαὶ, τῷ πένθει, ἀρχετε, Μοῖσαι.
 Ἀδύνας, αἱ πυκνοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
 Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τῆς Ἀρεθοίδας,
 ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι σὺν αὐτῷ
 Καὶ τὸ μέλος τέθνασκε, καὶ ὤλετο Δωρὶς Διοιδά.

Ἀρχετε, Σικελικαὶ, τῷ πένθει, ἀρχετε, Μοῖσαι.
 Στρυμῶνιοι, μύρεσθε παρ' ὕδασι αἰλωνα, κίαντοι,
 Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσθετε πένθιμον ὁῦδιν.
 Οἷα ἐν ὑμετέροισι ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ἀείδεν.

Εἶπατε δ' αὖ καίρις Οἰαγρίαν, εἶπατε πάσαις
Βιττονίαις Πύρραιον· ἄλλοτε δαίριος Ορραῖος· »

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πάνθεος, ἀρχετε, Μοῖσαι.
Καῖνος ὁ ταῖς ἀγλαίστην ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλει,
οὐκ ἔτ' ἀρημαίευσεν ὑπὸ δρυὸν ἤμενος φῶερ
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λαβαῖον αἰδεῖ.

Ὡρα δ' ἔστιν ἄρωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ τύροις
Πλασθόμεναι, γάωντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι τάμεσθαι.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πάνθεος, ἀρχετε, Μοῖσαι.
Σείο, Βίαν, ἐκλαυσε ταχὺν μῦθον αὐτὸς Ἀπόλλων,
καὶ Λάτυροι μύροντο, μελίσχλαινοι τε Πριηποὶ
καὶ Πᾶνες στοναχεύντι τὸ οὖν μέλος· αἳ τε καὶ Ὀλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέοντο.
Ἀχῖ δ' ἐν πέτραισιν ὠδύρεται, ὅττι σιωπῆς,
ἧ' οὐκ ἔτι μιμνῆται τὰ σά χειλεσ'· ὅθ' δ' ἐπ' ὀλέθρου
Ἀνδρόα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἀνθάα πάντ' ἀμαράνθη.
Μάλλον οὐκ ἔρρησαι καλὸν γλῶσος, οὐ μέλι σίμβλον,
ἐκτίθειν δ' ἐν καρῇ λυπεύμενον· οὐκ ἔτι γάρ οἱ δέϊ,
τῷ μέλιτος τῷ σά τεθνεώτοτος, αὐτὸ τραγῆσθαι.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πάνθεος, ἀρχετε, Μοῖσαι.
Οὐ τέσον ἀναλίσσει παρ' ἧσσι μύρατο δαίρην,
οὐδὲ τέσον παρ' αἰεσσιν ἐνὶ σκαπέλαισιν ἀφῶν,
οὐδὲ τέσον θρήνησιν ἐν' ὦρα πατρὸς χειλῶν,
ἀλκυόνος δ' οὐ τέσον ἐπ' αἴγασιν ἰαχε Ξαμῆ·
οὐδὲ τέσον γλαυκῶϊ ἐνὶ κύμασι Ξηρόλος φῶερ.

Οὐ τέσση φάεισιν ἐν ἄγραι παῖδα τὸν Λοῦς,
 Ἰπτάμενος περὶ σῆμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρουι,
 Οὐσσην ἀπορθευμένωιο κατωδύρακτο Βίανος.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖται.
 Ἀδωνίδας πάσαι τε χαλιθῶνες, ἄς ποκ' ἔταρπεν,
 Ἀς λαλεῖν ἐδίδασκε, καθεσθόμεναι ποτὶ πρέμνους,
 Ἀντίον ἀλλάσσουσιν ἐπώκων· αἱ δ' ὑπεφαίνουσιν
 Ορνίθες. Ἀνπέλοθε, πελειώδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖται.
 Τίς ποτε σὺ σύργγι μαλίζεται, ὦ τριπόδατα;
 Τίς δ' ἐπὶ ποῖς καλῶμοις θηοῖ στόμα; τίς θρασυῖς
 οὕτως;

Εἰσέτι γὰρ πνέει τὰ σὰ χεῖλεσσι καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.
 Ἀχὼ δ' ἐν δονάεσσι τεύς ἐπιβόσκειτ' ἀοιδίς.
 Πανὶ φέροι τὸ μέλιγμα· τάχ' ἐν κακείνῳι ἐρείσει
 Τὸ στόμα δειμαίνουι, μὴ δεύτερα πείσῃ φέρηται.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖται.
 Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἐν ποκ' ἔταρπες
 Εὐδομέναν περὶ σείῃ παρ' αἰόνοισι θαλάσσης.
 Οὐ γὰρ ἴσων Κισσῶπι μαλίσθε· τὸν μὲν ἔρρυγεν
 Ἀ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἀέριον ἔβλεπεν ἄλκις.
 Καὶ νῦν, λασημένῃ τῷ κύματος, ἐν φαρμάθεσι
 Εὐδετ' ἄρημαίκοι, βόας δ' ἔτι σείῃ νομαίνει.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖται.
 Πάντα τοι, ὦ βότα, ξυγκάθοντο ὄροι τὰ Μοῦσῃν,

Παρθενῶν ἐρέοντα φιλάματα, χεῖλεα παίδων.
 Καὶ στυγνοὶ περὶ σῆμα τῶν κλαίουσιν Ερωτες.
 Ἀ Κύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλεον, ἢ τὸ φίλαμα,
 Τὸ πρῶτον τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε.
 Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λεγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
 Τοῦτο, Μάη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμηρος,
 Τῆνο τὸ Καλλιόπης γλυκερὸν στόμα, καὶ σε λέγοντι
 Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι βέεθροις,
 Πᾶσαν δ' ἐπλήσας φωνᾶς ἄλκι· νῦν πάλιν ἄλλον
 Υἷα δακρύεις, καὶ νῦν δ' ἐπὶ πένθει τόσῃ.
 Ἀμρότεροι παγκλῆς περιλαμένοι· θεὸς μὲν ἔπειτα
 Παγκασίδος κρήνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθούσας.
 Σὼ μὲν Τυνδαρέω καλὰν δαΐσει θυγάτρα,
 Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον.
 Καῖνος δ' οὐ πολέμας, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἐμελπε,
 Καὶ βούτας ἐλίγαινε, καὶ αἰεὶ δὸν ἐνόμει,
 Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ᾄδ' ἀπὸρτον ἄμελγε,
 Καὶ παίδων ἐδίλκε φιλάματα, καὶ τὸν Ερωτα
 Ετρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.

Ἀρχετα, Σουλιτικῇ, τῷ πένθειος, ἀρχετα Μοῖσαι.
 Πᾶσα, Βίον, Σπηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄσπετα πάντα.
 Ἀσκρα μὲν γοῶει σε πολὺ πλεον Ηοιόδοι·
 Πένδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὑλαι·
 Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσθος ἑραυνά·
 Οὐδ' ἄ τόσον τὸν ἀειδὲν ἐμύρατο Τήιον ἄστυ.

Σὺ κλέων Ἀρχιλόχου ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφούς
 Εἰσέτι σὺ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἢ Μιτυλήνῃ.
 Πάντες, θεοὶ πεπυρρὸν τελέθει στέμα, βασιλευσσι
 Εἰς Μοῦσῃν, οὓς πότμον ἀνακλαῖοντι θανόντες.
 Κλαίει Σικελίδης, τὸ Σάρον αἰὼς· ἐν δὲ Εὐβοῖῳ,
 Ὁ πρὶν μεῖδαντι σὺν ἑρμῇ φασγὸς ἰδέσθαι,
 Ἀέκρου νῦν Διαιδῆς κλαίει χεῖρ· ἐν τε πολέταις
 Τρωπιδῆαις ποταμῷ θρηγεί περ' ἄλυντι Φιληγῆς·
 Ἐν δὲ Συρακοσίοις Θεόκριτος· αὐτὰρ ἔγωγε τοὶ
 Αἰσωνεῖς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ἤϊός
 Βουκολικῆς, ἀλλ', ἐντ' ὀδιδίξω αἴετο μαθηταίς,
 Κλαρονόμος Μῶσος τῆς Λαριίδος. Ἄρμα γαρσίμῳ,
 Ἀλλοῖς μὲν τὸν δίδον, ἑμοὶ δ' ἀπ' Ὀετπας ἀοιδόν.

Ἀρχετα, Σικελικῇ, τῷ πένθος, ἔρχετα Μοῖσῃ.
 Αἶ, αἶ! τὰ μελέχαι μὲν ἔπειτα κατὰ πῆπον θλόνται,
 Εἰδὲ τὰ χλωρὰ σέλικα, τὸ, τ' αἰθαλᾶς οὐλον ἀνεῖθον,
 Ὑστερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο γίνοντι
 Ἄρμας δ', οἱ μεγάλοι καὶ περταροὶ ἢ σοφοὶ ἄνθρωποι.
 Οὐκ ὅτε πρῶτα θάνατος, ἀνάσσει ἐν χθονὶ κοῖλῃ
 Εὐδομος εὖ μάλα πατρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνῳ.
 Καὶ σὺ μὲν ἐν στήθε' πεπυραμένος ἔσσυαι ἐν γῇ
 Τῆς Νύμφης δ' ἰδοῖεν αἶψά τὸν βῆταρχον φθάν.
 Τῇ δ' ἐγὼ σὺ φρονόσιμος τὸ γὰρ μέλος οὐ κίλιν φθάν.

Ἀρχετα, Σικελικῇ, τῷ πένθος, ἔρχετα, Μοῖσῃ.
 Θέρμας ἦθε, βίον, ποτὶ σὺν στέμα· φάρμακον αἶλα.

Πῶς τέν τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, κ' οὐκ ἐγλυκάνθη;
 Τίς δὲ βροτὸς τοσούτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
 Ἡ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ὧδ' ἄν

Ἀρχετε, Σικελικαὶ, τῷ πένθει, ἄρχετε, Μοῖσαι.
 Ἀλλὰ θῆα κίχε πάντας. Εὐών δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
 δακρυχέων τέν οἷτον ὀδύρομαι. Εἰ δυνάμην δέ,
 Ὡς Ὀρρεὺς καταβάς ποτὶ Τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεύς,
 Ὡς πάρος Ἀλκείδης, κήγόν τάχ' ἄν ἐς δῶμον ἦλθον
 Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλουτῆι μελίσδει,
 Ὡς ἄν ἀκουσαίμην τί μελίσδει. Ἀλλ' ἐπὶ Κώρῃ
 Σικελικὸν τι λέγαινα, καὶ ἄδῃ τι βωκολιάσδεν.
 Σικελικὰ κόκκαίνα ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν
 Ἀγκισσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον. Οὐκ ἀγέραςτος
 Ἔσσειθ' ἄ μολπὰ χ' ὥς Ὀρφεὶ πρόσθεν ἔδωκεν
 Ἀδία φορμιάσθοντι παλίσσυτον Εὐρυδίχεται,
 Καὶ σέ, Βίον, πεμψεί τοῖς ὥρεσιν. Εἰ δέ τι κήγόν
 Συρίσθων δυνάμην, παρὰ Πλουτέϊ κ' αὐτὸς ἀειδὼν.

Μοχθήζει, πέτριε δ' ἔχον νόον ἢ σιδήρου
 Καρτερὸν ἐν στήθεσσι· οὐ δ' ἔστι λείβεαι ὕδωρ,
 Νυκτας τε πλείονα καὶ ἐκ διῆς ἡμαρ' ἀπόουσα.
 Ἄλλος μὲν οὐκ ἔν τις θυγρῆναι με παραστάς
 Κηδερόμενον· οὐ γάρ σφε δόρουν πατὴρ τοίχος ἔργει
 Καὶ λίην πάντας γε πέτρην πετυαίνεος ἰσθμοῦ
 Πάϊον· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς θνητῷ με μλέφειναι,
 Οἷα γυνὴ πανάποτος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
 Νόστι γὰρ θε Πύρρῃς συνομαίμενος· ἢ δὲ καὶ αὖτις
 Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλῆθον ἀχθεταὶ ἱφικλῆϊ,
 Σὺ υἱῷ. Πάντων γάρ διζυρωτάτα τέκνη
 Γαῖνοσθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ δολεῖν. »

Ὡς ἄρ' ἔφη τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα φίλον
 Κόλπον ἐς ἡμερόεντα πατὴρ βλεφάρων ἔχοντο,
 Μνησμένην ταχέων τε καὶ οἷον μετέπεσσε τοκῆον.
 Ὡς δ' αὖτως ἀσπρόοισι παρήλα λεία δόλιαν
 Ἀλαμένην βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
 Μύθοισιν πυκνοῖσι φίλον νύκτον ὥδε μετῴδα·

« Δαιμονίη καὶ δύν, τί νῦν τοι φρεσὶν ἔρπασσε τόλμη
 Πευκαλίμης; πῶς ἄμ' ἐθέλεις ὀρθονόμον ἄνθρωπον,
 Κῆδε' ἄλλαυτα λέγναι; τὰ δ' οὐ νῦν πρότε κατέλειπαι.
 ἢ σὺ χθονὶ οἷς ἐχέμεσθα τὸ δεύτερον οἰκῆσθαι ἡμῶν
 Γενομένων; Μάλα μὲν γε φιλοθρηνῆς καὶ τις εἴη,
 Οὕτως ἀρεθμῶναι ἐπ' ἡμετέροις ἀχέουσι.
 Σαρκεν' οὐ τοσσούτ' ἐκυρτοσμεν ἐκ θεοῦ πίστες;

Καὶ δ' αὐτὴν ὀρώω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτιστα
 Ἀλγεσι μοχθίζουσιν· ἐπεγνόμων δέ τοι εἰμὶ
 Ἀσχαλάων, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
 Καὶ σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἢ δ' ἑλκαίρω,
 Οὐνακεν ἡμετέροισι λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχατος,
 Οὐδ' ἡμῖν ἐφύπερθε κέρως βαρὺς αἰωρεῖται.
 Ἰστω γάρ Κούρη τε καὶ εὐέκνος Δημότηρ,
 Ἄς κα μέγα βλασφείῃς τις ἐκὼν ἐπιτορκον ὁμόσση
 Δυσμενέων, μηδὲν σε χειριώτερον φρεσὶν ἦσι
 Στεργαιν, ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυίοφιν ἦλθες,
 Καὶ μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
 Οὐδ' αὐτὴν γέ νυ πόμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
 Τῷ μὲν δ' ἐξείπηες τόγ', ἐμὸν θάλας, ὥς σευ ἀκηδέω,
 Μὴδ' εἴ κ' ἡλικόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
 Οὐθέν γάρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάπεσθαι
 Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
 Πρὶν καὶ πέρ τ' ἰδέειν μεν, ἐμὴ ὑπὸ θηπατ' ἔχοισα,
 Καὶ με πυλάρτασθε σχεδὸν ἤγαγεν Αἰδωνῆος·
 Ωδὲ ἔδυστοκέσασθε κακὰς οὐδ' ἴνας ἀνέτλαν,
 Νῦν δέ μοι εἴχεται υἱός, ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἄθλον
 Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδ' ἀδυσάμμορος, εἴτε μιν αὐτὶς
 Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
 Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄναιρος
 Ἰππὸν· δειμαίνει δὲ, παλίκαστον ὅφιν ἰδοῦσα,
 Ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοισι ἀπεθύμιον ἔρδῃ.

Εἶπτε γάρ μοι ἔχων μακρὴν ἐλπίδα χερσὶ
 Πλοῖς ἰσὺς ἀμροτέρησι, βίη Ηρακλείη.
 Τῇ μεγάλῃ ἐλάχαινε, διδογμένος ὡς ἐπὶ μασθῇ,
 Τάρρον, τυλοθίνοντος ἐπ' ἀνχιστῇ τινὸς ἀγροῦ,
 Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης καὶ αἰμάτων χιτῶνος.
 Ἀνταρ ἰπειθὴ παντὸς ἀρίστον πρὸς τῷος ἔργου.
 Καρταρὸν εἰνοκείουσιν κενώμενος θρασὺς αἰλῶς,
 Πτοι δ' ἀντρον ἐμαλλῶν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
 Ἀνδῆρου παταδύναι δ' καὶ πάρος ἀμυκτὸν ἔντο.
 Ἐξελίνας δ' ἀνδραμφοῦ ὑπὲρ ἀπέντειο βαθείας
 Πύρ ἀμωτον' περὶ δ' αὐτὸν ἀθέρατος εἰλεῖτο ρολῷ.
 Αὐτὰρ θγ' αἶν' ὀπωθεῖ θεοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
 Ἐκφυγῶν μαρμαίς ὀλοὸν μένος Ἡραίοτοιο·
 Αἰαὶ δὲ προπάρειθεν ἑοῦ χροῶς, ἦντε γέρον.
 Νωμωσαν μακρῶν' περὶ δ' ἱμαστον ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπτασεν, πῶ δὲ μιν ἐπερλάξῃ θήϊον κύρ.
 Τῇ μὲν ἀουθήσει λαλομένους (ὡς μοι ἔειπε)
 Ἰρταλῆος μαγίσθουρος, ἀπ' οὐδὲ κέκποι' ὀλοοθῶν,
 Πρὶν γ' ὀθεῖν οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύναιτ' αὐτῆς,
 Ἀλλ' ἀνταρτὲς ἔειπε, γάρ μιν ὥσει τ' ἀμαντῶς,
 Οὔτε καὶ οἷα ὀθέλοντα βάσαντο γῆρας ἀντροπῆς
 Ἐκπασσάσιν κέδναι δ' θγ' ἐπὶ χθονὸς ἑμπεδὸν αὐτοῦ,
 Εἰσθας τις χερσὶ μιν ἀναιρίσῃ παρὶόντων,
 Αἰδοσθῆις ἐκίδη προτέρην παλαιοῖο γυναικός.
 Ὡς ἐν γῇ λαλῶντο σκυῖσσι περὶ Ἰρταλῆος.

Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανίοντας ὀρώσα
 Παῖδας ἑμοῦς, μέχρι δὲ μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
 Ὀφθαλμοῖν ἥως δὲ παρὰυτίκα φαίνεται δῖα.
 Τὰτα, φίλη, μοι ὄνειρα διὰ ρρένας ἐπτοίησαν
 Παννυχίη. Τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυπύχῃα τρέποιστο
 Οἴκου δ' ἡμετέροιο· γένοιστο δὲ μάντις ἀεινῆς
 θυμὸς ἑμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειε τι δαίμων. »

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΤΑΝ ἄλα τὸν γλαυκὸν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βῆλλῃ,
 Τὸν φρένα τὸν δειλὸν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰρ
 Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλῆον ἄμμα γαλᾶνα.
 Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιδὲς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
 Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη,
 Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὸν δ' ἄλα φεύγω,
 Γὰρ οἱ μοι ἀσπαστά, χ' ἃ δάσκειο εὖαδεν ὕλα,
 Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἃ πίτυς ἔξει.
 Ἡ κακὸν δ' γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἃ νῆυς,
 Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἃ πλάνος ἄγρι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῃ βαθυρύνῳ,
 Καὶ παγχῆς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἤχον ἀκούειν,
 Ἀ τέρπει φορέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

ΗΡΑ Πάν Αχῶς τῆς γείτονος, ἤρατο δ' Αχῶν
 Σχιρτητῆ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδα.
 Ως Αχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγαν Αχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρωε δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβῇ.
 Οὐσον γάρ τήνων τις ἐμίσηε τὸν φιλέοντα,
 Τόσον ὁμῶς φιλέον ἠχθαίρετο, πάσχε δ' ἂ ποίει.
 Ταῦτα λέγει πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνθρώποις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἐν' ἣν φιλέητε, φιλοῦθε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ΄.

ΑΔΦΕΙΟΣ, μετὰ Πίσαν ἐπὶν κατὰ πόντον ὁδαίη,
 Ἐρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγον κοτινηρόρον ὕδωρ,
 Εἶνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱερὴν,
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὸν δ' ἑτάλασσα
 Νέρθεν ὑποτροχάει, κ' οὐ μίγνυται ὕδατι ὕδωρ·
 Ἀ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δαινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἐρως ἐδίδαξε καλυμψῆν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς Ἐρωτα ἀροτριῶντα.

+

ΛΑΜΠΙΑΔΑ θεῖς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ράϊδον
 Οὔλος Ἐρως, πῆρην δ' εἶχε κατομαδίην·
 Καὶ, ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν ἀνέχονα ταυρῶν,
 Ἐσπειρεν Διοῦς ἀλλοκα πυροφόρον.
 Εἶπε δ' ἄνω βλέψας πύτῃ διτ' « Πλῆσον ἀρούρας,
 « Μὴ σε τὸν Εὐρώπης βούν' ὑπ' ἄροτρα βάλω. »

ΤΕΛΟΣ.

NOTULÆ
IN BUCOLICOS POETAS.

NOTULÆ

IN

THEOCRITI IDYLLIA.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

6. REVOCAVI pristinum *κρῆς*, quum emendationi *κρεας* nullam satis idoneam auctoritatem fulciendæ reperirem, nec nescius tamen Id. v, 540, *κρέας* hac ipsa sede legi. Sed in talibus satius est codices sequi.
13. Vide Not. ad Nicetam Engen. pag. 29. Hermannus de Emend. Gr. Gr. pag. 114, *ὡς* vertit *ubi*.
30. Vide ad Nicetam pag. 75.
43. Vide Valckenarium ad Callim. Eleg. pag. 28
50. Lectionem *κρίθωνος* a Scholiaste memoratam unice amplectitur Wernickius ad Tryphiod. Atque ipse scripsissem *κρίθωνος*, si unus Schollastes adversus tot codices, in *τεύχωνος* conspirantes, posset valere. Infra etiam *φόνον τεύχην* dicit Theocritus.

51. Si ἀρεστότερον a verbo ἀρεσύνω deriveur, frigida hæc est ratio ac sine lepore. Melius Scholiastes ab ἀρεστῶ, ἀρεστισμῷ deducere videtur. Potuisssem scribere πρὶν ἢ ἀρεστότερον, sed reliqui literas oculis, dummodo fiat auribus synizeris. In altera lectione nihil intererit, utrum πρὶν ἢ ἀνέριστον, an πρὶν ἢ νέριστον scribas, facta modo et hic syniscen.
52. Malui ἀρεσδοθήσαν. Etenim locustæ non illa decipula potuere capi; sed, quas manu puerulas discursitans rapuerat, raptas in pulchra illa cavea includebat, ut sibi deliciae essent et quasi in aviario aviculæ. Hanc lectionem et Dahlum prætulisse a Kieselungio didici.
59. Vulgatiores lectio, οὐδ' ἔτι πα. Sed πα non placet, estque et melius, ob id saltem ut his ἔτι vitetur.
62. Vide Not. ad Nicetam pag. 213.
77. Cf. Lennep. in Dissert. de Daphnide Theocritico pag. 161.
85. Cf. Not. ad Nicet. pag. 155, et Lennep. ibid. pag. 173.
96. In Hermannii emendationem, ἀόλα pro λάθρα, incidit et Lennepius ibid. pag. 171.
102. Scripsi φράσθη, post Juntam et Stephanum,

aique cum codd. nonnullis; quæ lectio et Lennepio placet, quem vide pag. 172.

106. Cf. Valckenarius ad Elegias Callim. pag. 76.

115. Cf. Not. ad Nicetam pag. 254.

134. Πρὸ τοῦ γένεσθαι. Cf. ibid. p. 235, et p. 236, de sensu τοῦ ὁμοῖ, in versu proximo.

143. Κεν pro μιν dedi e multis codd. Regimen facile potest abesse. Versu 6, ἔστε κ' ἀμύλητος. Sed versu 151, ἀμύλητιν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'

Legi merentur quæ notavit Burmannus ad Lotichii Eclog. v, pag. 602.

3. Ἐμὸν e codd. multis, editionibusque priscis, pro ἐμοὶ revocavi. Quibus placuit ἐμοὶ, offendeabant forsitan ad tot accusativos. Atque Ἐμὸν suo in libro habuit Georgius Lecapenus, cuius hæc sunt verba in Φίλτρα: φίλτρα κοινῶς μὲν λέγεται τὰ ἐπὶ μαγικαῖα γινόμενα φάρμακα ἢ γοητεύματα ἐπὶ τῷ ἐφαλῦσθαι, ἀπλῶς καὶ τὰ ζῶα, ὅθεν γίνονται τῶν ἡβονῶν ἀπολαύσεις· ὥς παρὰ Θεοκρίτου· « πᾶς δὲ τὰ φίλτρα; ὥς ἂν τὸν Ἐμὸν βαρυνεῖντα » καταθύσωμαι ἄνδρα. » Hunc Lecapeni locum excerptum esse puto ex ejus Scholiis ad suas ei

Zaridæ Epistolæ, et ad hæc ipsa verba Epistolæ quam ex codice Regio 2508 mihi descripsi: ὁ πάλαι πατήρ σου ἡμῶν ἐνέτηξας, τοῦτ' ἴσθι τηρούμενον. Atque ad illud ἐνέτηξας refero locum alium Lecapeni Grammaticæ de verbo Ἐντίστω, quod bene Matthæus in ἐνέτηξας mutandum esse vidit.

4. Οὐδέποτεχ' scripsi post Græcicum. Cf. infra v. 157.
6. Nonnulli male geminant litteram caninam in ἀραξεν: vir doctus ad Septem Theb. 235, correxit quod jam erat ab aliis correctum. Scripsi ἀλλῃ pro ἀλλᾷ: infra vers. 127, ἀλλῃ cum idonea auctoritate scriptum est.
12. K' αἱ pro καὶ debetur Blomfieldio ad Sophronis Fragm. pag. 388, tom. v, Valpyanæ Ephemeridis Classicæ.
34. Locus controversus est. Scripsi κ' ἀδ., id est, καὶ ἀδ., pro ῥ' ἀδάμ., e Vossii conjectura, quod et Briggius proposuit. Nescio quid fabulosi de lapide durissimo in Hædo innuitur. Apposite Marialis VII, 100. « Pontica, voce tua posses adamanta movere. »
48. Vulgo τοῦτ' ἔστι. Sed ἐπὶ pertinet ad μαίνονται, unde per tmesin avulsum est.
54. Genitivum ἀγρίω, pro ἀγρίω, Hemsterh.

sius proposuit. Frustra Branchius articulum τὸ
 poscebat; infra quidem ποτὲν κακόν; attamen
 articulus recte hic abesse potest: *contre un cruel*.
 Non potui concoquere epithetum *εὐρίω πυρί*,
 quod vulgo editur.

126. Εὐδόν non est satis habuissim, me continuis-
 sem, sed lectum meum repetivissim: non enim
 erat intempesta. Attamen Hermannus perplacet
 emendatio, εὐ δ' ἤς.

147. Brigasius, ut videtur, offendens ad particu-
 lam τε, conjicit τὸ, nempe τὸ δρόμους ἔτρεχον.
 Sed, ut hic πέρ τε, sic Id. vii, 60, δοῦς τέ περ.

149. Εραται penultima producta, ut πέταται, in
 Anacreontis odario ad Columbam.

151. Genitivum ἀπατέρω e codice bono enotatum
 prætuli vulgato ἀπατέρ. Επιχεισθαι οἶνου, ὑδα-
 τος, syntaxis est notissima. Turpius conjecit ἀπα-
 τον, Græce quidem, sed non utiliter. Libanius
 tom. iv, pag. 189, de Alcibiade: χορεύει δ' ἔτα
 τῷ θεῷ, δαΐδτες μὲν ταρνίαις καὶ τοῖς στεράνοις
 τὰς κόμας, ποθήρει καὶ (scrib. ποδ. δὲ, e cod
 Regio 3017.) ἀστράπτων χιτῶνι, καὶ καταπά-
 σταις αἰλουρήμασιν ἐμπρέπον, καὶ πολὺν ἄκρατον
 ἐπιχέων πανταχοῦ.

ΕΙΔΥΛΛΑΙΟΝ γ'.

1. Laudat hunc locum Basilias Schol. ad Gregorium Naz. in Notitiis MSS. tom. XI, part. II, pag. 121, et sic interpretatur *μοναχικῶς*: ἐπὶ πορείᾳ πορεύομαι.
4. Vulgo: ἄγε, τίτυρε καὶ τὸν — Malui aliter distinguere.
- 9, 21. Sic pro ποησεῖς, codd. nonnulli. Et vi, 31, ποεῦντα codd. præbuerunt. viii, 18, ἐπὶ ποη summi a codd. multis et priscis editionibus. x, 25, vulgatam olim ποεῖτε revocavi, et 38, ποεῖν dedi, constantie causa. Scio Bruncchio et Dawesio hanc formam prorsus displicuisse; sed aliis placuit criticis, iisque doctissimis, et Dobræo nuper Pliniam edenti. Notandum omnino occurrere in lapide Sigeo, et nonnullis Ægyptiis inscriptionibus: cf. Letronii eruditissimas de Ægypti historia Disquisitiones pag. 452. Nec mirum vocem, quæ dicitur poetica, in saxeis saxorum titulis legi: nam multa vocabula quæ poetis fere peculiariter esse videntur, sæpe e dialecto quadam remota petebantur.
23. Καλύσσει intelligo de rosâ: cf. ad Nicet.

Eugen. pag. 38. Rufinus Anthol. v, 48: καὶ στόμα πορφυρέης τερπνότερον κάλυκος. Dioscorides ibid. 56: μαζοὶ.... πάσης τερπνότεροι κάλυκος.

24. Blomfieldius ad Callim. Del. 116, conjicit: ὅτι διόσσορος οὐχ ὑπὲρ Hiatum tunc Gerbardinus in Lectt. Apollon.

28. Εμεῦ pro μεν sumat e cod. uno. Displicet enclitica post comma. Id. 11, 5, Θεστυλί, μοι non potuit mutari. Sunt et alia similia. Malim in talibus encliticam acnere, Θεστυλί, μοί. Atieubi ad Aristonetum hæc nugulæ me impediebant. Ceterum hæc difficultates e diligentiore recentiorum criticorum distinctione nascuntur. Græci homines uno tenore hæc legebant, Θεστυλί μοι, ἔχα μεν.

41. Pro μᾶλ' ἐνὶ, e plurimis codd. — Schæferus maluit ἔχων, cui adversatur Döderlein. in Actis; Monac. Philol., ἐλὼν absolute et extra syntagmas ponens seriem, ita ut illud ἔχων, quod Schæferus scribere vult, ipse ad μᾶλα subaudiat. Hæc ratio est contorta: servandum μᾶλα ἐλὼν. Sic sæpe Theocritus dixit, κάχλον, κέρας, τόξον ἐλὼν, πῦρ ἐλόντες, ἐσπὰ χερσὶν ἐλῶτα: in quibus tamen ἐλὼν esse apertius fateor.

NOTULÆ

ripsi καὶ αὖ pro καὶ, ut Reiskius; sed non verum tametsi, imo atque si.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

tionem βίην καὶ κάλλος a Scholiaste memorari credo esse veteris alicujus grammatici correctionem, et non in codice repertam. De διαφορά frustra laborat Scholiastes: Græci sibi in abusu verborum placent. Sed et διασπορά non est. Num Æschylei deastri Βία et ἑρπύς sunt et idem?

: hoc loco vide Burretium in *Memoria Acad.*ript. tom. 1, pag. 240.

vocavi cum Reiskio lectionem veterum editionum et codicum, quam Casaubonus primus in σπομαλίσσον mutavit, ducibus quidem Scholiaste et Eustathio. Sed in nomine ignoto non mihi visa est codicum auctoritas.

non necesse fuit sequi Falckenburgi scriptor-τάτρακτυλλίδες. In lectione vulgata fit sy- sis.

imparat Bynæus de Calc. Hebr. l. c. 1. § 1. mundicorum proverbium: «Dum calceus est pede tuo, conculca spinas.»

59. Editiones aliae *κυκνόφρυν*, aliae *κυάνοφρυν*, quod scripsi. Arcadius de Accentibus: τὰ εἰς υς πάντα σύνθετα, συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ υ, προ-
 παραξύνεται, σύνοφρυς, λεύκοφρυς, κάλλιχθυσ,
 εἰδραχυσ. Sic III, 18, *κυάνοφρυ* scripsi. VIII, 72,
 σύνοφρυς editur, cum variante συνόφρυς: XVII,
 53, ~~εἰ~~ *κυάνοφρυ*. Cf. Wernickius ad Tryph.
 pag. 290.

61. Hermannus de Pleonasmo pag. 207, rationem
 conjunctionis καὶ explicat, et altera lectione ποτὶ
 τῇ μάνδρᾳ uilitur. Ποτὶ τῇ μάνδρᾳ esset iuxta
stabulum, sed ποτὶ τῶν μ. est *ad stabulum*, *ad*
stabuli parietem; ideoque hoc prætuli.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

10. Gerhardius in Lectt. Apollon. probabiliter
 legit ἤς τι ἐνεύδεν

23. Ποκ' e multis codd. fuit enotatum, et placeret
 quidem, ni et Αθηναίαν esset mutandum. Nam
 ἐρίζετον τινά dici non puto. Servavi ergo vulgatam,
 cui consonat Idyll. VII, 41: βέτραχος δ' ἔ ποτ'
 ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσσω. Cf. Wunderlichius Ob-
 serv. in Æschylum.

57. Πολλόκις e codicibus reposui. Vulgatum adver-

binum τερπείης idonea carere videtur auctori-

95. Cf. Bernard. ad Nonn. tom. 1, pag. 327

98. Olim πῆξω, et sic codd. pro quo Dorice scripserunt editores πῆξι. Sed eos non recte iam sequutus. Coniunctivum optime se habere ostendit Thierschius in Actus Philolog. Monasteriensium.

109. Ἀσπασίας in futuro sumsi e Gregorio Cor., αὔαι ex eodem et codd. plurimis. Ironica est Comatae verborum sententia nec inficeta. Vide et Burgesium ad Supplices.

121, 123. De his versibus consulendus omnino Huetius in Epistola ad Jac. Larinum.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Pag. 43. Vulgo Οὔρις. Recepi propositam emendationem Δούρις, quum certa sit.

16. E multis codd. recepi φρύγας pro vulgato φρύγας.

22. Ποδόρρησι sensum optimum exhibet et in codd. multis legitur. Vulgatam ποδόρρησι Schaeferus ad Ellips. pag. 368, 759, Cycloper philosophiae accomodatorem esse putat, ideoque tenendam.

ΕΙΔΥΛΛΙΑΝ Ζ΄.

Hanc Eclogam « omnium reginam » vocat D. Heinsius, consentiente Valckenario.

2. Hoc Apollonio Dyscolo tribuendum erat, ut ex ejus libro καὶ τρίτος αὖτις scriberem, pro δὲ τρ. ἀμύτιν. Vide Hermann. de Emend. Gr. Gr. p. 81.
4. Εὐλὸν, post Brunchium, recepi pro ἐσθλὸν e codd. duobus, huncque dorismum in hoc Idyllio servabo. Sic XVI, 14, ἐσθλοῖς, nec id sine idoneo auctore.
8. Ὑπαίον, quod viris doctis placuit, et nuper fuit a Burgesio in Ephemeride Classica tom. XXVI, pag. 123, probatum et firmatum, lubens recepissem, si non saltem codex id dedisset. Burgesius præterea, ut hiatus vitetur durior, conjicit, τ' εὐ αὐταῖον. Equidem non sum adeo χασιμοφύβος, et XXIV, 17, prætali etiam ἐξελευσθέντε ἐπὶ vulgare ἐξελευσθέντες ἐπὶ.
21. Tupius meam conjecturam μεσαμέρας viris doct. nonnullis probavit, estque sane elegans et bene græca. Notum vel ex Latiniis poetis ad personas epitheta e tempore sumpta apte transferri, quod etiam Dacertium ad Horat. Ep. xv, 8;

xvi, 51, notare memini. Sed non sit semper id quod fieri licet. Theocritus xiii, 69, *ιστία δ' ἡθήεαι μεσσηνύκτιον ἐξακάθαιρον*. Ibi Turpius, ut sibi constaret, *μεσσηνύκτιοι* proponere debuit: factum bene, adverbium reliquit intactum. Nec tentandum *ἐπιδενὸν κατέδαρθον*, xxi, 39; nec xiv, 11, *μεσσηνύκτιον στρέφεται Ἀρκτας*.

31. Mirum est Piersono et Valckenario *ἐπαιρῶσι ἀνδρες* displicuisse, qui xxii, 154, legerant *πῶλοι ἀνδρες*. Atque sunt similia plurima, quæ tractarunt sæpe critici viri.

47. Putat Gerhardus in Lectt. Apollon. tangi hic Apollonium Rhodium.

50. Sic distingi, ut pateat facilius ad *κῆρὰ μιν* supplendum esse *ἄρχομαι*.

54. E codd. pene omnibus *ἰσχεῖ* pro *ἰσχη* scribere Valcken., Gausf., quos sequutus sum. Altera lectio *ἰσχη* apte vindicata fuit a Thierschio in Actis Monac. Philologorum.

73. Non esse *ξένεας* proprium nomen Heinsio, Westelingio, Valckenario, statuentibus parvi, quibus nuper aduipulatus est Lennepius in Dissert. de Daphnide pag. 164.

97. Vulgo *ἔρῃ*. Tot codd. exhibent *ἔρῃ*, ut dedit lito valere dixerim. Tamen supra 45,

ἔριυνῃ : sed sibi forsā in omnibus usus non constabat.

106. K' et in cod. legitur. Olim κῆν ἔρδαις, male; nunc κῆν ἔρδης e correctione critici optimi. Sed malui codicis vestigium insistere.

140. Scripsi πυκτινῶσαι cum Brunckio, pro πυκτινῆσαι, ut mihi in hac forma constarem. Qui putat πυκτινῶσαι defendi lectione codicis unius πυκτινῶσαι, vir doctus errare videtur. Nam hic οἱ est male scriptum pro η, errore frequentissimo. Sic ad 144, πλευροῖσι est pro πλευρῆσι, ad 157, ἀμφοτέρωσιν pro ἀμφοτέρωσιν : xxv, 210, πυκτινῶσιν pro πυκτινῆσιν.

147. Notat Cæcilius Metellus (qui quis sit discas e notis ad Aristæm. pag. 233.) in Valpyano Diario tom. xx, pag. 9, imitationem Homericæ loci Il. φ. 261. Τὸ δ' ἔτ' ὄκα κατειβόμενον κελαρύζει Χάρος ἐνὶ προπλῆϊ.

152. Νῆας est correctio Heinsii a multis probata atque recepta. Nuper vetus lectio λῆας revocata est; sed quo sensu?

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

Argumenti verba κρίτης ὁ Δ. εὐ μ. ἄσας προσηγ.

in Gaisfordiana obelo notantur. Distincti satis nitide, ut Δ — αρα; sit nominativus absolute pendens.

49. Verbis ὧ βράβος ὕλας oves puto significari lanigeras. Wernsdoffius ὧ legebat, ut et olim Palmerius. Sed ὧ, vel ὧ aliorum criticorum, valde displicet et parit obscuritatem inter dno ὧ positum.

76. Sequitur vulgo hic versus, Ἀδὺ δ'ε' χῶ πάχος γαυρεται, ἀδὺ δ'ε' χ' ἁ βῶς, qui repetitur Id. ix, 7; unde puto huc male fuisse inductum. Nam numerus versuum a Daphnide canendorum coassumto fit uno major. Editores nimiam pauciter illud emblemata tulerunt; ego prorsus eiec-

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 9'.

In Argumento τὰ addidi ante ὑπὲρ e mente Schæferi. — Initio Eclogæ fere suspicor excidisse versus aliquot quibus Pastor rem omnem alicui exponerebat. Etenim versibus 14, 22, 24q. Pastor narrat.

26. Lectio codd. multorum ἐνὶ ἑρπιδίῳ, quam Brunckius recepit, speciosamque Valckenarius esse ait, speciosa non est; quippe quæ metrum

violet. κα enim producitur. Theocritus XIV, 46, οὐδὲ καρτὸν κείναρμαι, lectione probabili.

27. Εγχεναχάσαστο scripsi, ut infra θαλάσαστο: sed hoc tantum e codd. E durissimo illius verbi dorismo major fit onomatopoeia.

30. Vir doctus, quem hic versus impedit, idque merito, nodum ut secet, aut se in Theocriti editione, quæ nunc maxime torcularibus premitur, φυσὸν emendavisse, et versum confert similem ex Idyllio XII, ubi ἀναφυσὸν. Sed, qui dicit μηκέτι φυσὸν, φυσῆσαι se fatetur, quod vix ferendum est. Equidem hunc versum τοῦ Νομῶος cantilene contribui, et puto verbum μηκέτι φυσῆσαι obrectatorem aliquem musici ejus studii calumniatoremque invidum respici.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

8. Malui affirmative efferre. Ceteri hic interrogationem ponunt. Atque sic versa decimo

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια'.

Pag. 68. Verba ἀνερυσγρ. ὑπὲρ Θ. κ. non sunt lucida, nec sana forsan. Videtur hic esse sensus:

- ἀντιγ. ὑπὸ τοῦ Κύκλ. τοῦ Θ. cui responsum est Theocriteo Cyclope: si Θεοκρίτειον scriptum fuisset, major fuisset loci facilitas. Est et alia lectio ἀντιγ. ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον, in aliis libris. Mox in versibus Niciz πολλότες sumsi: Calliergi editione pro πολλούς. Ad sententiam confer notas in Aristænetum I, xv, pag. 456. Ovidius de Tereo: « Facundum faciebat amor. »
16. Τὸ οἶ, ut xiii, 54. Nil temere mutandum. Ordo, ἔχων ἑλκος, nempe βέλεμενον τὸ οἶ ἤπαιτι πᾶξε Κύπρις.
20. Sequor lectionem codd. duorum: ita fit cum versa sequente symmetria.
32. Vide Not. ad Nicetam pag. 324.
59. Vulgo φέρειν.
81. Ad Eunapium proposui: ῥᾶρον δὲ διᾶγ', εἰ χερσὸν ἔδωκεν; quod est facillimum; sed disphœet nunc hic styli color. Malim cum Synizesi ἢ εἰ, quam si. Briggsius conjicit, ῥᾶρον δ' ἄγ' ἢ εἰ χρ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

- Pag. 73. Αἶτας dicit vocari τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου: nempe αἶτας esse positum pro ἑτας. Vocales enim αι et ε sunt ἀντιστοίχοι. Post

vocem ἔρδην posui lacunæ signa, quæ manifesta est. Et Θεωρούμενος suspectum est.—Blomfieldus, Gloss. ad Persas 694, hoc carmen poetæ Ionico incerto tribuere mavult quam Theocrito. Sed potuit ludere poeta Doricus dialecto non sua: quidni?

2. Vide Not. ad Aristænetum I, 1, pag. 207.

9. Φρύγοντος pro φρύττοντος scripsi, in 19 codd. repertum.

14. Vulgo, τὸν δ' ἑταρον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἰτῶν. In quibus nulla est syntaxeos ratio. Sequutus sum lectionem quam ex antiquo codice Salmasius enotasse creditur.

15. Wassenbergii conjecturam, ἥ ρα ποτ' ἦσαν Χρύσοι οἱ πάλ., probat Jacobsius ad Alcæi Epigrammata. Mihi quidem prorens inutilis esse videtur. Ad varietatem ἔσαν pro ἦσαν serius nunc adverto; nam apia potuerat recipi.

23. Prætulī e Toletano uno δαδ' vulgatæ ὥς, syntaxί, puto, antidiore, et id Kiesslingio fere placuisse intelligo.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Quæ post Argumentum in Gaisfordiana sequuntur

de Amoris genealogia male hic sunt collocata. Constitunt enim laceram veterum scholiorum particulam, peruenientque ad verba Idylli prima de Amoris incerto genitore.

11. Blomfieldus Gloss. ad Pers. 392, conficit *ἐξ* *ἀλδς*, pro *ἐς* *Διὸς*, citra necessitatem, ni fallor, etsi ex parte faveant codd. nonnulli, qui *ἐκ* *Διὸς* exhibent. Lectio vulgata firmatur omnino hoc loco Idyllii secundi: *ἀνίκα περ τε ποτ' ὠρανὴν ἔτρεχον ἵπποι Ἀδ' τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖς φέροισι*, ubi *ποτ' ὠρανὴν* idem est ac *ἐς* *Διὸς*; — Schæferus edidit *ἀκαπρέχοι*, et sic scribere iussit Thierschius in Actis Philol. Moosac.
19. Recepi *ἀνὴρ* e Palatino, *ἰωλχὸν* e plurimis codd.; nec displicebat hæc lectio Kieslingio.
51. Capiunt hæc Interpretes ut metaphorsæ appendicem, sermonemque nautarum, astro cadente. Equidem novam hic instituo sententiam et de Argonautis intelligo, ad quos rursus convertitur narratio.
66. Mitscherlichius ad Hymnum in Cer. proponit *ἐμὸς* *ἦσαν* *ἀν* *ῥία*, vel *ἐπέρησαν* *ὦρεα*, conatu frustraneo.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ω'.

1. Τεταῦτα summi in multis codd. inventum : nempe, χαίρην τεταῦτα καὶ τε κελύου. Sic jam feliciter Reiskius divinaverat.
4. Αρ', a plurimis codd. datum, præferendum omnino visum est Warionianæ conjecturæ, οὗτος αἰσταλῆσι, nunc receptæ.
17. Locus controversus, nec puto, sanus. Editiones nonnullæ κοχλίας : codd. plurimi κολχίας, quod retinui, quamvis renitente Triclinio : ἡ γράφοντες (scribe, οἱ γρ.) κολχίας ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα. Syllabæ incommode posset subveniri, si de syllaba constaret. Quæ de voce κολχίας nuper scripserunt viri docti, in Valpyi Diario Classico tom. xvii et xviii, legi, nec inde multum profeci. De bulbo Colchico cogitari non potest, qui non est edulis; nec de bulbo, qui fuerit Colchico similis; nam poeta, isque optimus, incerta et debili periphrasi res non describit. Puto nomen latere loci unde βολβός ἐξηρέθη, quid? cuius? nescio. Notes τις abesse a nonnullis codicibus, unum habere κολχίας. Forsan (aiquo sit in enigmate conjectori venia) legendum, βολβός κ' ὀρχείας ἐξηρέθη: i. e. καὶ ἐκ τῆς ὀρχείας βολβός.

ἐξῆρθε, et ex areola horti bulbis fuit avulsis. Erant in χώραι: bulbi ad manum; unum avelunt, πότῳ ὅφον, ut ait alter. Ὀρχεῖα qui dixerint non novi quidem; sed vox analogiæ non repugnat.

23. Vulgo χῆρδα. Restitui codicum scripturam, eamque optimam. Loquitur idem ille Apis facetulus et dicas. Lycum, quem modo per proverbium innuerat, jam clare nominat.
44. Εἴχετε pro εἴχετε, ex uno quidem nunc codice recepi; sed IV, 10; V, 86; XV, 139; XVI, 51, multæ mihi adfuerunt auctoritates.
51. Vide Not. ad Nicetiam Eugen. pag. 246. Demosthenes in Polyclem: γελάσαντα δ' ἔρασαν αὐτὸν σιγῇν - ἄρτι μὲν πέττης γέγεται: quem Oratoris locum respicit Grammaticus Bekkeri pag. 208.
- 59, 60. Distinxi satis nitide, ut videtur, versus non valde in recentibus editis. expeditos.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

- Pag. 85. Θαρμύων τὰ ἰσθμ. est optima Blomfieldii emendatio pro vulgata Σεμύων: cf. Museum Criticum tom. II, pag. 346. Valchenarus con-

fecerat Στωμάτων, quod, ad sensum quidem optimum, a Sophronica dialecto recedebat.

2. Βυνόα) Fuit hoc nominis Mauræ reginæ, Bogudis uxori, quem J. Cæsar dilexit.
7. Scaligeri conjectura μεῦ firmari videtur Salmasti Palatino: cf. Kiessling. Quam dicit Valckenarius ἀτρυτος fuisse male tentatum, Ruhnkenium respicit.
8. Ταῦθ' non habet ὡςδὲν adjunctum pro appositione, quæ vulgaris est loci explicatio. Ταῦτα est mihi ut XIV, 3, pro διὰ ταῦτα, et mox fit appositio: δὴλονέτι ὅπως μή...
10. Hesiodus E. 380: ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.
28. Ironice jubet et cum sarcasmo, Σὲς πόλιν, nempe ut vetet.
38. Revocavi pristinam bonamque scripturam, quam non debuit Valckenarius absurdam dicere. Video mecum Kiesslingium facere.
72. Lecuo est multorum codicum. Non metro timui, ob cæsuram.
83. Non volui scribere, ut vulgo, ὁνθρ. Cf. ad Nicetam pag. 141. Gerhardus in Leitt. Apollon. τοι pro τι reponit, nimiam forte hexametri fingendi diligentiam venans, quam poeta neglexit.

Sic etiam agit alibi. Tamen unæ codicibus tentamina omnino sunt frustranea.

110. Vulgo, *Ῥερενικία*. Prætulī codd. duorum lectionem, quam et conjecerat Valckenarius ad Eleg Callim.
115. *Πονέοντι*, pro *πονέονται*, est conjectura, incerta, nī fallor. Supra 112, pro *φέροντι*, male codd. male *φέρονται*: XVI, 12, *ἔκωνται* et *ἔκωνται*, XVII, 25, *καλεῦνται* et *καλεῦνται*, 92, *ἀνάσσονται* et *ἀνάσσονται*, 97, *περιστέλλονται* et *περιστέλλονται* permutantur: nec aliter X, 29, *λέγονται* et *λέγονται*. Est et in hoc versu alia lectio *ποιῶνται*, quæ Reiskio et Valckenario placere non debuit; est enim valde debilis. Orta hæc ex solenni verborum *ποιῶ* et *πονῶ* permutatione.
118. Videndus omnino ad illustrationem hujus loci Chandlerus Ilin. Gr. c. XXVIII, pag. 61. versionis Gallicæ.
121. Vulgo *ἐπεζόμενοι*, quod cum τῷ *παρῶνται* mirum nimis visum est.
129. Non debuit hic versus ob syntaxeos anomaliam sollicitari. Sic et nos loquimur. E Gallicis unæ interpretibus: « *époux à son dix-huit ou dix-neuvième printemps.* » Prevostus abbas, scriptor inter optimos numerandus, in periodico opere

(*Le pour et le contre*) tom. 20, pag. 335 : « j'a-
« vertis que la plus grande partie du second tome,
« et le dix-sept et le dix-huitième entiers ne sont
« pas de moi. »

130. Malui *περί* cum Reiskio, quam *περί*.

136. Foran, ἀρξέμεθ'. II, 65, permutantur ἀρ-
ξέμεθαι et ἀρξέματ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ'.

13. Reizius emendare voluit, τοῖσδ' ὅτις : quod
non est necesse. Offendebat, παύο, ad τοῖσδ'
Sed de sequentibus intelligendum.

19. Interrogationem hic malui.

41. Pro στυγνῶ ἀχέροντος, post Bruckium, rece-
pi Tupii conjecturam. XVII, 49. Στυγνὸν πορθμῆα
καμύρον. Accedit nunc magna Hemsterhusii au-
ctoritas.

44. Lectioni καίτες, in multis codd. repertæ, favet
et Joannis Siceliotæ locus a Ruhnkenio prolatus.

90. Pro αὐ τ' ἀνέρ. Hoc malui codd. quorundam
et veterum editionum. Nam articulus αὐ merito
displicebat.

97. Rationem non exputabat Valckenarius cur Sal-
masius βόα, pro βόαε, scribendum censuerit :

equidem exputo, nec displicet. A codd. tamen omnino standam est.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις.

- Pag. 101. Καταβιβάζων, pro vulgata ἀναβιβάζων, est Hemsterhusii emendatio necessaria, quam et Geelius invenit.
6. Πέξαντες κατὰ ἔργα, verbis Horatii temere sollicitatis, « post ingentia facta. »
24. Non debbat, puto, vir doctissimus Valckenarius conjecturam κήρας recipere Epitheta ἀθύναιος καὶ ἀγέρας sæpe junguntur. Supra XII, 17, dicta sunt ἀγέρας ἀθύναιος.
26. Αμφολεκτο est plurimorum codd., fere a Kesslingio probata
34. Οἷα δὲ est tandem apodosis τοῦ οἷος μὲν versu 13.
38. Revocavi γυναικῶν, pro γυναικῶν. Plurimi codd. et prisce editiones illud habent. Αἰγῶν non scire Theocritus scripsit.
94. Tot codd. hoc ἀμπαυ. tenentur, ut dicit Brunckio, recipiendum fuerit; placetque Kesslingio.
95. Καταβρίθαι est Horatianum prægrare.
111. Εὐαῖροι potest hac peculiar modo intelligi de

illo aulicorum hominum ordine quos Alexandrini reges Φίλους proprie vocabant, et de quibus nuper docte egit Letronnius in eruditissimis de *Ægyptiaca* historia Disquisitionibus. Etenim ne amicis, rara avi in aulis, carerent, *Amicos* fieri jusserunt, ut Persarum reges suos sibi Πιστοὺς creaverant. O male memorola ista mea pereat, quæ mihi lepidum lepidi poematis versiculum de *Principis amico* obtrudit!

126. Malui Homericam formulam, ἐπὶ μηρία κκλxi, quam ὁδα μ. κ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

5. Τυνδαρίδα tot codd exhibent, ut non recipere non potuerim.
19. Melius *ἔκτε* visum est quam ὄχτε. Cf. Not. ad Nicetam pag. 120.
21. Si *τίκτεν* sincerum est, syntaxis fuerit Gallicæ similis.
26. Recepi Hermannii emendationem, nisi quod *ἔφατε* scripserim.
28. Conjecturæ *μέγα λάλον* nonnulli opposui ad Eunap. p. 154. Vide nunc de toto hoc loco docte agentem Leconteium in Anthologia Boeckiana, coll. Valperga in Altera ad Bremium Epistola.

38. Cf. Not. ad Aristænetum pag. 334.

39. Valckenarii conjecturam, ὀρόσον, a Dablio receptam, apte confutat Valperga loco cit.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

9. X' ὥς, pro χῶ, est Schæferi correctio.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

7. Vulgo λαλέεις, quod modo præcessit nec potuit repeti. E codd. tribus summi καλέεις. Permutantur hæc verba: cf. Not. ad Aristænetum. « Quam « delicata mihi das nomina! »

16. Malui e codd. recipere ἔροαις, numero multitudinis, ποτητικώτερον Sic et II, 107. Horatius: « nebulae pluvieque rores; matutina frigoris; canæ pruinae; » et similia ubique multa.

41. Cf. Valckenarius ad Callim. Eleg. pag. 76.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα'.

6. In singulari ἰχθύας Galli vernaculam agnoscimus syntaxin. Nil hic est tentandum. Verso præcedenti μελισθῶνας nonnemo in nota Valckenarii

proposuit, quem Hemsterhusium esse nunc non ignoratur.

10. Δελητα, pro τε ληθα, Briggsii est emendatio optima.

12. Κώπα recepi pro κώας e Kiesslingii sententia. Jam Srothii conjecturam κώπαι Bruckius admi-

14. De τῷ πόντος cf. Not. ad Nicetam Eug. p. 40. Sic XX, 42, flores esse dicit poeta ἔργα φθία μελίσσαις.

15. Οὐκ ἔνα revocavit jam Kiesslingius, quem vide.

25. Ταί, pro δ' αἱ, Græfi est conjectura, a Kiesslingio probata

26, 27. Restitui verum et priscum verborum ordinem quæ citra necessitatem critici transposuerant, Ασπάλων alitero versu, αὐτομάτως priore scribentes.

36. Locus fere conclamatus, et varie tentatus explicatusque. Puto sententiam claudi in καθύδων. Latent hic vulgaris quædam proverbialia. Codicum varietas, ἀλλ' ὅνος ἐν ῥέμνω, est sane notabilis. Querant adhuc sibi nucleum eruditi.

38. Facilius locus, nec sauior, forsan, quum his eadem sententia iteretur.

49. Κέν pro μὲν e Kiesslingiana venit. Μὲν tamen suctur Wernickius ad Tryphiodorum, ubi, quod

est verosimilius, et, ni fallor, vetissimum, ἔχδ' scribere jubet. Gerhardus, qui in Lectt. Apollon. varia in hoc loco tentat, xrv scribit.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ xδ'.

Rariora in hoc poematio dorismi esse vestigia observat Valckenarius. Plurimis in locis vel e codd., vel e similitudinis analogia formas doricæ restituit, non ausus tamen omnia reformare quæ reformanda videbantur.

15. Pro ἀπερπύσας, recepi Kieselii correctionem

25. Vide Valckenar. ad Callim. Eleg. pag. 104.

30. Vellet vir eximius in talibus vocem acui, et εἰ scribi. Sed ita peribit versuum apta et necessaria inter se connexio, et nimia vocis elatio faciet ut jam τοῖχων novam sententiam ordiri nec ab ἀπερπύσων εἰ pendere videatur.

49. Vide Schæferum ad Ellips. pag. 249.

69. Dispunxi quem vulgo fit vividus. Nota formula, ὁρᾷς; οὐχ ὁρᾷς;

75. Vir doctus, cujus meminit Valckenarius, Hemsterhusius est. In variante lectione, Ἀμυκὸς κεκλήσθ' ὁ πύκτης, id est incommodi quod Ἀμυκὸς sit conjectura, ut videtur; quod futurum κεκλή-

στρατὶς sit ineptum; quod, si suum Amycus nomen sic declaret, nec suum Pollux reticere debuerit: atqui quod sit sibi nomen non significat. Nam ex versu 67, πῦξ διατεινόμενος — non putandum est Amycum nosse se cum heroe pugnis gaudente colloqui; quippe qui supra dixerit: ἄνδρας ἑρῶ τοὺς μήποτ' ὅπωπα. Distinxi plene post διατεινόμενος, quum editiones tantum comma habeant, ut verus loci sensus facilius pateat.

102. Potest conferri locus OEd. C. 546. ξένην ἐπὶ Σκήπτρῳ προδεικνύς γάλαν Hic potest ἐτώσια adverbiascere. Qui dixerit in σκήπτρῳ et χερσὶν esse casus enallagen, more styloque grammaticorum abuteretur. Insignis ille belluo et athleta Timocreon Rhodius, qui, quum nullus confuscior superesset, ἐχειρονόμος (Athen. x, 9.), reliquos sibi atque jam iuvenes ictus in aeta spargens, poetice dici poterat ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς.

123. Αμα Codex obtulit pro ἄρα, vividius et magis graphice.

126. Quum λατῇ λατῆν Pollucis Amycus prebenderit, hic λατῇ sententiam impedire videtur. Ἄλλῳ δὲ στόμα ex Aldina et codd nonnullis recepisse, ni metro timuisset.

129. Non debuit Valckenarius Hemsterhusii suū

νῆκος recipere. Nunc tamen huic lectioni favet codicis unius secunda manus. Vulgatæ optimas est sensus. De gesta cf. Not. ad Aristum. l. xv, pag. 449.

146. Scripsi sic pro γυμνασι δ'.

153. Malui hanc Aldinarum, Reiskii, et Vaticanæ libri lectionem, quam τὰδ' ἔτιπα cæterorum. Supra 65, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

163. Scripsi ὕμμες γε pro ὕμμες δέ.

164. Ματρῶλον nuper etiam a Kieselringio receptam Juntinam tantum auctoritatem habet. Non se impediunt omnino, quod putasse videntur viri docti, πατέρες et πατρῶλον αἷμα. Πατέρες enim sunt pater et mater, quo de sensu ad Marinum egi.

165. Recepi Schæferi correctionem, pro τοῦτον—γάμον.

168. Fortau ἑλοῖσ'. Permutantur facile ἑλόν et ἔχων. Schæferus ad Ellips. pag. 249, proponit ἔχουσ', et hoc facillimum, ob utriusque verbi obviam synchysin: continuo infra xxv, 112, ἔχων et ἔχων Vaticanus librarius confudit.

172. Pro ἔχθια λύσαι recepi codicum lectionem.

178. Βάντας Brigasii est conjectura pro πάντας.

190. Optem Reiskii conjecturam ἐν ἐτεροισι codice

firmari. Nam poetæ pingere debent, et clypei
saligni plus poetice valent quam *terribiles* clypei.
 Supra XVI, 79, *Λχθόμενοι σαιδάσσι βραχίονας*
ἱταίνουσιν.

197. Revocavi *κολεοῖς*, quod in *κολεοῖν* mutatum
 est, forsitan ob *ἄσπε* duo, satis inepte, vel ob
 hiatum.

199. Frustra Brunckius conjecit *δοι*, nec id reci-
 pere debebant viri doctius. Sic XXIV, 27, male
 egerunt in eadem vocula Conferas Gerhardii Le-
 ctiones Apollon. Potui et non plene distinguere,
 quum *τόθι* et pro *ubi* ponatur. Infra in Epigr. 4,
 nunc *τόθι* e cod. legitur: cf. Jacobs. ad hoc
 Epigramma in Anthol. Palatina, et Spitzner. de
 versu Heroico.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ xγ'.

24. Vulgo distinguunt post *ἀταρπὸν*. Junxi epithetum,
 ad Tupi mentem, qui conjicit *ξυνέν*, quod
 vellem in codice reperisse. Tupius, *τοῖσι δ'*
ἔρῳσι: sed citra necessitatem.

31. Vulgo, *ἀνίκα παχθῇ*. Nihil est in codd. auxilii.
 Sensus loci non est obscurus; verbum ipsum ab
 auctore adhibitum in incerto est. Quod conjeci,

si non verum, saltem haud improbabile. Formæ
 ei, ἀνίκα φλαχθῆ.

38. Sic, pro ἐπιστάσεως, e duobus codd. Nescio an
 vere; utique non vulgariter.

46. Pro τὸ εἰ στίχοιτι, recepi certissimum Scha-
 feri, Porsoni et Briggsii emendationem. Perma-
 tatione solenni vocalium ε et οι, scripserat al-
 quis τὸ τοῖς τίχοιτι: inde fecit alius, τὸ οὐ
 στίχοιτι, criticam videlicet facere se potans.
 Qui corrigunt, τόποιτι στίχοιτι χαράξον, et
 metrum fortasse violant, et sine dubio senten-
 tiam Si inscriptionem tantam amator rectasset,
 inscriptio perisset, quum ἀπηνῆς ille abesset,
 qui præsens eam memoria saltem conderet. Ergo
 fuit in pariete domus exarata.

52. Ὑπὲκ, quod tentant, est gallice, *de dessous*.

55. Vulgo, ὡόν. Sed puto voluisse librariorum scri-
 bere ὡόν, unde feci ὡόν, quum hic dorismos
 jam supra existet. Et Salmastio Hemsterhusioque
 ὡόν venisse in mentem, et esse ab Hamshero re-
 ceptum nunc video.

ΒΙΑΥΑΛΙΟΝ 28^ο.

25. Τε e codice pra vulgato ἀ.

- 29 Homerici loci meminisse videtur: Οἰκία... εὐ-
 ρώαντα, τὰ τε στυγαῖνοι θεοὶ περ.
- 65 Inter χρέος et τέρας ambigere non poteram.
69. Inde profecisse epitaphista videtur apud Jacobs.
 Anal. Gr. iom. xiii, pag. 819: Μοιρῶν γὰρ
 κλωστήρι τέλος βιότοιο τέτυκται.
70. Vulgo, μάντι Εὐηρ. μάλα σε φρον. Cepi μάντιν
 e Vaticano. Interrogatio in διδάσκωνsententia pro-
 dest, Gerhardus Lectt. Apoll. legit μάντις Εὐηρ.
90. Vulgo αὐτοί. Codex unus αὐτοῦ, quod est vul-
 garis scriptura librarii cujusdam pro αὐτῶ, quod
 cum genitivo αὐτῷ imprudens confundebat.
97. Brunckius jam ὥς pro ὡς dedit, optime. De
 ὥς, τῶς, et latino sic, hoc sensu, monui ad
 Nicetam.
127. Vertunt eques Est *Hippalides*, patronymicum
 nomen. Scrib. ergo Ιππ., et cf. Claverius ad
 Apollod. pag. 250.
137. In Codice vetustissimo hujus Idyllii clausulam
 reperit Scaliger, quam describere non gravabor,
 quamvis supposititiam, quum ab omnibus fere
 repudiata fuerit editoribus, atque jam rarissima.

Αὐτὰρ ἐπ' ἄρα τι τυγνὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
 Δεῖπνον δ' ἐς κόρον, ὅσπον οἱ ἄρκιον εἶεν.

Καὶ τροφὴ ἀπλὴ ἐνδύμα καὶ γυμνασµα ἁρσίν.
 Ἴσα δ' ἐνὶ χειµῶνι, θέρει, ἔρρηκε τε πόσις,
 Εἴματα, οὐκ ἀσκητὰ, μέσσις ὑπὲρ ἐννυτο πνέµας.
 Λαδὲ δ' ἔρα' οὐ κάμπαν χωρὶς ροπάλοισι μετ' ἄρσιν
 Πταίσαν ἡδ' ἐλάφῃ, καὶ λίγανσι αἰολοθέρµον,
 Εἶρπε Διὸς µικρὸς µέν ἐτ' ὦν πᾶσι, ἀλλὰ μέγιστος
 Ἐσθόμενος, ποικίλ' αἰσθόμενος μέγαν οὐρανὸν ὤκει.
 Οὐ γάρ οἱ ἀπέλλαν τοῦ τόξα καὶ αἰνὰ βέλερσιν
 Ὀλοῖσι φορβῇ, ἐνὸς ἐκ γενετῆρος ἐόντι ἀδελφῷ,
 Ζηνὸς, ὃς ἦθεν ἱρ' ἐν θνητοῦ λέχου ἀμφιτρίκτας.
 Οὔτε οἴκος νοµφῇ εἶδεν τ' ἦν παντόθεν ἴσον
 Εἰσδόμενον πυρὶ λαμπομένῳ κ' ἀστρων ἀμρυγῆς,
 Ἡραίστου φίλα θυρ' ἐχθρῶς περ ἐόντα ἀφ' Ἡρας,
 Ἥ ἐνὶ πάντα τέτυχθ' ἡδ' ἐπὶ χθονὶ γίνεται ἄρσιν
 Ἀνθρώπων, θαλίαισι, καὶ αὐτοπόλοισι κινδοίαι·
 Ζῶσι τε καὶ φοβεραὶ κεφαλὰὶ ποίηντο θρασύντων·
 Ἐν δ' ἦν καὶ λίμνη πρηνείας ἀμφιτρίτης·
 Ἐν δ' εὖ θεῶν μακάρων ἱερὸς πετ' Ὀλυμπόν θρόνος
 Τῷ πλείονος καὶ Εἰάνου ἀφάνου υἱὸν ἐπαφνεν,
 Αὐτῷ τ' οὔτως μαρὸν Ἄρης τειχεσπλάτου.
 Ἰ' οὔτω μὲν Διὸς υἱὸς καὶ ἐνορύρου Ἠλεπριανός,
 Αἰκίης θυρ' ἄνθος ἐπ' ἀγλαῶν ἱερῶν πρόσσωπον,
 Θυβαλέον πατὴρ ὄμμα, φίλος ἐπὶ γούνασι πατρός,
 Ἐτάρσεν ἐν θαλίῃ, κ' ἄρσιν μάλ' ἔτερπε γυνῆς.
 Ἡδὲ δ' οὖν χλοερὸς ἐπυπνέετο θρίξ γένειν

Ακμάζοντος ἐκείνου, ὃ δ' αὖ εἰς δοῦπον Ἀρης
 Φοῖτα, ἀνδρεςσι μεμαῶς χ' ἤρωσι μάχεσθαι,
 Καὶ θήρ' ὑλοτρόποις, ἄρκτοις, ποδερῶς τε λένουσιν.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν γήραος' ἤϋς πάϊς Ἀλκαλοιο,
 Μητρὸς δὲ ἔσχε γάμους βίης Ἡρακλείης,
 Δὴ τότε' ἐπ' Εὐρυσθέος ἐπέμπει ἀγῶνας ἀνάγκη,
 Ἡγ' οἱ γειναμένοι δ' αὖ ἐφάψατο. Ζεὺς ὑπο χερσὶ
 Ἐξισταῖν Εὐρυσθέ' ἀπάντων ὦμος' ἀνέβηεν
 Τῶν αὐτοῦ γενεῆς Ἀμφικτυόνων βασιλῆων.
 Ἐνθ' ὅθ' ἔων Νεμεαῖον ἔλων σύλησε λέοντα
 Δέρμα τε ἀμφιτιθεῖς, δεινοὺς ἤρήσατ' ἀέθλους
 Ὀσσοὺς Εὐρυσθεὺς ἐπέτελλ' ὑπερνηορέσαιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, μυχὸν ὑμνήσας Ἀμριτρύωνος
 Παῖδα κικλησκόμενον, κρείττους ἔτι μνησομ' ἀοιδῆς.

Versu 13, forsan leg. οἷός. — 2, 32, 34, 35. Nescio
 quid sit medicinae faciendum. Scaligeranam scri-
 pturam exhibeo. — 38. Scaliger, δεινὸς, quod
 correxi. — 40. Scal. μυχὸν ὑμνήσ'. Et hoc in me-
 lius refinxī.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς'.

Est et alius, κατὰ τοιαύτην ἀντίγραφον, τίτλος, Αὐγείου
 Κλήρος. Plus habet mea recensio, quam aliae,

dorismorum. Genitivos per *ω* scripsi, quum versu 101 codex det ἔργω, et 55 in duobus sit βίη Φυλῆος ἀγυῶ: nam, cisi ex his unus ἀγυῶ exhibeat, pro calami lapsu id habeo, quum βίη ἀγυῶ Φυλῆος in hac formula non bene dicatur. Sic versu 110, βίη βαρύφρονος Ηρακλῆος, non βαρύφρον. Atque versu 67, quum pro σπερχομένω codices multi habeant σπερχομένου, inde sumo novum de restituenda forma genitivi dorici argumentum: illi enim librarii putaverunt imprudenter σπερχομένω esse genitivum, et vulgarem formam, ut et alibi, reposuerunt. Scripsi et accusativos plurales per *ως*, quatuor codd. auctoribus, qui versu 107, ταύροις discrete exhibent. Potuissem et feminina nomina per *α* efferre, quum versu 136 μάχανδε sit in libris duobus. — Nec omitendum, in notis quidem, inuicem adulterinum Idyllii hujus a Scaligero repertum; quod raritatis causa lectoribus propono.

Υμνήσω τυ, Διὸς πάτερ ἀνθρώπων ταλαεργῶν
 Σώτερ, ὑπ' ἀρχαῖαις ἐδύναις μογερώς ζώντων
 οὗς προφανῶς ἔρυσας κατὰ πάσης ἔθνεα γαίης
 ἔχ' ἀνδρῶν ἀδίκων, ἔχ' θήρων τ' ἀγριοθύμων.
 καὶ παρ' ἀναστρεφῶν πολυπύμων' ἀσηλυθεὶς ἄλιν.

Ἐνθα δὴ Λυγείης Ὑπεριονίδας βασιλευεν,
 Ὡ τόσσ' εἰλίποδες τε βόες καὶ ἱρία μῆλα
 Ἀμπεδίων βόσκοντο, καὶ ἐν ποίῃ κατὰκαιντο
 καὶ ἐν βουνοῖς παντοίοις καὶ ἐν οὔρεσι νήσου,
 Ὅποτε νομῆς κλήθει πάσας γίνεσθαι ἀμαυράς,
 Ταύρων τ' ἡδ' ὄτων ἀποκρυφθείσας ὑπὸ κόπρου,
 Ἀ καίτ' ἐνθα καὶ ἐνθ' αἰῆς κρύψασα πρόσωπον.
 Καί το μὲν Ἠλιάδας μεγάλων ποτὲ μισθὸν ὑπέστη,
 Ἀν δέκα θρέμματα πάντα τῇ βίῃφι μερίσδεν,
 Ὅφρα οἱ αὐλείην καὶ ποιμνία μακρὰ καθαίρης.
 Ἀλλ' ὅπως σ' ἀππάτης' ἐπειτὴ τοῦργον σὺ τέλεστας,
 Τοί τε δὲ μ' Ἀλγιάδης κατέρρα προλιπὼν κίε Φυλεὺς,
 Ἡέ μοι, ἡέ τιν' ἄλλω ἔτ' εἰρήσεσθαι ὀτρ.
 Νῦν δ' ὥς τὴν ἀφίκανες ἐπεισθας Ἀλίστα δῖαν
 Ἐρχομ' ἔρῶν πρόφρων· σὺ δὲ μ' ἐσθλάθες, ὡ γὰρ
 δαίμον.

Ἡ δὲ τοι Τροίξην' ἀγνοῦ λίπε Πειθέος αἶαν
 Ἀλκείδας, ταύρον Μαρχθάνιον ἐξεναριξας,
 Δέρματι γχυριθεὼν σφόδρα χαρόποιος λείοντος,
 Ἀλίστα δ' εἰσαφικιών μείζους μαστρεύετ' ἀέθλους.
 Σπεῦδε δ' ὄγ' ἐς βασιλῆ' ἱμην Λυγείην πολυβώτην.
 Ὡς δ' ἄρα χώραν ἔειπε, βοῶν ἀριθμὸν τ' ἐνόησε
 (Ἀλλ' οὐδ' ὥς ψαμμοδείης ἐναλίγκιον ἔλμης,
 Ὅσον σκιδναμένης φήμης ἤκουσεν, ὅτ' αὐτοῖς
 Αὐτοῦ πᾶσ' ἀγῶλαι μὲν ἐδόσκοντ' εἶν ἐνὶ χώρῳ),

Ἐνθ' ὃ γέρον ποίμανε βοῶν ἰφθίμα κάρηνα
 Γαυλὸν τεκτῆναι ριπὸς ἐν χερσ' ἔμματα πλέξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ἰδὼν πάντες Ἀλκμήνης μετέειπε καταστάς·
 «Βουκόλε, χαῖρε, γέρον. Τίνος αἱ βόες, ἃ δέ τε χώρα;
 «Ἡ ῥά νυ Αὔγεια ὁρώω πολυαῖνυμον ἔλθον;
 «Τοῦ δ' ἄρ' ἐγὼ πολὺ πλείω ἔφρασκον χρήματ' ἰδησέην
 «Παντοίων ἀγαθῶν, ὅτιον τ', αἰγῶν τε βοῶν τε;
 «Αἱ δ' ἀγέλ' ἀνδρὸς ἐνδὲς τῶν πλείστον ᾧδε πλανῶνται.
 «Ἡ ἐπιχωρίων κοινὰ, ἥ τινος ὅς βασιλεύει;
 Τὸν δ' ὃ γέρον...

Versu 3, scripsi προφανῶς pro προφανέως. — 13.
 μεγάλην mutavi. Videtur posuisse tu pro τοι.
 Forſan, καὶ τῶν Ἡλ. — 15. καθαίρη mutavi. —
 27. Corruptam lectionem corrigit alius. Cogita-
 bam de refingenda hoc modo: ἀλλ' οὐδ' ὅς ψαμ-
 μώδει ἥς ἐναλίγκιος ἔλμῃ. — 31. editum πλέξαι
 correxi. — Reisk. ἃ δὲ τοῦ χώρα, scribit secure.

15. Vulgo, Μηνίου. Codd. Πηνειοῦ. Malui Heynii
 scripturam, sed eam Doricam.

40. Cf. Not. ad Planctis Metamorph., pag. 389.

47. Pro vulgato ἡγεμονεύει, sic scripsi e Junina
 et codd. tribus.

49. Vulgo, ὧς τε τὸ μὲν κ'. Duplicet τε καί, etiam
 sciam non aliter ἄν iterari. Quam autem duo

codd. habeant *μὲν γ'*, summi particulam illam, sed pronomini junctam malui.

69. Habui *ἀμρότερα* e Vaticano. Librarii sæpe sunt *χαίμαρδοι* nimis, ut et critici. Dixit quidem vir doctissimus *ἀμρότερα* nunquam apud omnes poetas obvium esse; hoc habeat exemplum, cui addo Theognideum 974: *Χερσὶν τε παύδοι χρήμασι τ' ἀμρότερα*.

71. Vulgo *κλάζοντε περισσαινόν γ'*. Scripsi quod Reiskius scripsit, hæcque lectio placet Hamakero. Et codd. quatuor *θ'* exhibent. *Κλάζεν γέροντα* me tamen paululum impedit; sed poetam traciamus. Sic Id. XXIV, 16, *ἀπειλήσασα φαγεῖν*, quod male fuit tentatum, et XXV, 74, *φείγεμεν δειδίσσας*, sana sunt, etsi audaciora.

81. Cf. Not. ad Phaedrus Metam. pag. 388.

97. Vulgo *στάνοντο*, sine sensu. Bargetius ad Eum. pag. 124, difficultatem loci probe, ut est naris emancipationæ, intellexit, et proposuit ingeniose *ἀγνόντο*. Facilius locum sanavi, Vaticana varietate *ταίνοντο* in *δαίνοντο* immutata. Supra XXI, 51, pro *ἔπεινα* Elshickius conjecit *ἔθεννα*, et Gerhardius quoque, sic versum reficiens: *Ναὶ νύξῃ χαλεπῆς κῆρα δ' οὐ φείροντο; ἔθεννα*.

137. Pro *λεύσσοντε*, scripsi *λεῦσσόν τε*, cum Hesiodo

kero; non ideo tamen, quod, ut vir doctiss., **III**
dualem de duodecim tauris offenderim.

138. Scripsi μέν γε, pro μέν τε.

172. Fulcrum γ' post κείνος rejeci, in una Floren-
tina repertum, assentiente Gerhardio in Lectt.
Apollon.

200. Ἰρῶν μηνίς. Hemistichium Homericum II. E,
178.

219. Scripsi sic pro ἐροίμην, dorismum πυθοίμαν
verus 49ⁱ imitatus: atque ita versu 273. Est au-
tem ἀμπεθέμαν versu 278, e codice deprom-
tum.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς'.

1. Vulgo, μαλοπάργης. Varietates μαλοπάραυος,
μαλοπάρανος mihi meam lectionem suppedita-
bant.

20. Codd. duo τάν, quod prætulî vulgatæ μέν.

22. Vulgo, ἰνὼ δ' αὐτ' ἔρρ. Codd. duo aliam mihi
præbebant lectionem, eamque, ni fallor, vivi-
diorem.

26. Πένθημα φέροισαι) Sic Lycophron 302. Ἐγὼ
δὲ πένθος οὐχὶ μείον οἶσομαι.

31. Κάτθετο e codd. duobus pro θάλαττα.

ΕΙΔΥΛΛΑΙΟΝ κζ'.

A Wartonio, qui ad inferiora tempora hoc poematum deiecit, dissentit Heinrichus Praef. ad Mus. pag. 36. — Versus ineptissimos, qui carmini venustissimo in codice quodam praefixi sunt, Scaliger descripsit, et ego describam iterum, diligentiae causa :

Δάφνις ὁ βουκόλος ὤρεσι κούρης αἵματι ἐχούσης,
 Καίδ' ὁς Ἀγλαΐης, τὸν ἐς Ἀῶν ἀνύ' ἔρωτα.
 Ἀλλ' ὁ τόπος καὶ καιρὸς εἰδέναι πάντα ποθέσαι
 Ὅττι γαμήλιον αὐτῷ ἦσυχον εἶτελ' ἔρωτα.
 Νῦμφαν δ' εὐρὼν μούναν, τόνδ' ἐφράτατο μῦθον.

1. Cum pluribus editis. Κόρη primum versum dedi, et sic mox ponum, ut dialogus versibus usque singularibus constet.
2. Vulgo, μέλλον. Recepi Kießlingii conjecturam.
18. Hunc versum ab omnibus fere editoribus repudiatum, et cujus fontem ignoro, revocavi, ut essent alterni versus.
23. Δέ μιν e codice sumsi pro δ' ἐμὸν.
35. Conjectura ἀπενθῆν non est utilis, ut recipien-

da fuerit: quod et de conjectura, οὐ μὲν οὐ τὸν Π., in versu sequenti dicendum videtur.

40. Pro οὐνομα sic codex.

43. Vulgo, οὐ σθεν. Præ tuli codicis asperio rem et verio rem scrip turam. Passim sit Liatus ante σθεν. Jam Ho merus, qui fons loci: ἐπεὶ οὐ σθεν ἐστὶ χερσὶν. Sic mox. Cf. Topias. — De forma εὐρηνης vide Bentleium ad Callimachi Cer. 136.

44. Hunc versum frustra sollicitant. Potuit inurbanus esse Daphnis. Gerhardius tamen proponit, οἷο' ἀπρὸς τιμ.

52. Lectio Florentina pro ἐτρεμας.

63. Pro σὴ ἐρημίας, Bergesius conjicit κέρη μανάς. Varia communicantur. Verum latet.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη'.

In Argumento, pro περὶ τὸ Σ., malim πρὸς τὸ Σ.

6. Vide Not. ad Planudis Metam. pag. 195.

25. De metro prospexi ad Eunap. p. xxvij, ubi quod dixi de productione τῆς ξύν, quæ liquida pronunciatione fere duplicetur, ξύνν, verum adhuc videtur. Vide Brunck. ad Simonidem de Mul. 100; Bohlius ad Arati Phenomena 20.

Hæc tamen ratio displicet viro doctissimo, et, quum nec ipsa præpositio in hoc loco ipsi græce posita videatur, mihi legere se per litteras significavit, *ὁῶρω καὶν ὀλίγω*.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 28^ο

1. Ad sententiam cf. Not. ad Nicetam pag. 417. Isidorus Pelus. Epist. II, 109; de vino: *ἐκφαίνει τὰ λανθάνοντα, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν κεχώρηκε τὸ τοιοῦτο, λεγόντων πολλῶν « ἐν οἴνῳ ἀλήθεια »*: ubi cf. Rittershus. Plato Symp. 41: *τὸ λεγόμενον, οἶνος ἀνευ τε παιδῶν καὶ μετὰ παιδῶν ἢ ἀληθείης*: ubi cf. Ast. Symeon Sethi in Οἶνος pag. 83: *τενὲς δὲ καὶ φιλαληθεῖς ἐπὶ τῷ πότῳ γίνονται· οἶνος γὰρ καὶ ἀλήθεια, φησὶ παροιμία τις*. Callias Epigr. *οἶνος ἀλέγχει τὸν τρόπον*: ubi Jacobs.
3. Thierschius legi vult *μόν*.
8. Idem corrigit, *ὅκα δ' αὖτε θέλῃς τὸ*. In vulgata quidem syntaxis est impedita; nihil tamen sine codice novaverim. Θέλω absolute positum in rebus eroticis, et velle Latinum, ad Aristar. illustravi.

26. Mutavi vulgatum, ἀμείσθην

30. Brunckianum βαρθ. pro vulgata βραθ. et Thierschio probatur.

33. Vulgo ἔχης, bene; sed nec male ἔχεις, quod plurimi habent libri, ideoque recepi.

35. Thierschius legere jubet ἐπιτρέπης et λέγης. Hoc quidem in cod. esse video; sed parva in talibus codicum auctoritas. Atque statim idem liber exhibet ἐνοχλῆς Pro vulgata, ὀχυρόν' ἐνοχλεῖς, Thiersch conjicit ἐνοχλεῖς, Hermann. ἐνοχλεῖς. Ipsa pronuntiatio potest hoc ἐνοχλεῖς efficere: cf. ad xxviii, 25. Sed facilius visa est Brigasii lectio, in qua vis cæsurae metrum apte fulciet.

36. Εν θυμῷ vertunt, intus; male omnino: nam sensus est, cum ira, μετ' ὀργῆς

37. Thiersch. proponit νὺν αὖν. Μοκ τόκκκ, metro metuens, et infra προβλώσκοιμι, idque ut metrum fulciat, cui et Brigasius timebat: frustra. Nam vere Servius in Centimetro: «Æolicum «constat primo pede disyllabo quolibet.» Hephæstion, inter alia exempla, hoc habet Σαρπηλονίς a pyrrichio incipiens: Γλυκύνπικρον ἀμείχανον ὄρπετον. Et Hephæstionis Scholasticus p. 42: πικταχοῦ ἀν τῷ ἀέλικῷ ὁ πρῶτος διτσύλλαξας

ἀδάκροπος. In hoc ipso carmine primum pedem non semel trochæum esse vidimus, ad quod et Valckenarius offenderat. De metri bonitate jam monuerat Gaisfordius.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λ'.

44. Versus est innumerus. Proponit Hermann. de M. pag. 476. *Σύλαν ἔτ' οὐκ ἔβαντε*.

ΑΠΟΣΠΑΣΜ.

Pag. 166. Apud Atheneum VII, cap. 20, cujus editorem doctissimum pressim sequutus sum, quippe qui codicum lectionibus fidelius quam ceteri iustiterit.

NOTULÆ

IN EPIGRAMMATA.

- ΕΠ. α'. In Anthologia Palatina vi, 336, unde lemma inveni.
- ΕΠ. β' Ibid. vi, 177. Inde lemma, quod de ceteris lemmatis dictum esto. In cod. Palatino auctoris nomine caret. Dorismi a codice abstant.
- ΕΠ. γ' Ibid. ix, 338. Lemma est plenius et pejus in codice, nempe, Εἰς Δ. τ. α. δὲ ἐν τοῖς βουκολικαῖς ᾄδει ποτήματιν. — 3. Cod. ἀγκύσι δ' ὄτα. Correxere, δὲ τῷ. Propius accedere vixisse est, quod reposui, ad corruptam lectionem: τὲ est et pro τε. — 6. Cod. καταρόμενον. Recepi Turpii conjecturam, quæ et Valckenario placuit, at parum probabilem.
- ΕΠ. δ'. Ibid. ix, 437. — 1. Τόθι τὰ est in codice. Vulgo, τὴς αἰ. — 3. Τρισελὺς intelligo de crucibus et φάλλῳ.
- ΕΠ. ε'. Ibid. ix, 433. Lemma non apposui; est enim absconum. Codicis lectionibus vulgatas prætuli. Μοισᾶν pro Νυμφᾶν e codice sumtum est.
- ΕΠ. ς'. Ibid. ix, 432.

ΕΠ. ζ'. Ibid. vi, 337. Lemma in codice plenius, ἡ Χατίαννα ξόσσανα μεθώσαντα: quæ verba a Theocriti mente aberrant, amicam Niciam tantum respicientis. — 4. Κέδρου non erat relinquendum, quum sit supra τῷ.

ΕΠ. η'. Ibid. vii, 660, ubi Leonidæ Tarentini nomen præfert. Codex πολλῆς, sed ob χειμερίας re-
tentioni aliorum πολλῆς.

ΕΠ. θ'. Ibid. vii, 534, ubi Automedonti Æiolo (?) tribuitur: cf. Jacobs. — 2. Lectio est codicis.

ΕΠ. ι'. Ibid. vi, 338. Codicem sequutus sum.

ΕΠ. ια'. Ibid. vii, 661, ubi Leonidæ Tarentino datur. — 4. Est lectio codicis. An Leonidas vel Theocritus δαιμονίῳ pro δαίμοσι potuit dicere? viz credo. Corrigunt δαιμονίως. Locus impediens vel post hanc correctionem. — 5. Recepti War-
toni conjecturam. cod. πάντων ὧν ἐπέσκευ' ἔχει.

ΕΠ. ιβ'. Ibid. vi, 339. Lemma exhibet Δημομαδών, qua varietate nominis ne lector impediretur, ini-
tiale tantum posui.

ΕΠ. ιγ' Ibid. vi, 340.

ΕΠ. ιδ' Ibid. vii, 659.

ΕΠ. ιε'. Ibid. vii, 658: ubi Theocriti vel Leonidæ Tarentini esse dicitur.

ΕΠ. 15' Ibid. ix, 399. Junxit poeta trimetrum iambicum et phalæcium.

ΕΠ. 15'. Ibid. ix, 600. Versus 1, 5, 9, sunt trochaici tetrametri catalectici; 2, 4, 6, 8, 10, ionici a majore dimetri brachycatalecti; 3 et 7, iambici trimetri.

ΕΠ. 17'. Ibid. vii, 663, cum Leonidæ nomine. In lemmate cod. *ῥάσσαυ*, quod in primo versu sit *ῥάσσα*. Vulgata *ῥάσσα* recte habet. Versus 1 et 3 sunt phalæcii; notanda synizesis in *γυνάδωρ*. Alii duo versus sunt dactylii archilochii.

ΕΠ. 18' Ibid. vii, 664. Versus 1 et 4 sunt dactylii archilochii; 2 et 5, iambici trimetri; 3 et 6, iambici trimetri catalectici. Codex Leonidæ tribuit, aut tribuere videtur.

ΕΠ. 20'. Ibid. ix, 598. — 7. *Πόθος* lectio est Vaticani libri: cf. ibi Jacobseii notam, et quæ dicta sunt supra pag. 240.

ΕΠ. 22' Ibid. xiii, 3. Lectionem Vaticani *χρηστῶ* mutaverant in *χρηστῶν*, citra necessitatem.

ΕΠ. 26'. Ibid. ix, 435. In lemmate post *ῥάδιον* est *διασπρικτὸν ἢ μᾶλλον τωθαστικὸν*, quæ non exhibui, quum a sententia epigrammatis recedant.

ΕΠ γγ'. Ibid. ix, 434. Sub nomine Artemidori ab Aldo et Brunckio editum est.

ΣΥΡΙΓΞ.

Rhymaticum poematiolum qui velit intelligere, adest Joannis Pediasimi et Palatini codicis græca Scholia. Versus sunt omnes dactylici, imparibus ordinibus, ut fistulæ calami usque decrescentes; unde difficillimis huic nagiis titulus Σύριγξ.

13. Palatinus codex, ψ. ἀντὶ βροτοῦ καὶ μέτρου, adversus metrum. Reposui lectionem Heinsianæ et Pediasimi.
16. Χαίροις codicis metro nocet. Salmasianum χαίροις nolui exhibere.

NOTULÆ IN BIONEM.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

4. Consentiant, quos vidi, libri in κεννοστόλε.
 18. Alii ὠρύσσοντο. Videbatur mihi in verbo proprio minor esse affectus significatio. Probat Wakefeldius de canibus ὠρύεσθαι poni proprie posse, quod neutiquam negare velim
 21. Ασύνδαλος) Cf. Not. ad Nicetam Eugen. p. 352.
 55. Veterem lectionem, ἐς τὴ καὶ Δρην, defendit Bentleius, facile refellendus.
 58. Τριπόθητος frequens est Adonidis epithetum : cf. Not. ad Aristæa. pag. 534. Πόθος a pravo Valckenarii tentamine apte Jacobsius defendit ad Anth. Pal.
 71. Οἷα καθεύδων.) Scriptor disertissimus : « il meurt, et, long-temps après qu'il n'est plus, ses amis font silence autour de sa couche ; car ils croient qu'il sommeille encore : tant ce chretien a passé avec douceur ! » Sidonius II, Epist. 8 : « perpetuis sedibus dormienti similior illata est. » Paribus multi notavere : Schelhornius in Bihl. Brem. v, pag. 852 ; Dausqueius ad Columianum

extremum; Pricæus ad A. A. 7, 60; Jacobsius ad Achill. Tat. 1, 13; Wyuenbachius ad Plut. t. 1, p. 727; ipse ad Philostratum p. 576.

75. In reponendam cum Wakefieldio Wassenbergii correctionem, βέλλε δέ νιν, pruriebam. Sed, quum possint defendi, vulgata retinui. De florum sparsione funerea egit Goens. Cepot. p. 72; et ipse in Notit. MSS. t. x, part. 2, pag. 194, de simili in re non simili victorum φυλλοβολία monui.

77. Καὶ pro μύρταισιν e codicibus summi duobus.

90. Recepi post multos criticos Higuii correctionem, moius præcipue versu inde tertio, πολὺ πλέον ἢ τὸ Διωνα

96. Pro καὶ μιν habes Wingaardenii emendationem.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

4. Vulgo ὄρνισον, quod mutavi e mente Valckenarii.

15. Απαλμ. pro ἐπαλμ. nunc habet codicum Stobæi Gaisfordiani auctoritatem.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

8. Wakefieldius secure fulcrum δ' post καὶ. suppresserat, quo carent et codex Vindobonensis et Stobæus.

6. Vulgo, Ερωτα οἰδασεν. Sed infra καὶ μ' ἐξιδά-

quent. Recepi Ruhnkenii lectionem, ejus sinceritatem non præsumo.

21. Inserunt δ' ante α. Fulcro carere malui.

14. Codd. et hic habent lectionis portenta. Φθεις
Ap. est conjectura Ruhnkenii. Placeret et Bentleiana, δύστηνον Δρηα.

24. Codd. στόμ' ἀνὰ—ἐπὶναι. Recepi Ursini conjecturam σώμ' quæ et alius placuit. Ἐπὶναι audacior et tamen simplicissima est Bentleii correctio.

30. Scripsi cum Longopetræο ἄλλα pro ἄλλᾱ.

31. κχι est conjectura Palmerii et aliorum pro γέρ. Sed latet ulcus in γύσσα. Lennepius bene γὺξ conjecisse videtur.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 17

3. Ἀπὴχθεο, pro ἀπέχθεο, recepi e codd. Stobæi Gaisfordiani Tit. LXIV, 22.

NOTULÆ IN MOSCHUM.

ΕΙΔΥΛΛΑΙΟΝ α'.

5. Cur hic codicum $\tau\iota$ in $\tau\acute{o}$ mutaretur idonea nulla fuit causa. Cf. ad Bion. 9'. Accentum mutavi tantum; nam in indefinito $\tau\iota$ aliquid est suavius. Sed versa 19, $\tau\acute{o}$ e cod. pro $\tau\iota$ scripsi.
10. Lectio est Stobæi Tit. LXIV, 20, jam a Wakefieldio recepta et firmata.
21. Ad rem cf. Not. in Aristæn. 1, 9. extr.
22. Vulgo, $\delta\epsilon\ \alpha\iota\ \alpha\upsilon\tau\acute{o}\varsigma$. Scripsi η e Calliervo, e quo est η enotatum.
24. Multi $\delta\acute{\epsilon}\sigma\sigma\alpha\varsigma$, absque idonea auctoritate

ΕΙΔΥΛΛΑΙΟΝ β'.

16. Vide Schæferum ad Ellipses pag. 911.
21. Lennepii conjecturam codice firmatam qui recipiunt sunt extra culpam. Pristinam lectionem retinere malui, optime a Wakefieldio vindicatam.
38. Πόνον) Cf. Not. ad Nicetam pag. 40.
69. Ἀπείπρον) Cf. Schæferus ad Longum pag. 354.

72. Οὐ μὲν, quod pro vulgata οὐ μὲν Wakefieldius poscebat, nunc e codice fuit a Gaisfordio restitutum.

79. Musis iratis Casaubonus pœnitendam fecerat primum conjecturam, *χρῖπε δ' ἔδν καὶ τρ. δέμας*, quam mox abolevit ipse, et receptam lectionem illustravit. Etenim Moschi egregia locutio neutiquam tentanda est. Contrariam sententiam parili verborum colore expressit magnus lyricus loco nobilissimo: « The monarch eare, *Assumes* « the god, Affects to nod.... » Quæ verba, liceat id obiter notare, imitatus est scriptor ingeniosus in periodico *Speculo* Num. 23: « at college, he « began to assume the man. » Eadem est in hoc Yungi loco figura: « I thought Alonzo most your « friend, And that he lost the master in that na- « me. » Hinc non abludit Cyprianæ locutio sub initium libri de Idol. Van.: « Hercules, ut homi- « nem exuat, Ceteris ignibus concrematur. » Vid. Casaubonus et ad Suetonium Tib. 33; collata nota ad Planudeas *Metamorphoses* pag. 345.

114—117. Quatuor hos versos addidi e codicibus duobus. Homæoteleuton, δέλφες — δέλφες, in causa fuit cur a librariis properantioribus omittentur.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

- 7 Valckenarius suum βάμβαλε, curiosa infelicitate excogitatum, plurimis probaverat criticis, quorum sententiae nolui accedere, et vulgatum λάμβανε retinui.
16. Sic pro οἶαν scripsi e codd. qui οἶα ἐν, οἶαν ἐν, exhibent.
40. Hic interpositus erat versus intercalaris, quem, post Aldum et Brunckium, faventibus codd. tribus, sustuli Illum Wakefieldius tuetur, et potest quidem defendi. Sed malui codices sequi.
51. Vulgo ποτί, quod mutavi: mutaverant Winterionus et Wakefieldius; hic ὀσρικώτερον et verius, puto, scribens ποκα. Supra 23, codd. tres habent ποτα pro ποτί.
59. Forsan, Εσθ. Σικελότο παρ' αἰών. Σαλ.
115. Pro εἰδές, scripsi εἴλες, e mente Bentleyi, Vossii, Valckenarii. Prona confusio, quam illustrat Friedemannus de Media syllaba pentametri.
128. E Vindobonensi lectione ἀγγεῖαι bene fecit Brunckius ἀγρεῖαι. Frequentissima est elementorum γγ et γε permutatio, de qua egi ad Planudem: cf. et Jacobs, ad Anth. Pal. 1. III, p. 280.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 8.

55. Locus Hebraicis quæ alii citaverunt adde quæ apposui ad Aristæm. pag. 376.
67. Bentleius vertit, *respondeat, condoleat*. For-
san, *Ὅστις ἄρ' ἀρβυμήσειν*, quod Bentleii latini
~~ἐκκρεμήσειν~~
68. Interrogatio mihi videbatur sententiæ consu-
lere.
121. Vulgo, *φαίδιμος ἦλθε*. Lectio mea et est in
codice.

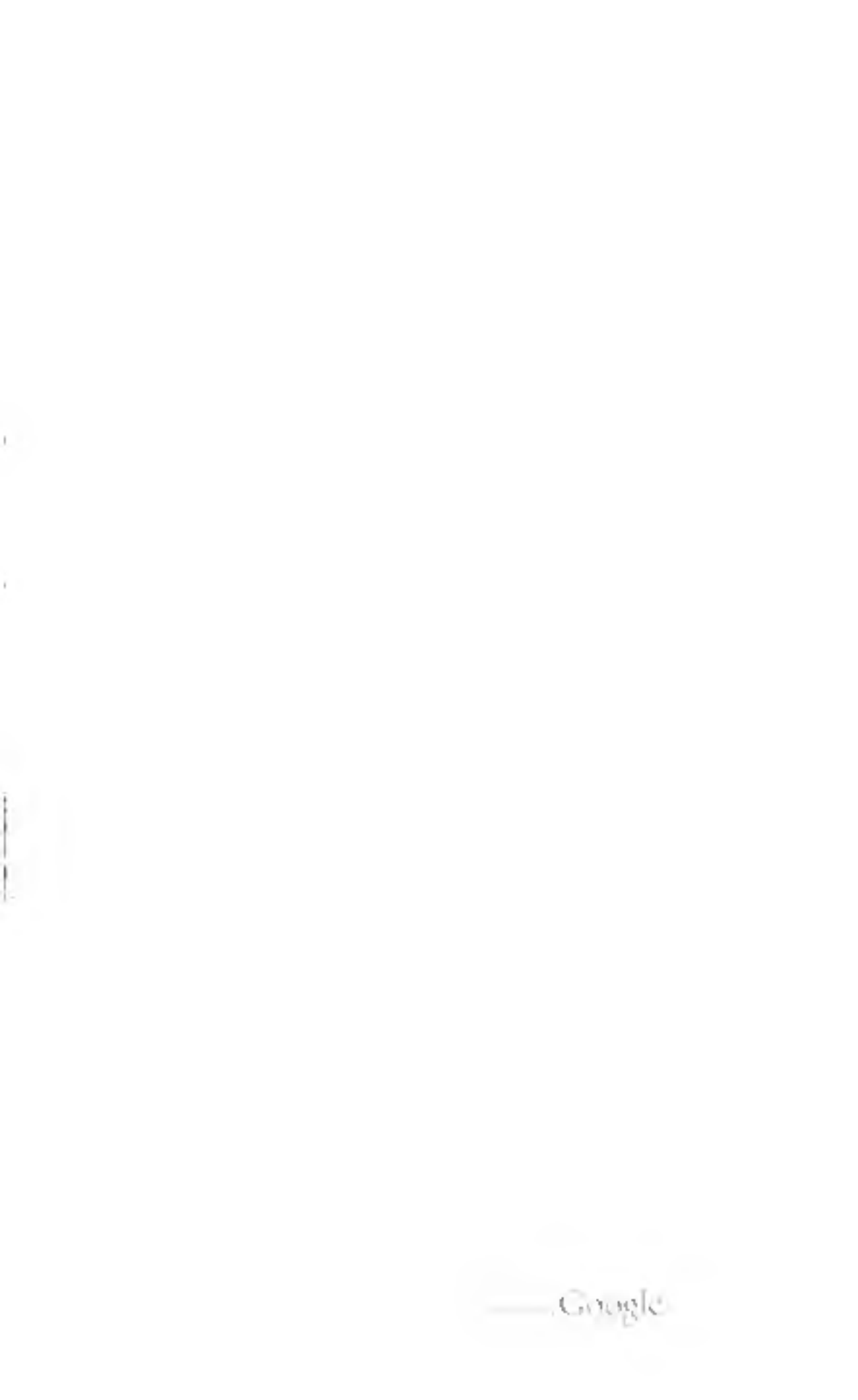
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 9.

2. Cf Heinrichius ad Musæum.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

5. Malam Valckenarii conjecturam *βρέξον* nuper
etiam confutavit Huetkhus ad Agathie Præfa-
tionem in Boschiana Anthologia t. v, p. ix.

FINIS.

BIBLIOTHÈQUE
CANTONALE
LAUSANNE
10 MARS 1911

